

ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΡΙΤΗ

1883

ΤΕΥΧΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΕΡΡΗ

IN COMMISSION BEI CARL BECK IN ATHEN

1884

Τῆς συντάξεως καὶ ἐκδόσεως τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος ἐπιμελεῖται ἐπιτροπὴ τριμελῆς συγκειμένη ἐκ τῶν κ. κ. Π. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ, γενικοῦ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων, ΣΤΕΦΑΝΟΥ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗ, γραμματέως τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας καὶ καθηγητοῦ ἐν τῷ ἐθνικῷ πανεπιστημίῳ καὶ τοῦ ἐκδότου τῆς Ἐφημερίδος Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ, ὑφηγητοῦ τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ ἐθνικῷ πανεπιστημίῳ, πρὸς ὃν ἀπευθύνεται πᾶσα αἴτησις ἀναφερομένη εἰς τὴν Ἐφημερίδα εἴτε προφορικῆ εἴτε ἔγγραφος.

Ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἐφημερίδι ἐκδίδονται ἄρθρα ἀρχαιολογικῆς ὕλης παντὸς εἶδους καὶ πάσης ἐποχῆς, κατὰ προτίμησιν ὅμως Ἑλληνικαὶ ἐπιγραφαὶ καὶ μνημεῖα τῆς τέχνης ἀνέκδοτα μετὰ περιγραφῆς αὐτῶν καὶ ἐρμηνείας συντόμου καὶ εἰδήσεις ἀρχαιολογικαὶ φέρουσαι ὡς οἷόν τε ἐπίσημον χαρακτῆρα.

Τοῖς γράφουσιν ἄρθρα εἰς τὴν Ἐφημερίδα χρηγεῖται ἀμοιβὴ ἑκατὸν δραχμῶν ἀντὶ ἐκάστου τυπογραφικοῦ φύλλου. Ἀνάλογος ἀμοιβὴ χρηγεῖται τῷ συγγραφεὶ καὶ ἀντὶ ἐκάστου πίνακος πανομοιότυπων ἐπιγραφῶν καὶ ἀπεικονίσεως τῶν μνημείων ἀνεξαρτήτως τῆς ἀπονεμομένης τῷ τεχνίτῃ ἀμοιβῆς. Λογίζεται δὲ ὁ πίναξ ὡς ἓν τέταρτον τυπογραφικοῦ φύλλου τοῦ κειμένου.

Τῆς Ἐφημερίδος ἐκδίδεται κατὰ τριμηνίαν ἓν τεῦχος σχήματος τετάρτου περιέχον περὶ τὰ τρία τυπογραφικὰ φύλλα καὶ τρεῖς πίνακας.

Ἐκαστον τεῦχος πωλεῖται δραχμῶν τεσσάρων, δεκαεξὶ δὲ τὰ τέσσαρα.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἐν τῷ παρὰ τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ βιβλιοπωλείῳ τοῦ κ. ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΕΚ.

Ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἐφημερίς ἀνταλλάσσεται πρὸς πᾶν καθαρῶς ἀρχαιολογικὸν περιοδικόν.

Διὰ τὰ τυπογραφικὰ καὶ ἄλλα παροράματα εὐθύνεται ὁ ἐκάστοτε παρέχων τὸ εἰς ἐκδοσιν ἄρθρον ὑφ' ὃ καὶ ὑπογράφεται.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΡΙΤΗ
1883

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΕΡΡΗ
IN COMMISSION BEI CARL BECK IN ATHEN

1884

Τῆς συντάξεως καὶ ἐκδόσεως τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος ἐπιμελεῖται ἐπιτροπὴ τρι-
μελὴς συγκειμένη ἐκ τῶν κ.κ. Π. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ, ΣΤΕΦΑΝΟΥ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗ
καὶ τοῦ ἐκδότη Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

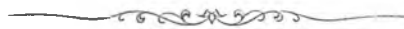
	ΣΕΛΙΔΑ.
Γ. ΕΜ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ, Όρος χωρίου προικός (μετά πανομοιοτύπου ξυλογραφήματος)	65
Μ. Γ. ΔΗΜΙΤΣΑ, Περί Έριζηνών νομισμάτων.	57
Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑ, Έπιγραφαι έκ τῶν ἐν Έπιδαυρίῳ ἀνασκαφῶν 25. 85. 147.	197
Σ. Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗ, Έπιγράμματα ἔμμετρον Ἀττικὸν (μετά πανομοιοτύπου ξυλογραφήματος)	21
— Ψήφισμα φρατρικόν	69
— Ψημίσματα Ἀττικά	167
— Ψήφισμα καὶ ἀνάθεσις Σαθαζιαστῶν.	245
Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ, Εὐρήματα τῆς ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἀνασκαφῆς (μετά 3 ψευδαργυροτύπων εἰκόνων)	33
— Ἴδας Μάρπησσα καὶ Ἀπόλλων (πίναξ 3.)	53
— Τρία λίθινα ἀγαλμάτια ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως (πίναξ 8.)	181
— Τυρρηνικὸν ἐγχάρακτον κάτοπτρον (πίναξ 13.)	249
Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΟΥ, Δύο Σφίγγες ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως (πίναξ 12.)	237
Π. ΣΤΑΜΑΤΑΚΗ, Έπιγραφαι Τανάγρας καὶ Δελφῶν.	157
ΧΡ. ΤΣΟΥΝΤΑ, Ἀττικὸν ἀγγεῖον (πίναξ 2.)	47
— Ἀρχῶν τοῦ ἐν Ἐλευσίνι ἱεροῦ λογοδοσία (πίναξ 9, 10, 11.)	109. 253
— Ἀγγεῖον Ταναγραϊκὸν (πίναξ 7, 7 ^α .)	171
Δ. ΦΙΛΙΟΥ, Έπιγραφαι ἐξ Ἐλευσίνος (πίναξ 1.)	1.75. 133
— Τρεῖς κεφαλαὶ ἐξ Ἀττικῆς (πίναξ 4, 5, 6.)	93

ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ, Ψήφισμα τιμητικόν	99
— Έφηβικὴ ἐπιγραφή (μετά πανομοιοτύπου ξυλογραφήματος)	102
— Λίθινοι ἀρχαῖοι ἀλτῆρες (μετά ξυλογραφήματος)	103
— Ἀνέκδοτον δικαστικὸν πινάκιον (μετά ξυλογραφήματος)	105
— Ἡμαρτημένης Ἑρμηνείας διόρθωσις	193
— Εἰδήσεις Ἀρχαιολογικαί.	195
Π. ΣΤΑΜΑΤΑΚΗ, Έσφαλμένης ἐκδοχῆς ἐπανόρθωσις	191
ΧΡ. ΤΣΟΥΝΤΑ, Προσθήκη εἰς τὴν ἐξ Ἐλευσίνος ἐπιγραφήν	194
— Έπιγραφή ἐκ Θράκης.	263
Δ. ΦΙΛΙΟΥ, Σύμβολα ἐπὶ τῶν πωρίνων πλίνθων τοῦ στερεοβάτου τῆς προνάου στοᾶς τοῦ ἐν Ἐλευσίνι ναοῦ (μετά ξυλογραφήματος)	107
— Ἀρχαῖος μολύβδινος ἐνεπιγραφὸς ἀλτῆρ (μετά ξυλογραφήματος)	189

Α Π Ε Ι Κ Ο Ν Ι Σ Μ Α Τ Α .

Πίναξ	1.	Πανομοιότυπον Ἐλευσινιακῆς ἐπιγραφῆς.
—	2.	Ἀττικὸν ἀγγεῖον.
—	3.	Ἀγγεῖον ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως.
—	4.	Ἀθηναῖς κεφαλῆς ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως.
—	5.	Κεφαλὴ ἐξ Ἐλευσίνος.
—	6.	Κεφαλὴ ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως.
—	7.	Ταναγραϊκὸν ἀγγεῖον.
—	7 ^α .	Βοιωτικὸν ἀγγεῖον.
—	8.	Ἀγαλμάτια ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως.
—	9.	Πανομοιότυπον Ἐλευσινιακῆς ἐπιγραφῆς.
—	10.	Πανομοιότυπον » »
—	11.	Πανομοιότυπον » »
—	12.	Σφίγγες ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως.
—	13.	Τυρρηρικὸν κάτοπτρον.
Σελίδ.	21.	Πανομοιότυπον ἐμμέτρου ἐπιγράμματος.
—	39.	Ἀνάγλυφα πώρινα ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως.
—	43.	Σφίγξ μαρμαρίνη ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως.
—	67.	Πανομοιότυπον ἐπιγραφῆς Ἀττικῆς.
—	103.	Πανομοιότυπον Ἐφηβικῆς ἐπιγραφῆς.
—	104.	Ἄλτῆρες.
—	105.	Πανομοιότυπον δικαστικοῦ πινακίου.
—	107.	Σύμβολα Λιθοξόων.
—	189.	Πανομοιότυπον ἐνεπιγράφου Ἄλτῆρος.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ

ΕΚ ΤΩΝ ΕΝ ΕΠΙΔΑΥΡΙΑ ΑΝΑΣΚΑΦΩΝ.

(Συνέχεια, Τεύχος Α'. σελ. 26, Β'. σελ. 86 και Γ'. 148).

Παρά τὸν ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ εἰς ἀπόστασιν ἑπτὰ περίπου μέτρων ἀπὸ τῆς βορείας αὐτοῦ πλευρᾶς ἀπεκαλύφθη μέγα ἐπίμηκες οἰκοδόμημα ἔχον πρὸς τὸ μέρος τοῦ ναοῦ ἰωνικὴν στοάν. Ἐν τῷ οἰκοδομήματι δὲ τούτῳ κατὰ τὴν νοτιοανατολικὴν αὐτοῦ γωνίαν ἀπεκαλύφθη ἀρχαῖον ἑλληνικὸν φρέαρ, ἐφ' οὗ ἦτο ἐκτισμένη μεταγενεστέρα, μεσαιωνικὴ, οἰκία. Τοὺς τοίχους τῆς οἰκίας ταύτης καταστρέψας εὗρον ἐντετειχισμένα πλέον τῶν εἴκοσι ἐνεπιγράφων τεμαχίων πλακῶν, ἅτινα προσαρμοσθέντα ἀπετέλεσαν ἑννέα μὲν (ὧν πέντε μεγάλα καὶ τέσσαρα μικρὰ) τὴν ὄπισθεν ἐπιγραφὴν, τὰ λοιπὰ δὲ ἑτέραν (1). Εἶνε καταφανὲς ὅ,τι αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται εἶνε τῶν ἐξ ἐκείνων ἐν τῷ ἱερῷ περιφρήμων στηλῶν, περὶ ὧν ὁ Πausanias λέγει τάδε (2, 27, 3): «στῆλαι δὲ εἰστήκεσαν ἐντὸς τοῦ περιβόλου, » τὸ μὲν ἀρχαῖον καὶ πλέονες ἐπ' ἐμοῦ δὲ ἐξ λοιπῶν ταύταις ἐγγεγραμμένα καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἐστὶν ὀνόματα ἀκεσθέντων ὑπὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, προσέτι δὲ καὶ νόσημα, ὅ,τι ἕκαστος ἐνόσησε καὶ ὅπως ἰάθη· γέγραπται δὲ φωνῇ τῇ Δωρίδι.» Καὶ ὁ Στράβων δὲ λέγει περὶ αὐτῶν τὰ ἐξῆς (Βιβ. ἡ, σελ. 373c): «Αὕτη (ἡ Ἐπίδαυρος) οὐκ ἄσημος ἢ πόλις καὶ μάλιστα διὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Ἀσκληπιοῦ θεραπεύειν νόσους παντοδαπὰς πεπιστευμένου, καὶ τὸ ἱερὸν πλήρες ἔχοντος αἰ τῶν τε καμνόντων καὶ τῶν ἀνακειμένων πινάκων, ἐν οἷς ἀναγεγραμμένοι τυγχάνουσιν αἱ θεραπείαι, καθάπερ ἐν Κῶ τε καὶ Τρίκῃ.»

Αἱ διαστάσεις τῆς προκειμένης ἐπιγραφῆς ἔχουσιν οὕτως: ὕψ. 1.75, πλ. 0.75, πχ. 0.17. Μῆκος

(1) Τὴν δευτέραν ταύτην ἐπιγραφὴν δὲν δημοσιεύω νῦν καθότι ἔλλειπουσιν αὐτῇ εἰσέτι ἱκανὰ τεμάχια, περιμένων μήπως εὐρεθῶσι καὶ ταῦτα. Ἐλπίζω δὲ ὅτι καὶ ἄλλαι τῶν στηλῶν τούτων θὰ εὐρεθῶσι, καθότι ὁ περὶ τὸν χώρον εἰσέτι δὲν ἀνεσκάφη ὀλοσχερῶς.

γραμμάτων 0.006. Ἀπόστασις αὐτῶν ἀπ' ἀλλήλων 0.008 καὶ ἀπόστασις τῶν στίχων 0.006. Διατηροῦνται δὲ τὰ γράμματα ἐν καλλίστῃ καταστάσει καὶ εἶνε κεχαραγμένα στοιχηδόν, ὅπερ εὐχερῆ καθίστησι τὴν συμπλήρωσιν τῶν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ κενῶν· οἱ στίχοι ὅμως δὲν εἶνε πάντες ἰσομήκεις, ἀλλ' οἱ μὲν ἔχουσι 50 γράμματα, οἱ δὲ 49, οἱ δὲ 48, τινὲς δὲ πάνυ ὀλίγοι καὶ 51. Αὕτη δὲ ἡ στοιχηδὸν διάταξις τῶν γραμμάτων βαίνει κανονικῶς μέχρι τοῦ στίχου 115. Ἐντεῦθεν ἐξακολουθεῖ μὲν ἡ στοιχηδὸν διάταξις, ἀλλ' οἱ στίχοι συμπυκνῶνται καὶ σύγκεινται ἐκ 52 καὶ 51 γραμμάτων· μόνον ἐν τρισὶ στίχοις (28, 60, 115), γίνεται παράβασις τῆς στοιχηδὸν διατάξεως ὡς πρὸς τὰ γράμματα Ι, Ι καὶ Λ, ἅτινα ὁ χαρακτὴρ παραλείψας κατὰ λάθος ἠναγκάσθη νὰ προσθέσῃ ὕστερον· ἀπὸ δὲ τοῦ στίχου 120 πρὸς οἰκονομίαν χώρου σμικρῶνται τὰ γράμματα, καὶ δὲν διατηρεῖται πανταχοῦ ἡ στοιχηδὸν κατάταξις.

Ὁ λίθος εἶνε ὑπόφαιος τιτανόλιθος, ὁ καλούμενος λιθογραφικὸς λίθος, ὅστις λεπτότατα ἔχων τὰ μόρια δὲν προστρίβεται εὐκόλως καὶ διὰ τοῦτο, εἴπερ τις καὶ ἄλλος, εἶνε κατάλληλος πρὸς χάραξιν ἐπιγραφῆς καὶ καλὴν αὐτῆς διατήρησιν. Φαίνεται δ' ὅτι σκοπίμως ἐγένετο τοιαύτη ἐκλογή λίθου πρὸς ὅσον ἔνεστι καλλίστην διατήρησιν τῆς ἐπιγραφῆς, διότι ἐκ τῶν 100 περίπου εὐρεθειῶν μέχρι τοῦδε ἐπιγραφῶν ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς μόνον αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται, ἐν αἷς εἶνε καταγεγραμμένα τὰ ἰάματα τοῦ Ἀσκληπιοῦ, εἶνε κεχαραγμένα ἐν τοιοῦτῳ λίθῳ. Ἡ ἐπιφάνεια τῆς πλακῆς εἶνε εἰς ἄκρον λεία, τὸ ὄπισθεν ὅμως μέρος εἶνε ὄλως ἀκατέργαστον, ὅπερ δηλοῖ ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἀνέκειτο ἔμπροσθεν τοίχου τινός.

Τὸ κείμενον τῆς 59 ἐπιγραφῆς ἔχει οὕτως:

Θ Ε Ο Σ Τ Υ

. . Μ Α Τ Α Τ Ο Υ Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ο Σ Κ Α Ι Τ Ο Υ
 . . Ε Ω Ρ Ε Ν Θ Ε Τ Η Ε Κ Υ Η Σ Ε Α Υ Τ Α Π Ε Ν
 . . Ο Ν Ι Κ Ε Τ Ι Σ Α Φ Ι Κ Ε Τ Ο Κ Α Ι Ε Ν Ε Κ Α
 5 . . Ε Ξ Η Λ Θ Ε Ε Ξ Α Υ Τ Ο Υ Κ Α Ι Ε Κ Τ Ο Υ Ι Α
 . . Υ Σ Γ Ε Ν Ο Μ Ε Ν Ο Σ Α Υ Τ Ο Σ Α Π Ο Τ Α Σ Κ Ρ
 . . Ε Ρ Ι Η Ρ Π Ε Τ Υ Χ Ο Υ Σ Α Δ Ε Τ Ο Υ Τ Ω Ν Ε Π
 . . Π Ι Ν Α Κ Ο Σ Θ Α Υ Μ Α Σ Τ Ε Ο Ν Α Λ Λ Α Τ
 10 . . Ι Κ Λ Ε Ω Β Α Ρ Ο Σ Ε Σ Τ Ε Ε Γ Κ Α Τ Ε Κ Ο Ι
 . . Ρ Α Ι Θ Μ Ο Ν Ι Κ Α Π Ε Λ Λ Α Ν Ι Σ Α Φ Ι Κ
 . . Μ Α Θ Ε Ι Σ Α Δ Ε Ο Υ Ι Ν Ε Ι Δ Ε Ε Δ Ο Κ Ε
 . . Τ Ο Ν Δ Α Σ Κ Λ Α Π Ι Ο Ν Φ Α Μ Ε Ν Ε Γ Κ Υ
 Α . . Ο Ι Τ Ο Κ Α Ι Τ Ο Υ Τ Ο Ο Ι Ε Π Ι Τ Ε Λ Ε Ι
 Δ . . Σ Θ Α Ι Ε Γ Κ Υ Ο Σ Δ Ε Γ Ε Ν Ο Μ Ε Ν Α Ε Γ
 15 Ρ Ε Β Α Λ Ε Ρ Ο Ι Τ Ο Ν Θ Ε Ο Ν Ι Κ Ε Τ Ι Σ Υ Π Ε
 Δ Ε Ο Υ Ν Ε Ι Δ Ε Ε Δ Ο Κ Ε Ι Ε Π Ε Ρ Ω Τ Η Ν Ν
 Π Α Ν Τ Ο Σ Σ Α Α Ι Τ Η Σ Α Ι Τ Ο Κ Α Ι Ε Γ Κ Υ
 Ν Ι Ν Ο Υ Θ Ε Ν Κ Α Ι Τ Α Υ Τ Α Π Υ Ν Θ Α Ν Ο Μ Ε
 Ο Ι Τ Λ Ε Γ Ε Ι Ν Ω Σ Π Ο Ι Η Σ Ο Υ Ν Τ Ο Σ Κ Α
 20 Π Α Ρ Ε Ι Η Ρ Ο Τ Α Υ Τ Ο Ν Ι Κ Ε Τ Ι Σ Κ Α Ι Τ Ο
 Τ Ο Υ Τ Ο Σ Ρ Ο Υ Δ Α Ι Ε Κ Τ Ο Υ Α Β Α Τ Ο Υ Ε Ξ
 Κ Ε Κ Ο Α Ν Α Ν Η Ρ Τ Ο Υ Σ Τ Α Σ Χ Η Ρ Ο Σ Δ
 Ε Ν Ο Σ Α Ι Κ Ε Τ Ο Ρ Ο Ι Τ Ο Ν Θ Ε Ο Ν Ι Κ Ε Τ
 . Ι Ν Α Κ Α Σ Α Π Ι Σ Τ Ε Ι Τ Ο Ι Σ Ι Α Μ Α Σ Ι Ν
 25 . Α Ε Γ Κ Α Θ Ε Υ Δ Ω Ν Δ Ε Ο Υ Ι Ν Ε Ι Δ Ε Ε Δ Ο
 . Ο Σ Α Υ Τ Ο Υ Κ Α Ι Μ Ε Λ Λ Ο Ν Τ Ο Σ Β Α Λ Λ Ε
 . Ο Ν Θ Ε Ο Ν Ε Φ Α Λ Ε Σ Θ Α Ι Ε Π Ι Τ Α Ν Χ Η Ρ
 . Ο Υ Σ Ω Σ Λ Α Π Ο Β Α Ι Η Δ Ο Κ Ε Ι Ν Σ Υ Γ Κ Α
 . Ω Ν Δ Α Κ Τ Υ Λ Ω Ν Ε Π Ε Ι Δ Ε Π Α Ν Τ Α Σ Ε Ξ
 30 . Ι Ε Τ Ι Α Π Ι Σ Τ Η Σ Ο Ι Τ Ο Ι Σ Ε Π Ι Γ Ρ Α Μ
 . Α Τ Α Τ Ο Ε Ρ Ο Ν Α Υ Τ Ο Σ Δ Ο Υ Φ Α Μ Ε Ν Ο
 . Υ Τ Ο Σ Ο Ε Ο Υ Σ Ι Ν Α Π Ι Σ Τ Ο Ι Σ Τ Ο
 . . Α Μ Ε Ρ Α Σ Δ Ε Γ Ε Ν Ο Μ Ε Ν Α Σ Υ Γ Ι
 . . Π Τ Λ Λ Ο Σ Α Υ Τ Α Ι Κ Ε Τ Η Λ Θ
 35 . . Ο Ρ Ο Ν Τ Ω Ν Ι Α Μ Α Τ Ω Ν Τ Ν Α
 . . Τ Α Χ Ω Λ Ο Υ Σ Κ Α Ι Τ Υ Φ Λ Ο Υ Σ Υ Γ
 . . Ν Ο Ν Ε Γ Κ Α Θ Ε Υ Δ Ο Υ Σ Α Δ Ε Ο Υ Ι
 . . Ο Τ Υ Γ Ι Η Μ Ε Ν Ν Ι Ν Π Ο Ι Η Σ Ο
 . . Ι Σ Τ Ο Ι Α Ρ Ο Ν Υ Ν Α Ρ Γ Υ Ρ Ε Ο Ν
 40 . . Α Ν Σ Χ Ι Σ Σ Α Ι Ο Υ Τ Ο Ν Ο Ρ

Χ Α . . Α Θ Α

Α Σ Κ Λ Α Ρ Ι Ο Υ
 Τ Ε Ν Ι Α Υ Τ Ο Υ Σ Η Δ Η Κ Υ Ο Υ Σ Α Ρ Ο Ι Τ Ο Ν
 Θ Ε Υ Δ Ε Ε Ν Τ Ω Ι Α Β Α Τ Ω Ι Ω Σ Δ Ε Τ Α Χ Ι Σ
 Ρ Ο Υ Ε Γ Ε Ν Ε Τ Ο Κ Ο Ρ Ο Ν Ε Τ Ε Κ Ε Ο Σ Ε Υ 5
 Α Ν Α Σ Ε Λ Ο Υ Τ Ο Κ Α Ι Α Μ Α Τ Α Ι Μ Α Τ Ρ Ι
 Ι Τ Ο Α Ν Θ Ε Μ Α . Ρ Ε Γ Ρ Α Υ Α Τ Ο Ο Υ Μ Ε Γ Ε
 Ο Θ Ε Ι Ο Ν Ρ Ε Ν Θ Ε Τ Η Ω Σ Ε Κ Υ Η Σ Ε Ε Γ Γ Α Σ
 Μ Α Θ Η Κ Α Ι Μ Ι Ν Ε Θ Η Κ Ε Υ Γ Ι Η Τ Ρ Ι Ε Τ Η Σ
 Ε Τ Ο Ε Ι Σ Τ Ο Ι Α Ρ Ο Ν Υ Ρ Ε Ρ Γ Ε Ν Ε Α Σ Ε Γ 10
 Ι Α Ι Τ Ε Ι Σ Θ Α Ι Τ Ο Ν Θ Ε Ο Ν Κ Υ Η Σ Α Ι Κ Ο
 Ο Ν Ε Σ Σ Ε Ι Σ Θ Α Ι Ν Ι Ν Κ Α Ι Ε Ι Τ Ι Α Λ Λ Ο
 Ν Α Υ Τ Α Δ Ο Υ Θ Ε Ν Ο Σ Φ Α Μ Ε Ν Ε Τ Ι Ρ Ο Ι
 Γ Α Σ Τ Ρ Ι Ε Φ Ο Ρ Ε Ι Τ Ρ Ι Α Ε Τ Η Ε Σ Τ Ε Ρ Α
 Ρ Τ Ο Υ Τ Ο Κ Ο Υ Ε Γ Κ Α Τ Α Κ Ο Ι Μ Α Θ Ε Ι Σ Α 15
 Ι Ν Τ Ο Ν Θ Ε Ο Ν Ε Ι Ο Υ Γ Ε Ν Ο Ι Τ Ο Α Υ Τ Α Ι
 Ο Σ Ε Ι Η Υ Ρ Ε Ρ Δ Ε Τ Ο Κ Ο Υ Ρ Ο Ι Θ Ε Μ Ε Ν
 Ν Ο Υ Α Υ Τ Ο Υ Ε Ι Τ Ι Ν Ο Σ Κ Α Ι Α Λ Λ Ο Υ Δ Ε
 Ι Τ Ο Υ Τ Ο Ε Ρ Ε Ι Δ Ε Ν Υ Ν Υ Ρ Ε Ρ Τ Ο Υ Τ Ο Υ
 Υ Τ Ο Ο Ι Φ Α Μ Ε Ν Ε Ρ Ι Τ Ε Λ Ε Ι Ν Μ Ε Τ Α Δ Ε 20
 Ε Λ Θ Ο Υ Σ Α Ω Σ Ε Ξ Ω Τ Ο Υ Ι Α Ρ Ο Υ Η Σ Ε Τ Ε
 Α Κ Τ Υ Λ Ο Υ Σ Α Κ Ρ Α Τ Ε Ι Σ Ε Χ Ω Ν Ρ Λ Α Ν
 Α Σ Θ Ε Ρ Ρ Ω Ν Δ Ε Τ Ο Υ Σ Ε Ν Τ Ω Ι Ι Α Ρ Ω Ι
 Κ Α Ι Υ Ρ Ο Δ Ι Ε Σ Υ Ρ Ε Τ Α Ε Ρ Ι Γ Ρ Α Μ Μ Α
 Κ Ε Ι Υ Ρ Ο Τ Ω Ι Ν Α Ω Ι Α Σ Τ Ρ Α Γ Α Λ Ι Ι Ο Ν 25
 Ι Ν Τ Ω Ι Α Σ Τ Ρ Α Γ Α Λ Ω Ι Ε Ρ Ι Φ Α Ν Ε Ν Τ Α
 Α Κ Α Ι Ε Κ Τ Ε Ι Ν Α Ι Ο Υ Τ Ο Υ Σ Δ Α Κ Τ Υ
 Μ Υ Α Σ Τ Α Ν Χ Η Ρ Α Κ Α Θ Ε Ν Α Ε Κ Τ Ε Ι Ν Ε Ι Ν
 Ε Υ Θ Υ Ν Α Ι Ε Ρ Ε Ρ Ω Τ Η Ν Ν Ι Ν Τ Ο Ν Θ Ε Ο Ν
 Μ Α Σ Ι Τ Ο Ι Σ Ε Ρ Ι Τ Ω Μ Ρ Ι Ν Α Κ Ω Ν Τ Ω Ν 30
 Τ Ι Τ Ο Ι Ν Υ Ν Ε Μ Ρ Ρ Ο Σ Θ Ε Ν Α Ρ Ι Σ Τ Ε Ι Σ
 Λ Ο Ι Ρ Ο Ν Ε Σ Τ Ω Τ Ο Ι Φ Α Μ Ε Ν Α Ρ Ι Σ Τ Ο Σ
 Η Σ Ε Ξ Η Λ Θ Ε Α Μ Β Ρ Ο Σ Ι Α Ε Ξ Α Θ Α Ν Α Ν
 Ε Ρ Ο Ι Τ Ο Ν Θ Ε Ο Ν Ρ Ε Ρ Ι Ε Ρ Ρ Ο Υ Σ Α Δ Ε
 Δ Ι Ε Γ Ε Λ Α Ω Σ Α Ρ Ι Θ Α Ν Α Κ Α Ι Α Δ Υ Ν Α 35
 Ι Ε Ι Σ Γ Ι Ν Ε Σ Θ Α Ι Ε Ν Υ Ρ Ν Ι Ο Ν Ι Δ Ο Ν
 Ν Ε Ι Δ Ε Ε Δ Ο Κ Ε Ι Ο Ι Ο Θ Ε Ο Σ Ε Ρ Ι Σ Τ Α Σ
 Ι Μ Ι Σ Θ Ο Μ Μ Α Ν Τ Ο Ι Ν Ι Ν Δ Ε Η Σ Ο Ι Α Ν
 Υ Ρ Ο Μ Ν Α Μ Α Τ Α Σ Α Μ Α Θ Ι Α Σ Ε Ι Ρ Α Ν .
 Τ Ι Λ Λ Ο Ν Τ Ο Ν Ν Ο Σ Ο Υ Ν Τ Α Κ Α Ι Φ Α Ρ Μ . 40

. Α Ι Α Μ Ε Ρ Α Σ Δ Ε Γ Ε Ν Ο Μ Ε
 Ε Τ Ο Ε Ι Σ Τ Ο Ι Α Ρ Ο Ν Υ . .
 Ν Ο Μ Ι Ξ Ο Μ Ε Ν Α Μ Ε Τ Α Τ Ο Υ
 45 Ι Τ Ο Μ Π Α Τ Ε Ρ Α Τ Ο Ν Τ Ο Υ
 Ν Ι Α Υ Τ Ο Υ Τ Υ Χ Ο Ν Τ Α Ε Φ
 Α Π Ι Ν Α Σ Υ Π Ο Δ Ε Κ Ο Μ Α Ι
 Ο Ν Ε Ι Π Ε Ι Ν Ο Δ Ε Λ Ε Γ Ε
 Ο Σ Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Σ Σ Τ Ι Γ
 50 Ι Ν Ε Ι Δ Ε Ε Δ Ο Κ Ε Ι Α
 Ι Κ Ε Λ Ε Σ Θ Α Ι Ν Ι Ν Ε
 Τ Α Ι Ν Ι Α Ν Α Ν Θ Ε Μ
 Κ Α Ι Α Φ Η Λ Ε Τ Ο Τ Α
 Ν Σ Τ Ι Γ Μ Α Τ . . , Α Ν
 55 Α Μ Μ Α Τ . Τ Α Ε Κ Τ Ο
 Α Β Ε Ρ Ο Ι Τ Ο Ι Σ Υ Π
 Ω Σ Τ Α Ν Θ Ε Μ Ε Ν Τ Ω Ι
 Α Ι Λ Δ Ι Δ Ο Υ Τ Α Υ Τ Α Ε Γ Κ Α Θ Ε Υ Δ Ω
 Ε Π Ι Σ Τ Α Σ Ε Π Ε Ρ Ω Τ Η Ν Ν Ι Ν Ε Ι Ε Χ Ο Ι Τ
 60 Θ Η Ν Α Ν Α Ν Θ Ε Μ Α Ε Ι Σ Τ Ο Ι Α Ρ Ο Ν Α Υ Τ Ο
 Τ Ο Ι Ο Υ Τ Ο Ν Π Α Ρ Α Υ Τ Ο Υ Α Λ Λ Α Ι Κ Α Υ Γ Ι
 Ν Α Γ Ρ Α Υ Α Μ Ε Ν Ο Σ Μ Ε Τ Α Δ Ε Τ Ο Υ Τ Ο Τ Ο
 Α Ν Π Ε Ρ Ι Δ Η Σ Α Ι Π Ε Ρ Ι Τ Α Σ Τ Ι Γ Μ Α Τ Α
 Ε Λ Θ Η Ι Ε Κ Τ Ο Υ Α Β Α Τ Ο Υ Α Φ Ε Λ Ο Μ Ε Ν Ο
 65 Π Ρ Ο Σ Ω Π Ο Ν Α Π Ο Τ Α Σ Κ Ρ Α Ν Α Σ Κ Α Ι Ε Γ
 Μ Ε Ρ Α Σ Δ Ε Γ Ε Ν Ο Μ Ε Ν Α Σ Ε Ξ Ε Λ Θ Ω Ν Ε Κ
 Τ Α Γ Ρ Α Μ Α Τ Α Ο Υ Κ Ε Χ Ο Υ Σ Α Ν Ε Γ Κ Α Θ Ι
 Π Ρ Ο Σ Ω Π Ο Ν Π Ο Ι Τ Ο Ι Σ Ι Δ Ι Ο Ι Σ Σ Τ Ι Γ
 70 Μ Α Τ Α Λ Ε Λ Α Β Η Κ Ο Σ Ε Υ Φ Α Ν Η Σ Ε Π Ι Δ
 Θ Ε Υ Δ Ε Ε Δ Ο Ξ Ε Δ Η Α Υ Τ Ω Ι Ο Θ Ε Ο Σ Ε Π Ι
 Κ Α Υ Γ Ι Η Π Ο Ι Η Σ Ω Α Υ Τ Ο Σ Δ Ε Φ Α Μ Ε Ν Δ
 Σ Α Ν Τ Α Φ Α Μ Ε Ν Ν Ι Ν Π Α Υ Σ Ε Ι Ν Α Μ Ε Ρ Α
 Α Ν Η Ρ Α Φ Ι Κ Ε Τ Ο Π Ο Ι Τ Ο Ν Θ Ε Ο Ν Ι Κ Ε Τ
 Β Λ Ε Φ Α Ρ Α Μ Ο Ν Ο Ν Ε Χ Ε Ι Ν Ε Ν Ε Ι Μ Ε Ν Δ
 75 Μ Ε Ν Ο Λ Ω Σ Ε Λ Ε Γ Ο Ν Δ Η Τ Ι Ν Ε Σ Τ Ω Ν Ε Ν
 Ν Ο Μ Ι Ξ Ε Ι Ν Β Λ Ε Υ Ε Ι Σ Θ Α Ι Ο Λ Ω Σ Μ Η Δ
 Λ Ο Υ Α Λ Λ Η Χ Ω Ρ Α Μ Μ Ο Ν Ο Ν Ε Γ Κ Α Θ . . .
 Κ Ε Ι Τ Ο Ν Θ Ε Ο Ν Ε Υ Η Σ Α Ι Τ Ι Φ Α
 Ρ Α Ε Γ Χ Ε Α Ι Ε Ι Σ Α Υ Τ Α Α Μ Ε Ρ
 80 Κ Ω Θ Ω Ν Σ Κ Ε Υ Ο Φ Ο Ρ Ο Σ Ε Ι . . . Ι Α Ρ .
 Κ Α Σ Τ Α Δ Ι Ο Ν Κ Α Τ Ε Π . Τ Ε . . . Ν Ε Σ Τ
 Π Ε Ι Τ Α Σ Υ Ν Τ Ε Τ Ρ Ι Μ Μ Ε Ν Α Σ . . Υ Η Ω Σ
 Ε Ξ Ο Υ Ο Δ Ε Σ Π Ο Τ Α Σ Ε Ι Θ Ι Σ Τ . . Ι Ν Ε Ι
 Σ Τ Ρ Α Κ Α Κ Α Θ Ι Ξ Ο Μ Ε Ν Ο Σ Ο Δ Ο . Π Ο Ρ Ο

Ν Α Σ . Γ Ι Η Σ Ε Ξ Η Λ Θ Ε Ρ Α Ι Σ Α Φ Ω Ν Ο Σ
 Ρ Φ Ω Ν Α Σ Ω Σ Δ Ε Ρ Ρ Ο Ε Θ Υ Σ Α Τ Ο Κ Α Ι
 Τ Ο Ο Π Α Ι Σ Ο Τ Ω Ι Θ Ε Ω Ι Ρ Υ Ρ Φ Ο Ρ Ω Ν
 Ρ Α Ι Δ Ο Σ Ρ Ο Τ Ι Β Λ Ε Υ Α Σ Υ Ρ Ο Δ Ε Κ Ε Σ
 Α Ρ Α Ρ Ε Σ Τ Ι Α Ρ Ο Θ Υ Σ Ε Ι Ν Τ Α Ι Α Τ Ρ Α 45
 Ε Φ Α Ο Δ Ε Ρ Α Τ Η Ρ Ε Κ Ρ Λ Α Γ Ε Ι Σ Ρ Α Λ Ι Ν
 Ρ Α Λ Ι Ν Κ Α Ι Ε Κ Τ Ο Υ Τ Ο Υ Υ Γ Ι Η Σ Ε Γ Ε
 Μ Α Τ Α Ε Χ Ω Ν Ε Ν Τ Ω Ι Μ Ε Τ Ω Ρ Ω Ι Ο Υ Τ Ο Σ
 Υ Τ Ο Υ Τ . . Ν Ι Α Ι Κ Α Τ Α Δ Η Σ Α Ι Τ Α Σ Τ Ι
 Ρ Ε Ι . . . Γ Ε Ν Η Τ Α Ι Τ Ο Υ Α Β Α Τ Ο Υ 50
 . . . Ο Ν Ν Α Ο Ν Α Μ Ε Ρ Α Σ Δ Ε Γ Ε Ν Ο
 . . . Ν Ι Α Ν Κ Α Ι Τ Ο Μ Ε Ν Ρ Ρ Ο Σ Ω Ρ Ο Ν
 Δ . . Α Ι Ν Ι Α Ν Α Ν Ε Θ Η Κ Ε Ε Ι Σ Τ Ο Ν Ν Α
 Υ Μ Ε Τ Ω Ρ Ο Υ Ε Χ Ε Δ Ω Ρ Ο Σ Τ Α Ρ Α Ν Δ Α
 Α Ρ Χ Ο Υ Σ Ι Ν Ο Υ Τ Ο Σ Λ Α Β Ω Ν Ρ Α Ρ . . . 55
 Θ Ε Ω Ι Ε Ι Σ Ε Ρ Ι Δ Α Υ Ρ Ο Ν Υ Ρ Ε Ρ Α Υ . . .
 Ν Δ Ε Ο Ψ Ι Ν Ε Ι Δ Ε Ε Δ Ο Κ Ε Ι Ο Ι Ο Θ Ε . . .
 Ι Ν Α Χ Ρ Η Μ Α Τ Α Ρ Α Ρ Ρ Α Ν Δ Α Ρ Ο Υ Ε . . .
 Σ Δ Ο Υ Φ Α Μ Ε Ν Λ Ε Λ Α Β Η Κ Ε Ι Ν Ο Υ Θ Ε .
 Η Ν Ι Ν Ρ Ο Η Σ Α Ι Α Ν Θ Η Σ Ε Ι Ν Ο Ι Ε Ι Κ Ο 60
 Ν Θ Ε Ο Ν Τ Α Ν Τ Ο Υ Ρ Α Ν Δ Α Ρ Ο Υ Τ Α Ι Ν Ι
 Ο Υ Κ Α Ι Κ Ε Λ Ε Σ Θ Α Ι Ν Ι Ν Ε Ρ Ε Ι Κ Α Ε Ξ
 Ν Τ Α Ν Τ Α Ι Ν Ι Α Ν Α Ρ Ο Ν Ι Ψ Α Σ Θ Α Ι Τ Ο
 Κ Α Τ Ο Ρ Τ Ρ Ι Ξ Α Σ Α Ι Ε Ι Σ Τ Ο Υ Δ Ω Ρ Α
 Τ Ο Υ Α Β Α Τ Ο Υ Τ Α Ν Τ Α Ι Ν Ι Α Ν Α Φ Η Λ Ε Τ Ο 65
 Δ Ω Ν Δ Ε Ε Ι Σ Τ Ο Υ Δ Ω Ρ Ε Ω Ρ Η Τ Ο Α Υ Τ Ο Υ
 Μ Α Σ Ι Ν Κ Α Ι Τ Α Τ Ο Υ Ρ Α Ν Δ Α Ρ Ο Υ Γ Ρ Α
 Α Υ Ρ Ι Ο Σ Ρ Α Ι Σ Ο Υ Τ Ο Σ Λ Ι Θ Ι Ω Ν Ε Ν Ε . . .
 Σ Τ Α Σ Ε Ι Ρ Ε Ι Ν Τ Ι Μ Ο Ι Δ Ω Σ Ε Ι Σ Α Ι Τ .
 Ε Κ Α Σ Τ Ρ Α Γ Α Λ Ο Υ Σ Τ Ο Ν Δ Ε Θ Ε Ο Ν Γ Ε Λ Α 70
 Σ Δ Ε Γ Ε Ν Ο Μ Ε Ν Α Σ Υ Γ Ι Η Σ Ε Ξ Η Λ Θ Ε
 Α Σ Α Τ Ε Ρ Σ Ρ Τ Ι Λ Ο Σ Ο Υ Τ Ω Σ Ω Σ Τ Ε Τ Α
 Ε Ν Α Υ Τ Ο Ι Σ Μ Η Θ Ε Ν Α Λ Λ Α Κ Ε Ν Ε Α Ε Ι
 Τ Ω Ι Ι Α Ρ Ω Ι Τ Α Ν Ε Υ Η Θ Ι Α Ν Α Υ Τ Ο Υ Τ Ο
 Ε Μ Ι Α Ν Υ Ρ Α Ρ Χ Α Ν Ε Χ Ο Ν Τ Ο Σ Ο Ρ Τ Ι Λ 75
 . . Τ Ι Ο Υ Ν Α Υ Τ Ω Ι Ο Υ Ι Σ Ε Φ Α Ν Η Ε Δ Ο
 . . . Ι Τ Α Δ Ι Α Γ Α Γ Ο Ν Τ Α Τ Α Β Λ Ε Φ Α
 . . . Α Σ Β Λ Ε Ρ Ω Ν Α Μ Φ Ο Ι Ν Ε Ξ Η Λ Θ Ε
 . . . Ε Ρ Ε Ι Ε Γ Ε Ν Ε Τ Ο Ρ Ε Ρ Ι Τ Ο Δ Ε
 Α Α Ν Ω Ι Ξ Ε Τ Ο Γ Γ Υ Λ Ι Ο Ν Κ Α . . Ρ Ε Σ Κ Ο 80
 Δ Ε Ι Δ Ε Τ Ο Γ Κ Ω Θ Ω Ν Α Κ Α Τ Ε . . Ο Τ Α
 Ν Ε Λ Υ Ρ Ε Ι Τ Ο Κ Α Ι Σ Υ Ν Ε Τ Ι Θ Ε Ι . . Ο
 Σ Ο Υ Ν Τ Ι Σ Ι Δ Ω Ν Α Υ Τ Ο Ν Τ Ι Ω Α Θ Λ Ι Ε

85 Φ Α Σ Υ Ν Τ Ι Θ Η Σ Ι Τ Ο Γ Κ Ω Θ Ω Ν Α . . Τ Α Ν
 Ρ Ω Ι Α Σ Κ Λ Α Π Ι Ο Σ Υ Γ Ι Η Π Ο Ι Η Σ Α Ι Δ Υ
 Θ Ε Ι Σ Τ Α Ο Σ Τ Ρ Α Κ Α Ε Ι Σ Τ Ο Γ Γ Υ Λ Ι Ο Ν
 Τ Ο Α Ν Ω Ι Ξ Ε Τ Ο Γ Γ Υ Λ Ι Ο Ν Κ Α Ι Ε Ξ Α Ι Ρ
 Ν Ο Ν Κ Α Ι Τ Ω Ι Δ Ε Σ Π Ο Τ Α Ι Η Ρ Μ Α Ν Ε Υ Σ
 90 Σ Δ Ε Α Κ Ο Υ Σ Α Ν Ε Θ Η Κ Ε Τ Ω Ι Θ Ε Ω Ι Τ Ο Γ
 Α Ι Σ Χ Ι Ν Α Σ Ε Γ Κ Ε Κ Ο Ι Μ Ι Σ Μ Ε Ν Ω Ν Η Δ
 Β Α Σ Υ Π Ε Ρ Ε Κ Υ Π Τ Ε Ε Ι Σ Τ Ο Α Β Α Τ Ο Ν Κ
 Π Ε Ρ Ι Σ Κ Ο Λ Ο Π Α Σ Τ Ι Ν Α Σ Τ Ο Υ Σ Ο Π Τ Ι
 Κ Ε Ι Μ Ε Ν Ο Σ Κ Α Ι Τ Υ Φ Λ Ο Σ Γ Ε Γ Ε Ν Η Μ Ε
 95 Ε Κ Α Θ Ε Υ Δ Ε Κ Α Ι Υ Γ Ι Η Σ Ε Γ Ε Ν Ε Τ Ο
 Ε Υ Ι Π Ρ Ο Σ Λ Ο Γ Χ Α Ν Ε Τ Η Ε Φ Ο Ρ Η Σ Ε Ε Ξ
 Δ Α Υ Τ Ο Υ Ε Ξ Ε Λ Ω Ν Τ Α Ν Λ Ο Γ Χ Α Ν Ο Θ Ε Ο
 Δ Ε Γ Ε Ν Ο Μ Ε Ν Α Σ Υ Γ Ι Η Σ Ε Ξ Η Ρ Π Ε Τ Α Ν
 Α Ν Η Ρ Τ Ο Ρ Ω Ν Α Ι Ο Σ Δ Ε Μ Ε Λ Ε Α Σ Ο Υ Τ Ο
 100 Ε Δ Ο Ξ Ε Ο Ι Τ Ο Ν Θ Ε Ο Ν Τ Α Σ Τ Ε Ρ Ν Α Μ Α Χ
 Λ Ε Α Σ Ε Ξ Ε Λ Ε Ι Ν Κ Α Ι Δ Ο Μ Ε Ν Ο Ι Ε Σ Τ Α
 Θ Η Α Μ Ε Ρ Α Σ Δ Ε Γ Ε Ν Ο Μ Ε Ν Α Σ Ε Ξ Η Λ Θ Ε
 Κ Α Ι Υ Γ Ι Η Σ Ε Γ Ε Ν Ε Τ Ο Κ Α Τ Ε Π Ι Ε Δ Α Υ
 Κ Α Ν Ι Ε Μ Β Ε Β Λ Η Μ Ε Ν Α Σ Ε Κ Π Ι Ω Ν
 Α Ν Η Ρ Ε Ν Α Ι Δ Ο Ι Ω Ι Λ Ι Θ Ν Ο Υ Τ Ο Σ Ε Ν Υ
 105 Σ Υ Γ Γ Ι Ν Ε Σ Θ Α Ι Ε Ξ Ο Ν Ε Ι Ρ Ω Σ Σ Ω Ν Δ Ε
 Ν Ο Σ Ε Ξ Η Λ Θ Ε Ν Τ Α Ι Σ Χ Ε Ρ Σ Ι Ν Ε Χ Ω Ν
 Ε Ρ Μ Ο Δ Ι Κ Ο Σ Λ Α Μ Ψ Α Κ Η Ν Ο Σ Α Κ Ρ Η Τ Η
 Δ Ο Ν Τ Α Ι Α Σ Α Τ Ο Κ Α Ι Ε Κ Ε Λ Η Σ Α Τ Ο Ε Ξ
 Ι Α Ρ Ο Ν Ο Π Ο Σ Σ Ο Ν Δ Υ Ν Α Ι Τ Ο Μ Ε Γ Ι Σ
 110 Ν Ο Ν Η Ν Ι Κ Ε
 Ν Ι Κ Α Ν Ω Ρ Χ Ω Λ Ο Σ Τ Ο Υ Τ Ο Υ Κ Α Θ Η Μ Ε Ν
 Π Α Ξ Α Σ Ε Φ Ε Υ Γ Ε Ο Δ Ε Α Σ Τ Α Σ Ε Δ Ι Ω Κ Ε
 Α Ν Η Ρ Δ Α Κ Τ Υ Λ Ο Ν Ι Α Θ Η Υ Π Ο Ο Φ Ι Ο Σ Ο
 Π Ο Τ Ο Υ Α Γ Ρ Ι Ο Υ Ε Λ Κ Ε Ο Σ Δ Ε Ι Ν Ω Σ Δ Ι
 115 Ρ Α Π Ο Ν Τ Ω Ν Ε Ξ Ε Ν Ε Ι Χ Θ Ε Ι Σ Ε Π Ι Ε Δ Ρ Α
 Λ Α Β Ο Ν Τ Ο Σ Ε Ν Τ Ο Υ Τ Ω Ι Δ Ρ Α Κ Ω Ν Ε Κ Τ Ο
 Ι Α Σ Α Τ Ο Γ Α Ι Γ Λ Ω Σ Σ Α Ι Κ Α Ι Τ Ο Υ Τ Ο Π Ο
 Π Α Λ Ι Ν Ε Ξ Ε Γ Ε Ρ Θ Ε Ι Σ Δ Ε Ω Σ Η Σ Υ Γ Ι Η Σ
 Κ Ο Ν Ε Υ Π Ρ Ε Π Η Τ Α Μ Μ Ο Ρ Φ Α Ν Ε Π Ι Τ Ο Ν Δ
 120 Α Λ Κ Ε Τ Α Σ Α Λ Ι Κ Ο Σ Ο Υ Τ Ο Σ Τ Υ Φ Λ Ο Σ Ε Ω Ν Ε Ν Υ Ρ Ν Ι
 Κ Τ Υ Λ Ο Ι Ξ Δ Ι Α Γ Ε Ι Ν Τ Α Ο Μ Μ Α Τ Α Κ Α Ι Ι Δ Ε Ι Ν Τ Α Δ
 Ν Ο Μ Ε Ν Α Σ Υ Γ Ι Η Σ Ε Ξ Η Λ Θ Ε Η Ρ Α Ι Ε Υ Σ Μ Υ Τ Ι Λ Η
 Τ Ρ Ι Χ Α Σ Ε Ν Δ Ε Τ Ω Ι Γ Ε Ν Ε Ι Ω Ι Ρ Α Μ Ρ Ο Λ Λ Α Σ Α Ι Ξ Χ
 Τ Ω Ν Α Λ Λ Ω Ν Ε Ν Ε Κ Α Θ Ε Υ Δ Ε Τ Ο Ν Δ Ε Ο Θ Ε Ο Σ Χ Ρ Ι Ξ Α
 125 Τ Ρ Ι Χ Α Σ Ε Χ Ε Ι Ν Υ Σ Ω Ν Ε Ρ Μ Ι Ο Ν Ε Υ Σ Ρ Α Ι
 Κ Α Τ Α Τ Ο Ι Α Ρ Ο Ν Θ Ε Υ Ο Μ Ε Ν Ο Σ Τ Ο Υ Σ Ο Ρ Τ Ι Α

Τ Ο Υ Τ Ο Ν Γ Α Ρ Ο Υ Δ Ε Κ Α Ο Ε Ν Ε Π Ι Δ Α Υ
 Ν Α Ι Τ Ο Α Κ Ο Υ Σ Α Σ Τ Α Υ Τ Α Ο Π Α Ι Σ Σ Υ Ν 85
 Η Ρ Γ Ε Ε Ι Σ Τ Ο Ι Ε Ρ Ο Ν Ε Π Ε Ι Δ Α Φ Ι Κ Ε
 Ε Ν Υ Γ Ι Η Τ Ο Γ Κ Ω Θ Ω Ν Α Γ Ε Γ Ε Ν Η Μ Ε
 Ε Τ Α Ρ Ρ Α Χ Θ Ε Ν Τ Α Κ Α Ι Λ Ε Χ Θ Ε Ν Τ Α Ω
 Κ Ω Θ Ω Ν Α
 Η Τ Ω Ν Ι Κ Ε Τ Α Ν Ε Π Ι Δ Ε Ν Δ Ρ Ε Ο Ν Τ Ι Α Μ 90
 Α Τ Α Π Ε Τ Ω Ν Ο Υ Ν Α Π Ο Τ Ο Υ Δ Ε Ν Δ Ρ Ε Ο Σ
 Λ Λ Ο Υ Σ Α Μ Φ Ε Π Α Ι Σ Ε Κ Α Κ Ω Σ Δ Ε Δ Ι Α
 Ν Ο Σ Κ Α Θ Ι Κ Ε Τ Ε Υ Σ Α Σ Τ Ο Ν Θ Ε Ο Ν Ε Ν
 Ε Ν Τ Α Ι Γ Ν Α Θ Ω Ι Ε Γ Κ Ο Ι Τ Α Σ Θ Ε Ν Τ Ο Σ 95
 Σ Ε Ι Σ Τ Α Σ Χ Η Ρ Α Σ Ο Ι Ε Δ Ω Κ Ε Α Μ Ε Ρ Α Σ
 Λ Ο Γ Χ Α Ν Ε Ν Τ Α Ι Σ Χ Ε Ρ Σ Ι Ν Ε Χ Ω Ν
 Σ Ε Γ Κ Α Θ Ε Υ Δ Ω Ν Ε Ν Υ Γ Ν Ι Ο Ν Ε Ι Δ Ε
 Α Ι Ρ Α Ι Α Ν Σ Χ Ι Σ Σ Α Ν Τ Α Τ Α Σ Δ Ε Μ Ε
 Σ Χ Ε Ι Ρ Α Σ Κ Α Ι Σ Υ Ν Ρ Α Υ Α Ι Τ Α Σ Τ Η 100
 Τ Α Θ Η Ρ Ι Α Ε Ν Τ Α Ι Σ Χ Ε Ρ Σ Ι Ν Ε Χ Ω Ν
 Τ Α Δ Ο Λ Ω Θ Ε Ι Σ Υ Π Ο Μ Α Τ Ρ Υ Ι Α Σ Ε Γ Κ Υ
 Γ Ν Ι Ο Ν Ε Ι Δ Ε Ε Δ Ο Κ Ε Ι Γ Α Ι Δ . Κ Α Λ Ω Ι
 Τ Ο Λ Λ Ι Θ Ο Ν Ε Γ Β Α Λ Λ Ε Ι Κ Α Ι Α Ν Ε Λ Ο Μ Ε 105
 Σ Τ Ο Υ Σ Ω Μ Α Τ Ο Σ Τ Ο Υ Τ Ο Ν Ε Γ Κ Α Θ Ε Υ
 Ε Λ Θ Ο Ν Τ Α Λ Ι Θ Ο Ν Ε Ν Ε Γ Κ Ε Ι Ν Ε Ι Σ Τ Ο
 Ο Ν Ο Δ Ε Τ Ο Μ Π Ρ Ο Τ Ο Υ Α Β Α Τ Ο Υ Κ Ε Ι Μ Ε 110
 Ο Υ Γ Α Ι Σ . Ι Σ Υ Γ Α Ρ Τ Ο Ν Σ Κ Ι Γ Ω Ν Α Α Ρ
 Κ Α Ι Ε Κ Τ Ο Υ Τ Ο Υ Υ Γ Ι Η Σ Ε Γ Ε Ν Ε Τ Ο
 Υ Τ Ο Σ Τ Ο Ν Τ Ο Υ Π Ο Δ Ο Σ Δ Α Κ Τ Υ Λ Ο Ν Υ
 Α Κ Ε Ι Μ Ε Ν Ο Σ Μ Ε Θ Α Μ Ε Ρ Α Υ Π Ο Τ Ω Ν Θ Ε
 Μ Α Τ Ο Σ Τ Ι Ν Ο Σ Κ Α Θ Ι Ξ Ε Υ Γ Ν Ο Υ Δ Ε Ν Ι Ν 115
 Υ Α Β Α Τ Ο Υ Ε Ξ Ε Λ Θ Ω Ν Τ Ο Ν Δ Α Κ Τ Υ Λ Ο Ν
 Ι Η Σ Α Σ Ε Ι Σ Τ Ο Α Β Α Τ Ο Ν Α Ν Ε Χ Ω Ρ Η Σ Ε
 Ε Φ Α Ο Υ Ι Ν Ε Ι Δ Ε Ι Ν Δ Ο Κ Ε Ι Ν Ν Ε Α Ν Ι Σ
 Α Κ Τ Υ Λ Ο Ν Ε Π Ι Γ Η Ν Φ Α Ρ Μ Α Κ Ο Ν
 Ο Ν Ε Ι Δ Ε Ε Δ Ο Κ Ε Ι Ο Θ Ε Ο Σ Ρ Ο Τ Ε Λ Θ Ω Ν Τ Ο Ι Σ Δ Α 120
 Ε Ν Δ Ρ Η Ο Ρ Α Τ Ο Ν Τ Α Ε Ν Τ Ω Ι Ι Α Ρ Ω Ι Α Μ Ε Ρ Α Σ Δ Ε Γ Ε
 Ν Α Ι Ο Σ Ο Υ Τ Ο Σ Ο Υ Κ Ε Ι Χ Ε Ν Ε Ν Τ Α Ι Κ Ε Φ Α Λ Α Ι
 Υ Ν Ο Μ Ε Ν Ο Σ Δ Ε . . . Κ Α Τ Α Γ Ε Λ Α Μ Ε Ν Ο Σ Υ Ρ .
 Σ Φ Α Ρ Μ Α Κ Ω Ι Τ Α Ν Κ Ε Φ Α Λ Α Ν Ε Ρ Ο Η Ξ Ε
 Σ Α Ι Δ Η Σ Ο Υ . . . Υ Γ Α Ρ Υ Ρ Ο Κ Υ Ν Ο Σ Τ Ω Ν 125
 Λ Ο Υ Ξ Υ . . . Σ Α Ρ Η Λ Θ Ε

Θεός. Τύχα (ἀγ)αθή.

- [Ἰά]ματα τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἀσκλαπιοῦ.
 [Κ.λ]εὼ πένθ' ἔτη ἐκύησε. Αὐτα πέντ' ἐνιαυτούς ἤδη κούσα ποτὶ τὸν
 [θε]ὸν ἰκέτις ἀφίκετο καὶ ἐνεκᾶθευδε ἐν τῷ ἀβάτω, ὡς δὲ τάχις-
 5 [τα] ἐξῆλθε ἐξ αὐτοῦ καὶ ἐκ τοῦ ἱαροῦ ἐγένετο, κόρον ἔτεκε, ὅς εὐ-
 [θ]ὺς γενόμενος αὐτὸς ἀπὸ τᾶς κράνας ἐλοῦτο καὶ ἄμα τᾶ ματρὶ
 [πε]ριῆρπε. Τυχοῦσα δὲ τούτων ἐπὶ τὸ ἄνθεμα ἐπεγράψατο « οὐ μέγε-
 [θο]ς πίνακος θαυμαστὸν ἀλλὰ τὸ θεῖον, πένθ' ἔτη ὡς ἐκύησε ἐγ γασ-
 [τρ]ῆ Κλεῶ βάρως, ἔστε ἐγκατεκοιμήθη καὶ μιν ἔθηκε ὑγιῆ ». Τριετῆς
 10 [κό]ρα. Ἰθμονίκα Πελλανίς ἀφίκετο εἰς τὸ ἱερὸν ὑπὲρ γενεᾶς, ἐγ-
 [κοι]μαθεῖσα δὲ ὄψιν εἶδε. Ἐδόκει αἰτεῖσθαι τὸν θεὸν κυῆσαι κό-
 [ραν], τὸν δ' Ἀσκλαπιὸν φάμεν ἐγκυον ἔσσεισθαι νιν καὶ εἶτι ἄλλο
 α[ἰτ]οῖτο καὶ τοῦτο οἱ ἐπιτελεῖν, αὐτὰ δ' οὐθενὸς φάμεν ἔτι ποῖ-
 δ[έ]σθαι· ἐγκυος δὲ γενομένη ἐγ γαστρὶ ἐφόρει τρία ἔτη, ἔστε πα-
 15 ρέβαλε ποτὶ τὸν θεὸν ἰκέτις ὑπὲρ τοῦ τόκου· ἐγκατακοιμαθεῖσα
 δὲ ὄψ[ι]ν εἶδε, ἐδόκει ἐπερωτῆν νιν τὸν θεὸν, εἰ οὐ γένοιτο αὐτᾶ
 πάντ[α] ὅσα αἰτήσαιο καὶ ἐγκυος εἶη, ὑπὲρ δὲ τόκου ποιθήμεν
 νιν οὐθὲν, καὶ ταῦτα πυθανομένου αὐτοῦ, εἴ τινος καὶ ἄλλου δέ-
 20 οἰτ[ο], λέγειν, ὡς ποιησοῦντος καὶ τοῦτο, ἐπεὶ δὲ νῦν ὑπὲρ τούτου
 παρείη ποτὶ αὐτὸν ἰκέτις, καὶ τοῦτό οἱ φάμεν ἐπιτελεῖν. Μετὰ δὲ
 τοῦτο σπουδᾶ ἐκ τοῦ ἀβάτου ἐξελοῦσα, ὡς ἐξω τοῦ ἱαροῦ ἦς, ἔτε-
 κε κό[ρ]αν. Ἄνηρ τοὺς τὰς χηρὰς δακτύλους ἀκρατεῖς ἔχων, πλὴν
 ἐνὸς, ἀ[φ]ίκετο ποτὶ τὸν θεὸν ἰκέτας, θεωρῶν δὲ τοὺς ἐν τῷ ἱερῷ
 [πι]νακας ἀπίσται τοῖς ἰάμασιν καὶ ὑποδιέσυρε τὰ ἐπιγράμματα-
 25 [τα], ἐγκαθεύδων δὲ ὄψιν εἶδε. Ἐδόκει ὑπὸ τῷ ναῷ ἀστραγαλίζον-
 [το]ς αὐτοῦ καὶ μέλλοντος βάλλειν τῷ ἀστραγάλῳ ἐπιφανέντα
 [τ]ὸν θεὸν ἐφαλέσθαι ἐπὶ τὰν χῆρα καὶ ἐκτείνειν οὐ τοὺς δακτύ-
 [λο]υς, ὡς δ' ἀποθαίη δοκεῖν συγκάμψας τὰν χῆρα καθ' ἕνα ἐκτείνειν
 [τ]ῶν δακτύλων ἐπεὶ δὲ πάντας ἐξευθῆναι, ἐπερωτῆν νιν τὸν θεὸν
 30 [ε]ἰ ἔτι ἀπιστήσοι τοῖς ἐπιγράμμασι τοῖς ἐπὶ τῷ πινακῶν τῶν
 [κ]ατὰ τὸ ἱερὸν, αὐτὸς δ' οὐ, φάμεν· ὅτι τοίνυν ἔμπροσθεν ἀπίσταις,
 [ο]ὐ τό[σ]σο[υ] [δ]έου, ἵνα πιστοῖς τὸ λοιπὸν ἔστω τοι, φάμεν, ἂ πιστὸς
 [τύχοι]. Ἀμέρας δὲ γενομένης, [ύγι]ῆς ἐξῆλθε. Ἀμβροσία ἐξ Ἀθαρᾶν
 [ἀτερὸ]πτ[ι].λλος. Αὐτα ἰκέτ[ις] ἤλθε ποτὶ τὸν θεὸν, περιέρπουσα δὲ
 35 [κατὰ τ]ὸ ἱερὸν τῶν ἱαμάτων τ[ι]νὰ διεγέλα ὡς ἀπίθανα καὶ ἀδύνα-
 [τα ἐόν]τα χωλοὺς καὶ τυφλοὺς ὑγιεῖς γίνεσθαι ἐνύπνιον ἰδόν-
 [τας μόν]ον, ἐγκαθεύδουσα δὲ ὄψιν εἶδε, ἐδόκει οἱ ὁ θεὸς ἐπιστὰς
 [εἰπεῖν], ὅτ(ι) ὑγιῆ μὲν νιν ποιήσοι, μισθὸμ μάντσι νιν δεήσοι ἀν-
 [θέμεν εἰ]ς τὸ ἱερὸν ἕν ἀργύρεον, ὑπόμαμα τᾶς ἀμαθίας, εἶπαν-
 40 [τα δὲ ταῦτα.] ἀνσχίσσαι οὐ τὸν ὀπτίλλον τὸν νοσοῦντα καὶ φάρμ[α]-

[κόν τι ἐγγέ]αι. Ἀμέρας δὲ γενομένας, ὑγιῆς ἐξῆλθε. *Παῖς ἄφρωνος* [ι]
 [κέτας ἀφί]κετο εἰς τὸ ἱερὸν ὑ[πέρ] φωνᾶς, ὡς δὲ προεθύσατο καὶ
 [ἐπόησε τὰ] νομιζόμενα, μετὰ τοῦτο ὁ παῖς ὁ τῷ θεῷ πυρρορῶν
 [πο]ῖ τὸμ πατέρα τὸν τοῦ παιδὸς ποτιβλέψας « ὑποδέκεσ',
 45 [ἔφα, ἐντὸς ἐ]νιαυτοῦ, τυχόντα ἐφ' ἃ πάρεστι, ἀποθύσειν τὰ ἴατρα; »
 [ὁ δὲ παῖς ἐξ]απίνας « ὑποδέκομαι », ἔφα· ὁ δὲ πατήρ ἐκπλαγείς πάλιν
 [ἐκέλετο αὐ]τὸν εἰπεῖν, ὁ δ' ἔλεγε πάλιν καὶ ἐκ τούτου ὑγιῆς ἐγέ-
 [νετο. Πάνδαρος θεσσαλὸς στίγματα ἔχων ἐν τῷ μετώπῳ. Οὗτος
 [ἐγκαθεύδων ὄψ]ιν εἶδε, ἐδόκει αὐτοῦ τ[αι]νίαν καταδῆσαι τὰ στί-
 50 [γματα ὁ θεὸς κα]ῖ κέλεσθαι νιν, ἐπεί[κα ἐξ]ω γένηται τοῦ ἀβάτου
 [ἀφελόμενον τὰν] ταινίαν ἀνθέμ[εν εἰς τ]ὸν ναόν. Ἀμέρας δὲ γενο-
 [μένας ἐξηγέρθη] καὶ ἀφήλετο τὰ[ν ται]νίαν, καὶ τὸ μὲν πρόσωπον
 [ἐκεκάρητο (;) τῶ]ν στιγμάτ[ων, τ]ὰν δ[ὲ τ]αινίαν ἀνέθηκε εἰς τὸν να-
 ὄν. [Γ]ράμματ[α] τὰ ἐκ τοῦ μετώπου Ἐχέδαρος τὰ Πανδά-
 55 [ρου ἔλ]αθε ποῖ τοῖς ὑπάρχουσιν. Οὗτος λαβὼν παρ Παν-
 [δάρου χρήματα], ὡστ' ἀνθέμεν τῷ θεῷ, εἰς Ἐπίδαυρον ὑπὲρ αὐ[τοῦ]
 [ὅς κ]αὶ ἐδίδου ταῦτα, ἐγκαθεύδων δὲ ὄψιν εἶδε. Ἐδόκει οἱ ὁ θε[ὸς]
 ἐπιστᾶς ἐπερωτῆν νιν, εἰ ἔχει τινὰ χρήματα παρ Πανδάρου ἐ[πι]-
 θῆν' ἂν ἀνθεμα εἰς τὸ ἱερὸν, αὐτὸς δ' οὐ, φάμεν, λελαβήκειν οὐθέ[ν]
 60 τοιοῦτον παρ' αὐτοῦ, ἀλλ' αἶκα ὑγιῆ νιν ποιῆσαι, ἀνθήσειν οἱ εἰκό-
 να γραψάμενος, μετὰ δὲ τοῦτο τὸν θεὸν τὰν τοῦ Πανδάρου ταινί-
 αν περιδῆσαι περὶ τὰ στίγματα οὐ καὶ κέλεσθαι νιν, ἐπεί κα ἐξ-
 ἔλθη ἐκ τοῦ ἀβάτου, ἀφελόμενον τὰν ταινίαν ἀπονίψασθαι τὸ
 πρόσωπον ἀπὸ τῆς κράνας κα ἐγκατοπτρίξασθαι εἰς τὸ ὕδωρ. Ἀ-
 65 μέρας δὲ γενομένας, ἐξελθὼν ἐκ τοῦ ἀβάτου τὰν ταινίαν ἀφήλετο
 τὰ γράματα οὐκ ἔχουσαν, ἐγκαθιδὼν δὲ εἰς τὸ ὕδωρ ἐώρη τὸ αὐτοῦ
 πρόσωπον ποῖ τοῖς ἰδίοις στίγμασιν καὶ τὰ τοῦ Πανδάρου γρά[μ]
 ματα λελαβηκός. *Εὐφάνης ἐπιδαύριος παῖς*. Οὗτος λιθίων ἐνε-
 κάθειυδε· ἔδοξε δὴ αὐτῷ ὁ θεὸς ἐπιστᾶς εἰπεῖν, τί μοι δώσεις αἱ τύ-
 70 κα ὑγιῆ ποιήσω, αὐτὸς δὲ φάμεν δέκ' ἀστραγάλους, τὸν δὲ θεὸν γελά-
 σαντα φάμεν νιν παύσειν. Ἀμέρας δὲ γενομένας, ὑγιῆς ἐξῆλθε.
 Ἄνηρ ἀφίκετο ποῖ τὸν θεὸν ἰκέτας ἀτερόπτιλος οὕτως, ὥστε τὰ
 βλέφαρα μόνον ἔχειν, ἐνεῖμεν δ' ἐν αὐτοῖς μῆθεν, ἀλλὰ κενέα εἰ-
 μεν ὄλωσ. Ἐλεγον δὴ τινες τῶν ἐν τῷ ἱερῷ τὰν εὐνηθίαν αὐτοῦ τὸ
 75 νομίζειν βλεψεῖσθαι ὄλωσ μηδεμίαν ὑπαρχᾶν ἔχοντος ὀπτίλ-
 λου, ἀλλ' ἢ γώραμ μόνον. Ἐγκαθ[εύδων]τι οὖν αὐτῷ ὄψιν ἐφάνη, ἐδό-
 κει τὸν θεὸν ἐψῆσαι τι φά[ρμακον ἐπε]ῖτα διαγαγόντα τὰ βλέφα-
 ρα ἐγγέαι εἰς αὐτά. Ἀμέ[ρας δὲ γενομένη]ας, βλέπων ἀμφοῖν ἐξῆλθε.
 80 *Κάθων*. Σκευοφόρος εἰς τὸ ἱερὸν ἀπιῶν, ἐπεί ἐγένετο περὶ τὸ δε-
 καστάδιον, κατέπε[τε] [καὶ ἀ]νέστα, ἀνώριξε τὸ γ γυλιὸν κα[ὶ] ἐπεσκό-
 πει τὰ συντετριμμένα σ[χε]ύη, ὡς δ' εἶδε τὸ γ κώθωνα κατε[αγ]ότα,
 ἐξ οὗ ὁ δέσποτας εἴθιστ[ο π]ίνειν, ἐλυπεῖτο καὶ συνετίθει [τὰ] ὄ-
 στρακα καθιζόμενος. Ὅδο[ιπ]όρος οὖν τις ἰδὼν αὐτόν, τί ὦ ἄθλιε,

- φᾶ, συντίθησι τὸν κώθωνα [μά]ταν ; τοῦτον γὰρ οὐδέ καὶ ὁ ἐν Ἐπιδαύ-
 85 ρῷ Ἀσκλαπιὸς ὑγιῆ ποιῆσαι δύναιτο. Ἀκούσας ταῦτα ὁ παῖς, συν-
 θεῖς τὰ ὄστρακα εἰς τὸν γυλιόν, ἤρπε εἰς τὸ ἱερόν, ἐπεὶ δ' ἀφίκε-
 το, ἀνώξε τὸν γυλιόν καὶ ἐξαίρεν ὑγιῆ τὸν κώθωνα γεγενημέ-
 νον, καὶ τῷ δεσπότη ἡρμάνευσε τὰ πραχθέντα καὶ λεχθέντα· ὡ-
 ς δὲ ἄκουσ', ἀνέθηκε τῷ θεῷ τὸν κώθωνα.
- 90 *Αἰσχίνης*, ἐγκεκοιμισμένων ἤδη τῶν ἱκετᾶν, ἐπὶ δένδρεόν τι ἀμ-
 βάς ὑπερέκυπτε εἰς τὸ ἄβατον· καταπετῶν οὖν ἀπὸ τοῦ δένδρου
 περὶ σκόλοπας τινὰς τοὺς ὀπτίλλους ἀμφέπεισε, κακῶς δὲ δια-
 κείμενος καὶ τυφλὸς γεγενημένος καθικετεύσας τὸν θεὸν ἐνε-
 κέθευδε καὶ ὑγιῆς ἐγένετο.
- 95 *Κυῖππος* λόγχαν ἔτη ἐφόρησε ἕξ ἐν τᾷ γνάθῳ· ἐγκοιτασθέντος
 δ' αὐτοῦ ἐξελὼν τὰν λόγχαν ὁ θεὸς εἰς τὰς χηρὰς οἱ ἔδωκε. Ἀμέρας
 δὲ γενομένης, ὑγιῆς ἐξῆρπε τὰν λόγχαν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων.
Ἄνηρ τορωναῖος δεμέλειας. Οὗτος ἐγκαθεύδων ἐνύπνιον εἶδε,
 100 ἔδοξε οἱ τὸν θεὸν τὰ στέρνα μαχαίρᾳ ἀνσχίσαντα τὰς δεμέ-
 λίας ἐξελεῖν καὶ δόμεν οἱ ἐς τὰς χεῖρας καὶ συνράψαι τὰ στή-
 θη. Ἀμέρας δὲ γενομένης, ἐξῆλθε τὰ θηρία ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων
 καὶ ὑγιῆς ἐγένετο. Κατέπει δ' αὐτὰς δολωθεὶς ὑπὸ ματρυιᾶς ἐγκυ-
 κᾶνι ἐμβεβλημένας ἐκπιών.
- Ἄνηρ ἐν αἰδούῳ λίθον*. Οὗτος ἐνύπνιον εἶδε, ἐδόκει παιδί καλῷ
 105 συγγίνεσθαι, ἐξονειρώσσω δὲ τὸν λίθον ἐγβάλλει καὶ ἀνελόμε-
 νος ἐξῆλθεν ταῖς χερσὶν ἔχων.
Ἐρμόδικος λαμψακηνὸς ἀκρατῆς τοῦ σώματος. Τοῦτον ἐγκαθεύ-
 δοντα ἰάσατο καὶ ἐκελήσατο ἐξεληθόντα λίθον ἐνεγκεῖν εἰς τὸ
 ἱερόν ὅπόσον δύναιτο μέγιστον· ὁ δὲ τὸμ. πρὸ τοῦ ἀβάτου κείμε-
 110 νον ἤνικε.
- Νικάνωρ χωλός*. Τούτου καθημένου παῖς [τ]ις ὕπαρ τὸν σκίπωνα ἀρ-
 πάζας ἐφευγε· ὁ δὲ ἀστὰς ἐδίωκε καὶ ἐκ τούτου ὑγιῆς ἐγένετο.
Ἄνηρ δάκτυλον ἰάθη ὑπὸ ὄφιος. Οὗτος τὸν τοῦ ποδὸς δάκτυλον ὑ-
 πὸ τοῦ ἀγρίου ἔλκεος δεινῶς διακείμενος μεθ' ἡμέρας ὑπὸ τῶν θε-
 115 ραπόντων ἐξενειχθεὶς ἐπὶ ἑδράματός τινος κάθιζε· ὕπνου δὲ νιν
 λαβόντος ἐν τούτῳ δράκων ἐκ τοῦ ἀβάτου ἐξεληθὼν τὸν δάκτυλον
 ἰάσατο τᾷ γλώσσῃ, καὶ τοῦτο ποιήσας εἰς τὸ ἄβατον ἀνεχώρησε
 πάλιν· ἐξεγερθεὶς δὲ, ὡς ἦς ὑγιῆς, ἔφα ὄψιν εἰδεῖν, δοκεῖν νεανίσ-
 κων εὐπρεπῆ τὰμ μορφὴν ἐπὶ τὸν δάκτυλον ἐπιπῆν φάρμακον.
- 120 *Ἀλικέτας ἀλικός*. Οὗτος τυφλὸς ἔων ἐνύπνιον εἶδε, ἐδόκει ὁ θεὸς ποτελθὼν τοῖς δ[α]-
 κτύλοις διάγειν τὰ ὄμματα καὶ ἰδεῖν τὰ δένδρη ὁρατὸν τὰ ἐν τῷ ἱερῷ. Ἀμέρας δὲ γε-
 νομένης, ὑγιῆς ἐξῆλθε. *Ἡραιὸς μυτιληναῖος*. Οὗτος οὐκ εἶχεν ἐν τᾷ κεφαλᾷ
 τρίχας, ἐν δὲ τῷ γενεῖῳ παμπόλλας, αἰσχυνόμενος δὲ [ἄτε] καταγελάμενος ὑπ[ὸ]
 τῶν ἄλλων ἐνεκέθευδε· τὸν δὲ ὁ θεὸς χρίσας φαρμάκῳ τὰν κεφαλὰν ἐπόησε
 125 τρίχας ἔχειν. [Θ]ύσων ἐρμιονεὺς παῖς αἰδής. Οὗτος ὕπαρ ὑπὸ κυνὸς τῶν
 κατὰ τὸ ἱερόν θ[εραπ]ευόμενος τοὺς ὀπτίλλους ὑ[γιῆ]ς ἀπῆλθε.

Ἐν τῷ αὐτῷ οἰκήματι ἐν ᾧ ἦσαν ἐντετειχισμένα τὰ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἀποτελέσαντα τεμάχια εὐρέθη καὶ ἐπιμήκης ἀκατεργάστους τὰς ἐπιφανείας ἔχων λίθος (ὑψ. 0, 45) καὶ πρὸς τὰ ἄνω αὐλακα, ἔχοντα τοσοῦτον πλάτος, ὅσον τὸ πάχος τῆς προκειμένης πλακός, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι αὕτη ἦτο μολύβδω προσκεκολλημένη τῷ αὐλακι τούτῳ, ὃ ἐστὶν ὅτι τὸν αὐλακα ἔχων λίθος ἐχρησίμευεν ὡς ὑπόθεμα τῆς ἐνεπιγράφου ταύτης πλακός, δι' οὗ αὕτη ἦτο ἐμπεπηγμένη τῷ ἐδάφει. Τοιαῦτά τινα ὑποθέματα εἶχον καὶ αἱ ἐν Δήλῳ εὐρεθεῖσαι μεγάλα ἐνεπιγράφοι πλακός, ἐν αἷς εἶνε γεγραμμένοι οἱ λόγιοι τῶν Ἱεροπολιῶν, ὧν τινες ἐδημοσιεύθησαν ἤδη ὑπὸ τοῦ κ. Homolle ἐν τῷ Bulletin de corr. hellénique (τόμ. Γ'. 1883, σελ. 1-167). Ἐπειδὴ δὲ τοιοῦτοι λίθοι ἔχοντες κατὰ τὴν ἄνω ἐπιφανείαν αὐλακα, χρησιμεύοντες δηλ. ὡς ὑπόθεμα ἐνεπιγράφων πλακῶν, κεῖνται τινες κατὰ χώραν ἐντὸς τοῦ ἐν ἀρχῇ τοῦ ἄρθρου τούτου μνημονευθέντος οἰκοδομήματος, ἀπέναντι τοῦ ἀνατολικοῦ αὐτοῦ τοίχου καὶ ἀκριβῶς ὑπὲρ τὸ φρέαρ, πιθανὸν εἶνε ὅτι εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἀνέκιντο αἱ ὑπὸ τοῦ Πausανίου μνημονευόμεναι στήλαι, (ὅπερ συμφωνεῖ καὶ τῷ τόπῳ τῆς εὐρέσεως τῆς προκειμένης), διότι ἅπασαι αὗται ἔκειντο πλησίον ἀλλήλων, ὡς ἐκφαίνεται ἐκ τῆς τοῦ Πausανίου ἐκφράσεως λέγοντος περὶ τῆς στήλης τοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἀναστηθέντος Ἱππολύτου: «χωρὶς δὲ τῶν ἄλλων (στηλῶν) ἐστὶν ἀρχαία στήλη» κτλ. (Πaus. 2,27,4). Καὶ ὑπὸ τοπογραφικὴν δ' ἔποψιν ἐξεταζομένου τοῦ πράγματος φαίνεται, κατὰ τὴν τοῦ Πausανίου ἀφήγησιν καὶ ἐν τῷ Ἱερῷ περιήγησιν, ὅτι ἐνταῦθα ποὺ θὰ ἔκειντο αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος στήλαι, ὡς ἀλλαγῶ (1) ἐν καιρῷ τῷ δέοντι θέλω δεῖξει, τοῦ λόγου ἐνταῦθα ἀκαταλήπτου ὄντος ἄνευ τοπογραφικοῦ τῶν ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς ἀνακαλυφθέντων ἀρχιτεκτονικῶν μνημείων πίνακος.

Εἶνε δὲ καταγεγραμμένα ἐν τῇ προκειμένη πλακῷ εἴκοσι ἐν ὄλῳ ἰάματα ἢ κάλλιον εἰπεῖν θαύματα, διότι ἅπαντα γίνονται οὐχὶ διὰ θεραπευτικοῦ

(1). Ἐν τοῖς Πρακτικοῖς τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας τοῦ ἔτους 1883.

τινος μέσου ἀλλὰ δι' ὀπτασίας, ὥστε ὁ ἀναγινώσκων τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην νομίζει ὅτι ἀναγινώσκει τὰ ἐν τοῖς Συναξαρίοις θαύματα τῶν ἁγίων τῆς ἐκκλησίας μας! Εἶχε λοιπὸν καὶ ἡ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων θρησκεία τοὺς θαυματουργοὺς αὐτῆς ἁγίους καὶ τὰ μοναστήριά της, διότι ἅγιος κατὰ τὴν χριστιανικὴν τῆς λέξεως σημασίαν ἦτο ὁ Ἀσκληπιὸς καὶ μοναστήριον τὸ Ἱερόν. Ὁ Ἀριστοφάνης ἄρα διακωμωδῶν ἐν τῷ Πλούτῳ αὐτοῦ τὰ τῆς λατρείας τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ κατ' οὐδὲν παρεμόρφωσε τὴν ἀλήθειαν. Τοῦτο ὅμως ἐκπλήσσει ἡμᾶς νομίζοντας ὅτι ἀνέκαθεν θὰ ἤσκειτο πρακτικὴ τις θεραπευτικὴ τέχνη ἐν τῷ Ἱερῷ καὶ ὅτι διὰ τῆς ὀπτασίας θὰ ἀπεκαλύπτοντο τοῦλάχιστον τὰ πρὸς θεραπείαν μέσα, τὰ φάρμακα, κτλ. Τὰ προκείμενα ἰάματα θὰ ἐπειρᾶτο τις ἴσως νὰ ἐξηγήσῃ ἀλληγορικῶς, θὰ ἰσχυρίζετο δηλ. ὅτι ἰατρικὴ τέχνη ὄντως ἤσκειτο ἐν τῷ Ἱερῷ καὶ τὰ ἰάματα πραγματικῶς ἐγίνοντο, ἀλλ' οἱ ἱερεῖς ἀπέδιδον αὐτὰ τῷ θεῷ, θέλοντες οὕτω καὶ τὴν ἐπισημότητα τοῦ Ἱεροῦ νὰ ἐπαυξάνωσι καὶ τὴν ἰατρικὴν αὐτῶν τέχνην μυστικὴν νὰ τηρῶσιν· ἀλλ' ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος τότε μόνον θὰ ἦτο ἀποδεκτός, ὅταν ἐπρόκειτο περὶ πραγματικῶν νοσημάτων καὶ ἀνθρωπίνως δυνατῶν ἰαμάτων, οὐχὶ ὅμως περὶ χωλῶν καὶ τυφλῶν περὶ γυναικὸς φερούσης τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ πέντε ἔτη καὶ τῶν τοιούτων. Ὡς συμπέρασμα ἄρα δυνάμεθα νὰ ἐξαγάγωμεν ὅτι ἡ ἐν τῷ Ἱερῷ τῆς Ἐπιδαύρου λατρεία τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ ἡ τοῦ Ἱεροῦ ἐπισημότης δὲν ἦσαν ἀποτέλεσμα τῆς ἀσκήσεως ἐμπειρικῆς τινος θεραπευτικῆς τέχνης, ἀλλὰ τῆς δεισιδαιμονίας καὶ εὐπιστίας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Σὺν τῷ χρόνῳ ὅμως, ἀφ' οὗ διεσείσθη βαθμηδὸν καὶ ἐξέλιπεν ἡ πρὸς τὸ θεῖον ἐνδόμυχος πίστις, οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἵνα τηρῶσιν ἀκμαίαν καὶ ἀμείωτον τὴν τοῦ Ἱεροῦ ἐπισημότητα, ἠναγκάσθησαν, ἐν μεταγενεστέροις ῥωμαϊκοῖς τοῦλάχιστον χρόνοις, νὰ ποιῶνται ὄντως χρῆσιν θεραπευτικῶν τινῶν μέσων, ὡς δεικνύει ἡ ἐν τῷ ἐπομένῳ ἀριθμῷ ἐπιγραφὴ, ἡ ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην σπουδαιότητος οὕσα σημασίας. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ πρὸς τὴν θεῖαν τοῦ Ἀσκληπιοῦ δύναμιν δυσπιστία, ἡ δυσπιστία δηλ. ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ θεραπεύωνται

ἀσθενεῖς μόνοι δι' ἐνυπνίου, ἀναφαίνεται καὶ ἐν τῇ προκειμένῃ ἐπιγραφῇ (στ. 23—24 καὶ 35—36).

Ἐκ τοῦ σχήματος δὲ τῶν γραμμῶν καὶ τῆς στοιχηθῶν διατάξεως αὐτῶν, ἐκ τῆς ὀρθογραφίας καὶ ἐκ τῆς κανονικῆς ἐν γένει γραφῆς εἰκάζω ὅτι ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἐχαράχθη κατὰ τὴν Γ'. π. Χ. ἑκατονταετηρίδα. Πότε ὁμοῦς ἐγένοντο τὰ ἀναγραφόμενα ἰάματα, κατὰ τοὺς χρόνους καθ' οὓς κατεγράφησαν ἐν τῷ λίθῳ τούτῳ ἢ πρότερον; τὸ ἐρώτημα τοῦτο ἀναγκάζει με κυρίως νὰ προβάλω τὸ ἐξῆς διήγημα, ὅπερ παρέδωκεν ἡμῖν ὁ ἐπὶ τῶν Περσικῶν πολέμων ἀκμάζων Ῥηγίνος ἱστοριογράφος Ἴππυς. « Γυνὴ εἶχεν ἔλμιθα, καὶ ἰάσασθαι αὐτὴν » ἀπεῖπον οἱ τῶν ἰατρῶν δεινοί· οὐκοῦν εἰς Ἐπίδαυρον ἦλθεν, καὶ ἐδεῖτο τῶν θεῶν ἐξάντης γενέσθαι τοῦ συνοίκου πάθους. Οὐ παρῆν ὁ θεός· οἱ μὲν τοὶ ζάκοροι κατακλίνουσι τὴν ἀνθρωπον, ἔνθα ἰᾶσθαι ὁ θεὸς εἰώθει τοὺς δεομένους· καὶ ἡ μὲν ἀνθρωπος ἠσυχάζει προσταχθεῖσα [καὶ] οἱ γε μὴν ὑποδρώντες τῷ θεῷ τὰ εἰς τὴν ἴασιν αὐτῇ ἐποίουν· καὶ τὴν κεφαλὴν μὲν ἀπὸ τῆς δέρας ἀφαιροῦσι, καθίησι δὲ τὴν χεῖρα ὁ ἕτερος, καὶ ἐξαιρεῖ τὴν ἔλμιθα, θηρίου μέγα τι χρῆμα· συναρμόσαι δὲ καὶ ἀποδοῦναι τὴν κεφαλὴν ἐς τὴν ἀρχαίαν ἀρμονίαν οὐκ ἐδύνατο οὐκέτι. Ὁ τοίνυν θεὸς ἀφικνεῖται, καὶ τοῖς μὲν ἐχαλέπηεν, ὅτι ἄρα ἐπέθεντο ἔργῳ δυνατωτέρῳ τῆς ἑαυτῶν σοφίας· αὐτὸς δὲ ἀμάχῳ τινὶ καὶ θεῖα δυνάμει ἀπέδωκε τῷ σκῆναι τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν ξένην ἀνέστησεν » (1). Τὸ ἴαμα τοῦτο εἶνε ἀναγεγραμμένον παραδόξως ἐν τῇ ἐτέρᾳ τῶν εὐρεθεισῶν στηλῶν, ἐκείνῃ δηλ. ἥς ἐμνημόνευσα ἀνωτέρω (σελ. 198 σημ. 1). Καὶ ὑπάρχουσι μὲν ἐν τῇ ἀφηγήσει διαφοραὶ τινες, ἀλλὰ βεβαίως πρόκειται περὶ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἰάματος. Ἐχει δὲ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ οὕτως: « Ἄριστ[αγο]ρα [Μεθ]ανια αὐτὰ ἐλμιθα εχουσα ἐν ται κοιλια » ἐνεκαθευδε ἐν Τροζ[ηνι ἐν τω] του Ασκληπιου τε » μενει καὶ ἐνυπνιον εἶδε εδοκει οὐ τους υἱ[ο]υ του » θ]εου οὐκ ἐπιδαμουντος αὐτου ἀλλ ἐν Ἐπιδαυρω » εοντος ταγ κεφα[λ]αν [απο]ταμειν οὐ δυναμενους δ » ἐπιθεμεν παλιν πεμψαι τινὰ πο[ι] τον Ασκλη[πιου]

(1) Ἴδε Fragm. Historicorum graecorum. Ed. Müller II σελ. 15.

» ὅπως μολῆι μεταξύ δε ἀμερα επικαταλαμβάνει » καὶ ὁ ἱαρεὺς ὀρηι[αυτας] ταγκε φαλαν ἀφαιρημέ » ναν ἀπο του σωματος. Τας ἐφερπουσας δε νυκτ[ος] » Ἀρ]ισταγορα οψιν εἶδε εδοκει οἱ ὁ θεος ἰκων ἐξ » Ἐπιδαυρου [ε]πιθεις τ[αγ κε]φαλαν ἐπι του τρα » χαλου μετα ταυτα ἀσσχισσας ταγ κοιλι[αν] ταν » αὐτ[ας ἐξελε]ιν ταν [ε]λμι[θ]α καὶ συρραψαι παλιν » καὶ ἐκ τουτου υγ[ιης] ἐγενετ[ο] » Τούτου δὲ οὕτως ἔχοντος, ἐπειδὴ ἡ ἐπιγραφή δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε προγενεστέρα τοῦ Δ'. τοῦλάχιστον αἰῶνος καὶ κατ' ἀκολουθίαν δὲν ἐχρησίμευσε ὡς πηγὴ τῷ Ῥηγίνῳ ἱστοριογράφῳ, ἔπεται ὅτι τὸ ἴαμα τοῦτο ἐν ἰκανῶς μεμακρυσμένοις χρόνοις γενόμενον ἦτο ἀναγεγραμμένον ἴσως ἐν τινὶ ἀναθήματι ἐν Τροϊζῆνι ἢ καὶ διεσώζετο ἀπλῶς ὑπὸ τῆς παραδόσεως γενομένης οὕτω πηγῆς τῷ τε Ῥηγίνῳ ἱστοριογράφῳ καὶ τοῖς ἐν τῇ στήλῃ ἀναγράψασιν αὐτὸ ἱερεῦσιν· ἐκ τούτου ἐξηγοῦνται κάλλιστα καὶ αἱ ἐν τῇ ἀφηγήσει διαφοραὶ ἐν τῷ ἱστοριογράφῳ καὶ τῇ στήλῃ. Ὡς συμπέρασμα ἄρα δυνάμεθα νὰ ἐξαγάγωμεν ὅτι τινὰ τοῦλάχιστον τῶν ἐν ταῖς προκειμέναις στήλαις ἀναγεγραμμένων ἰαμάτων δὲν ἐγένοντο καθ' ὃν χρόνον κατεγράφοντο, ἀλλὰ πολὺ πρότερον καὶ δὴ ἐν μεμακρυσμένοις χρόνοις, διετηροῦντο δὲ ὑπὸ τῆς παραδόσεως, μέχρις οὗ μετὰ τὴν Ε'. ἑκατονταετηρίδα κατέγραψαν αὐτὰ ἐπὶ τῶν στηλῶν οἱ ἱερεῖς πρὸς αἰωνίαν δόξαν καὶ μνήμην τοῦ Ἀσκληπιοῦ (α). Πλὴν τῆς παραδόσεως δὲ ἐδύνατο οἱ ἱερεῖς νὰ ἐπωφεληθῶσι πρὸς τὴν καταγραφὴν ταύτην καὶ τινὰ ἐπιγραφικὰ μνημεῖα, ἅπερ ἀνέθεντο ἐν τῷ Ἱερῷ αὐτοῖ οἱ ἰαθέντες. Τοιαῦτα ὑπῆρχον πάντως ἐν τῷ Ἱερῷ, ὡς βλέπομεν καὶ ἐν αὐτῇ τῇ προκειμένῃ ἐπιγραφῇ (ἰδ. στ. 7). Ἐνταῦθα δὲ τοῦ λόγου γενομένου εἰρήσθω, ὅτι δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν τὰ ἀναθήματα ταῦτα, ἐν οἷς ἦτο καταγεγραμμένη ἀναγκαίως ἡ αἰτία τῆς ἀφιερώσεως αὐτῶν, ἢτοι ἡ θεραπεῖα, πρὸς τὰς ὑπ' ἐξέτασιν στήλας, αἵτινες εἶνε τὰ ἐπίσημα οὕτως εἰπεῖν βιβλία, ἐν οἷς κατεγράφησαν ὑπὸ τῶν ἐπιτετραμμένων τὰ τοῦ ναοῦ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ γενόμενα ἰάματα.

(α) Ὅτι τινὰ ἰάματα ἐγράφησαν κατὰ τὴν παράδοσιν φαίνεται καὶ ἐκ τούτου ὅτι δὲν μνημονεύονται πανταχοῦ τὰ ὀνόματα τῶν ἰαθέντων, ἀλλ' ἐνιαχοῦ ἀπλῶς γυνή τις, ἀνήρ, παῖς.

Ταῦτα τὰ γενικά εἶχον νὰ προτάξω τινῶν ἐν τοῖς καθέκαστα παρατηρήσεων. Θὰ εἶνε δὲ αἱ παρατηρήσεις αὗται ὀλίγαι, διότι ἡ ἔννοια τῶν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ εἶνε ἐν γένει σαφῆς καὶ εὐληπτος καὶ ὁ λόγος ὁμαλός.

Στ. 1. Τὸ θεὸς καὶ τύχα ἀγαθὰ ἀπαντᾷ κατ' ὀνομαστικὴν καὶ ἐν ἐτέρῳ ἐν τῷ Ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ εὐρεθείσῃ ἐπιγραφῇ, ἣν ἶδε ἐν Lebas II, ἀρ. 1,476.

Στ. 2. Καίτοι τὰ ἰάματα ἀπαντα γίνονται ὑπὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, οὐχ ἤττον ἐπιγράφονται καὶ ὡς ἰάματα τοῦ Ἀπόλλωνος, διότι ὁ Ἀσκληπιὸς υἱὸς ὦν τοῦ Ἀπόλλωνος κατὰ τὴν παράδοσιν (Παυσ. 2, 26, 4) παρὰ τοῦ πατρὸς του ἔσχε τὴν δύναμιν τοῦ θεραπεύειν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τῇ συνεργίᾳ αὐτοῦ κατάρθωνε τοῦτο. Τὴν συνεργίαν δὲ ταύτην δυνάμεθα μάλιστα νὰ ἐννοήσωμεν ἀποβλέποντες εἰς τὰς φυσικὰς δυνάμεις, ὧν προσωποποιήσεις εἶνε ἀμφοτέρωι οἱ θεοί, ἤτοι εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὸν Ἥλιον, ὧν τὴν συγγένειαν φαίνονται κάλλιστα διαγνόντες οἱ Φοίνικες ἐκ τοῦ ἀξιωματημονεύτου ἐκείνου χωρίου τοῦ Παυσανίου (7, 23, 8). « Ἀσκληπιὸν μὲν γὰρ ἀέρα γένει » τε ἀνθρώπων εἶναι καὶ πᾶσιν ὁμοίως ζώοις ἐπιτήδειον πρὸς ὑγίειαν, Ἀπόλλωνα δὲ ἥλιον, καὶ αὐτὸν ὀρθότατα Ἀσκληπιῷ πατέρα ἐπωνομάζεσθαι, « ὅτι ἐς τὸ ἀρμόζειν ταῖς ὥραις ποιούμενος ὁ ἥλιος » τὸν δρόμον μεταδίδωσι καὶ τῷ ἀέρι ὑγείας ».

Στ. 3. Ἐκαστον ἰαμα εἶχει οἰονεὶ ἐπιγραφὴν, ἣν πρὸς διάκρισιν σημειῶ ἐν τῇ μεταγραφῇ κυρτοῖς γράμμασι. Μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν δὲ καταλείπεται συνήθως ἐνὸς ἢ πλειοτέρων γραμμάτων κενὸς χώρος.

Κλεῶ: ὅτι οὕτως συμπληρωτέον τὸ ὄνομα φαίνεται ἐκ τῶν ἐν στ. 9. Εἶνε δὲ τοῦτο γνωστὸς δωρικός σχηματισμὸς τοῦ Κλειῶ.

Πένθ' ἔτη: Ἡ τροπὴ τοῦ φίλου συμφώνου εἰς δασύ πρὸ τοῦ ἔτη εἶνε γνωστὴ καὶ ἔκ τινος ἐκ Σαμοθράκης ἐπιγραφῆς (ἴδ. Conze, thrak. Inschr. σ. 21), καὶ προέρχεται ἐκ τούτου ὅτι ἡ λ. ἔτος τὸ δίγαμμα ἀρχικῶς ἔχον, ὡς ἐκ πολλῶν ἐπιγραφῶν εἶνε γνωστὸν, εἶχε δασεῖαν τὴν τοῦ ε προφοράν. Παρατηρητέον ὅμως ὅτι τὸ ἐνιαυτὸς δὲν δασύνεται καὶ παραβλητέον τοῦτο πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ Ahrens λεγόμενα (De Dialecto Dorica § 4 καὶ 5).

Ποὶ τὸν θεόν. Τὸ ποὶ τοῦτο ἀπαντᾷ πολλάκις ἐν τῇ προκειμένῃ ἐπιγραφῇ καὶ ἔγινε καταφανῶς κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ποτί. Γενικός δὲ κανὼν ἐπικρατεῖ κατὰ διαλεκτικὸν ἰδίωμα ἐν τῇ Ἀργολικῇ χερσονήσῳ, ὡς φαίνεται, ὅτι πρὸ μὲν συμφώνου τίθεται πάντοτε ποί, πρὸ δὲ φωνήεντος πότ. Ὁ τύπος οὗτος ποὶ ἀπαντᾷ καὶ ἐν ἐτέρῳ ἐκ Τροιζήνης ἐπιγραφῇ, ἣν ἶδε ἐν Lebas II, 167, α.

Στ. 4. Ἄβατον καλεῖται ἐνταῦθα τὸ οἰκοδόμημα ἐκεῖνο ἐν ᾧ ἐκάθευδον οἱ ἀσθενεῖς, « οἱ ἰκέται τοῦ θεοῦ » (Παυσ. 2, 272). Περὶ αὐτοῦ ἶδε κατωτέρω (Σημ. Στ. 90—94).

Στ. 5. Ἴνα τέξῃται ἡ Κλεῶ ἔπρεπε νὰ ἐξέλθῃ οὐ μόνον ἐκ τοῦ Ἀβάτου ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ Ἱεροῦ, διότι ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ δὲν ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ τίκτωσιν αἱ γυναῖκες καὶ νὰ ἀποθνήσκωσιν οἱ ἀσθενεῖς (Παυσ. 2, 27, 1).

περιῆρπε: Τὸ περιέρπειν κεῖται ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ περιέρχεσθαι. Οὕτω καὶ ἐν τοῖς στίχοις 34 καὶ 97. Περὶ τῆς διὰ τοῦ η γραφῆς τῆς χρονικῆς αὐξήσεως ἀντὶ διὰ τοῦ εἰ ἶδε σημείωσιν ἐν στίχῳ 22.

Στ. 6. Τῆς ἐν τῷ Ἱερῷ κρήνης γίνεται μνεῖα καὶ ἐν στίχῳ 64. Εἶνε δ' ὡς φαίνεται ἐκείνη ἡ « τῷ τε ὀρόφῳ καὶ κόσμῳ τῷ λοιπῷ θέας ἀξία » (Παυσ. 2, 27, 6).

Στ. 7. Τὸ ἀνθεμα, ὅπερ ἡ Κλεῶ ἀνέθηκεν ἐν τῷ Ἱερῷ ἦτο μέγας καὶ θαυμάσιος πίναξ παριστῶν, ὡς φαίνεται, ἀγνωστὸν τινα παράστασιν, οἷα καὶ ἡ ἐν τῷ στίχῳ 51. Ἐπὶ τοῦ πίνακος τούτου ἦτο ἐπιγεγραμμένον τὸ « οὐ μέγεθος κτλ. » Τὸ ὡς εἶνε αἰτιολογικὸν=διότι ἡ Κλεῶ ἔφερεν ἐν γαστρὶ τὸ βάρος ἕως ὅτου ἐγκατεκοιμήθη κτλ. Εἶνε δὲ συντεταγμένον τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο μετὰ τινος ῥυθμοῦ καὶ τὰ ἐν ἀρχῇ ἀποτελοῦσι μάλιστα δακτυλικὸν ἑξάμετρον

οὐ μέγεθος πίνακος θαυμαστέον, ἀλλὰ τὸ θεῖον,

δὲν ὑπάγεται ὅμως εἰς ὠρισμένον τι μέτρον.

Στ. 9. Τὸ ἔστε δασύνω κατὰ τὰ ἐν Θεοκρίτῳ 1, 6, 5, 22. 6. 32 καὶ 7, 67. Ἴδε καὶ M. E. 382, 8, ἔστε — Δωριεῖς δὲ δασύνουσιν, ἀπὸ τοῦ ἕως τε κατὰ συγκοπὴν ἠγούμενοι εἶναι.

Στ. 13—14 ποιιδέσθαι. Ἄφοῦ τὸ ποῖ κεῖται πολλαχοῦ ἀντὶ τοῦ ποτ, οὐδὲν παράδοξον, ἂν τίθεται καὶ ἐν συνδέσει μετ' ἄλλης λέξεως, ὥστε τὸ ποιιδέσθαι κεῖται ἀντὶ τοῦ ποτιδέσθαι, προσδέσθαι. Οὕτως ἀπαντᾷ τὸ ποῖ καὶ ἐν στίχῳ 17 ἐν τῷ ποιθέμεν, ἦτοι ποτιθέμεν, προσθέμεν. Ἄλλ' ἐν ᾧ ἡ χρῆσις τοῦ ποῖ ἀντὶ ποτ πρό συμφώνου εἶνε καθολικὴ ἐν τῇ προκειμένῃ ἐπιγραφῇ, δὲν γίνεται καθολικὴ τούτου χρῆσις καὶ ἐν συνδέσει, διότι ἐν στίχῳ 44 ἀπαντᾷ ποτιβλέψας.

Στ. 21. ἦς: ὄρωικὸς τύπος τοῦ γ'. ἐνικοῦ προσώπου, ἀντὶ ἦν' ὁ αὐτὸς τύπος ἀπαντᾷ καὶ ἐν στίχῳ 118. Ἴδε καὶ Θεόκριτον 5, 10, 2, 90, 92 καὶ 124, 7, 1.

Στ. 22. Ἡ λ. χεῖρ γράφεται μόνον ἐν στ. 100 διὰ τοῦ ει, ἄλλως πανταχοῦ (Στ. 22, 27, 28, 96) διὰ τοῦ η. Περὶ τῆς ὑπὸ τῶν Δωριέων τροπῆς ταύτης τοῦ ει εἰς η πρὸ. Causer Delectus ἐκδόσις Β'. ἀρ. 111 στ. 8 καὶ Blass Auspr. σλ. 52.

Στ. 28. Ἐν τῷ τέλει τοῦ στίχου ἐδύνατο ὁ χαρακτικὸς νὰ γράψῃ δύο ἢ καὶ τρία ἔτι γράμματα, δὲν ἔπραξεν ὅμως τοῦτο διότι δὲν ἤθελε νὰ διαχωρίζῃ τὰ μίαν συλλαβὴν ἀποτελοῦντα γράμματα· ἡ ἐπομένη δὲ συλλαβὴ (λους) ἔχει τέσσαρα γράμματα.

Στ. 31. Ἰερὸν ἐν τῷ στίχῳ τούτῳ, ἀλλαχοῦ δὲ ἰαρόν, ὃ καὶ συνηθέστερον.

Στ. 32. Ἡ συμπλήρωσις τῶν ἐν τῷ στίχῳ τούτῳ δὲν εἶνε τόσον εὐχερῆς καὶ ἡ τῶν λέξεων ἀποχωρίσις διάφορος δύναται νὰ γείνη. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ ἀπιστῶν ἀσθενὴς ἰάθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἡ ἔννοια φαίνεται μοι αὕτη: Μὴ φοβοῦ (λέγει ὁ θεὸς τῷ ἀσθενεῖ) διὰ τὴν προτέραν ἀπιστίαν σου, ἵνα τοῦ λοιποῦ ἔχῃς δείγματα τῆς περὶ τὸ θεραπεύειν δυνάμεώς μου, γενέσθω σοι, ὅσα ἤθελον γείνει εἰς πιστόν, καὶ οὕτως ἐθεράπευσεν αὐτόν.

Στ. 34. Ἡ συμπλήρωσις τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ στίχου ἐλλειπόντων γραμμάτων βεβαιοῦται ἐκ τῶν ἐν στ. 40 καὶ 72.

Στ. 39. Ἡ ὕς ἦτο, ὡς γνωστόν, σύμβολον τοῦ ἐναντίου τῆς συνέσεως, τῆς ἀναισθησίας καὶ ἀμαθίας. Πρὸ. Θεόκριτον (5, 2) « ὕς ποκ' Ἀθηναίαν ἔριν ἤρισε », Πλούταρχον (ἐν β. Δημοσθ. 11) « ὕς τὴν Ἀθηναῖαν » κ. ἔ.

Στ. 40 Ἡ μόνη δυνατὴ συμπλήρωσις εἶνε, νομίζω, εἴπαντα δὲ ταῦτα. Ὑπονοητέον δ' ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀπροσώπως τὸ ἐδόκει οἱ.

Στ. 41. Ἡ συμπλήρωσις βεβαιοῦται ἐκ τῶν ἐν στ. 77—78.

Στ. 42. Τὸ προεθύσατο ἀναπολεῖ ἡμῖν τοὺς στίχους ἐκείνους τοῦ Ἀριστοφάνους (Πλοῦτος, 660). « Ἐπεὶ δὲ βωμῶ πόπανα καὶ προθύματα καθωσιώθη, » κτλ.

Στ. 44. Ἡ μετὰ τινος βεβαιότητος συμπλήρωσις τῶν ἐλλειπόντων ἐπτὰ γραμμάτων εἶνε ἀδύνατος. Πιθανὰς συμπληρώσεις δυνάμεθα νὰ προβάλλωμεν πολλάς, καὶ μία τούτων ἔστω ἡ διὰ τοῦ: καὶ θύωρ.

Στ. 45. Ἀποθύσειν, οἶονεὶ ὡς ὑποχρεωτικὴν θυσίαν προσενεγκεῖν.

Ἰατρα ἀντὶ τοῦ ἰατρεῖα, λέξις σχηματισθεῖσα κατ' ἀναλογίαν τοῦ δίδακτρα καὶ μνημονευομένη μόνον παρὰ τοῦ Ἡσυχίου· « ἰατρα = οἱ μισθοὶ τῆς θεραπείας ».

Στ. 50. Τὰ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στίχου τούτου ἐλλείποντα συνεπλήρωσα κατὰ τὰ ἐν στίχῳ 62. Ἡ χρῆσις δὲ τοῦ κα εἶνε συχνὴ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ.

Στ. 54. Ἡ ἔννοια τῶν ἀπὸ τοῦ στίχου τούτου ἔχει οὕτως: ὁ Ἐγγέδωρος ἔπασχε τὴν αὐτὴν νόσον ἦν καὶ ὁ Πανδάρου, ἦτοι εἶχε στίγματα ἐν τῷ προσώπῳ, ἐρχόμενος δὲ εἰς τὸ Ἰερὸν πρὸς θεραπείαν τοῦ ἔλαβε παρὰ τοῦ Πανδάρου χρήματά τινα ἵνα ἀντ' αὐτοῦ καταθέσῃ αὐτὰ ἐν τῷ ναῷ, δὲν ἐξέτελεσεν ὅμως τὴν παραγγελίαν ταύτην, καὶ ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ (ὅστις ὡς θεὸς ἐγίνωσκε τὰ γινόμενα), ἠρνήθη ὅτι ἔλαβεν αὐτὰ προσθεὶς ὅτι, ἂν τύχῃ θεραπείας, θέλει ἀφιερῶσαι τῷ θεῷ εἰκόνα. Ἄλλ' ὁ Ἀσκληπιὸς τιμωρῶν αὐτὸν ἐπὶ τῷ νοσησῶν τῶν χρημάτων περιέδεσε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ διὰ τῆς ταινίας, δι' ἧς εἶχε περιδέσει καὶ τὸ μέτωπον τοῦ Πανδάρου, καὶ οὐ μόνον δὲν ἐθεράπευσεν αὐτόν, ἀλλὰ τοῖς ὑπάρχουσι στίγμασι προσέθηκε καὶ τὰ τοῦ Πανδάρου, ἅτινα, ἐννοεῖται, ἦσαν ἀποτετυπωμένα ἐπὶ τῆς ταινίας. Γράμματα καλοῦνται καταφανῶς τὰ σημεῖα ἐκεῖνα τὰ ἐκ τῶν ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Πανδάρου στιγμάτων. Ἡ αὐτὴ δὲ λέξις γράφεται κατωτέρω (ἐν στίχῳ 66) δι' ἐνός

μ. Σχηματίζεται ἄρα γε ἐκ τοῦ γράω, ἢ κατὰ λάθος παρέλειψεν ὁ χαρακτήρας τὸ ἕτερον μ;

Στ. 55. Προθύμως θὰ συνεπλήρουν τὰ ἐλλείποντα διὰ τοῦ ποιανόν, ἂν μὴ ἔλλειπον εἰσετι δύο γράμματα.

Στ. 56. Ἡ γενομένη συμπλήρωσις βεβαιοῦται ἐκ τῶν ἐν στ. 58.

Στ. 64. ἐγκατοπεριξασθαι: Περὶ τῆς ὑπὸ τῶν Δωριέων κυρίως τροπῆς τοῦ σ εἰς ξ ἐν τῷ Μέλλον καὶ Ἄοριστῳ ἴδε Ahrens. § 11.

Στ. 72. Ἄτερόπτιλος δι' ἐνός λ γεγραμμένον καὶ οὐχὶ διὰ δύο, ὡς ἐν στ. 34. Τὸ ἀπλοῦν δὲ ὀπίλλος γράφεται πανταχοῦ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ διὰ δύο λ. Ἐπειδὴ δ' ἡ ἀτερόπτιλος λέξις ἕνεκα τοῦ πρώτου αὐτῆς συνθετικοῦ μέρους (ἄτερος) δὲν δύναται νὰ σημαίνῃ ἄλλο τι, ἢ τυφλὸς κατὰ τὸν ἕνα ὀφθαλμόν. ὡς καὶ ἐν στ. 34 τοιαύτην τινα σημασίαν πάντως θὰ ἔχει καὶ ἐνταῦθα καὶ οὐχὶ καθ' ὀλοκληρίαν τυφλός, ὡς θὰ ἐνόμιζέ τις ἴσως ἐκ τοῦ ἐν στ. 75 νομίζειν βλεψέσθαι. Τοῦτο δὲν εἶνε ἀπολύτως εἰρημένον, ἀλλ' ὑπινεῖται τῷ ἑτέρῳ (τῷ πάσχοι) ὀφθαλμῷ.

Στ. 79. Κώθων εἶνε ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ ἰάματος, διότι περὶ κώθωνος πρόκειται.

Στ. 83—84. Δυνάμεθα ν' ἀναγνώσωμεν καὶ οὕτως: τί ὦ ἄθλι', ἔφα.

Στ. 85. Συναίθησι, πρωτοφανῆς τύπος τοῦ β'. ἐνικοῦ προσώπου, ὁ ἀρχικός, ὡς γνωστόν, τύπος τοῦ προσώπου τούτου κατὰ τοὺς γλωσσολόγους.

Στ. 89. Τὸ πρῶτον τοῦ στίχου γράμμα ἦτο Ο, ἀλλ' εἶτα ὁ χαρακτήρας ἐπέγραψεν ἐπ' αὐτοῦ Σ διορθῶν αὐτό. Τοῦτο δὲ καὶ ἡ ἀσυνήθης ἀποχώρισις τοῦ ὡς ἐν τέλει τοῦ προηγουμένου καὶ τῇ ἀρχῇ τοῦ προκειμένου στίχου ἐξηγεῖται ἴσως οὕτως Ἐπρόκειτο νὰ γραφῇ ἡ μόνη κατάλληλος ἔκφρασις «ὁ δὲ ἀκούσας ἀνέθηκε» κτλ. παραλειφθείσης ὁμοίως κατὰ λάθος τῆς συλλαβῆς ας, μετεβλήθη ἐξ ἀνάγκης ἡ ἔκφρασις εἰς τὸ «ὡς δὲ ἄκουσε, ἀνέθηκε» τοῦτο δ' ἐγένετο προστεθέντος Ω εἰς τὸν προηγούμενον στίχον καὶ διορθωθέντος τὸ Ο εἰς Σ.

Στ. 90—94. Ἐκ τῶν ἐν τῷ ἰάματι τούτῳ λεγομένων ἐξάγομεν ὅτι τὸ Ἄβατον ἦτο ἀρκούντως ὑψηλὸν οἰκοδόμημα καὶ ὅτι ἢ θὰ ἦτο ὑπαίθριον,

ὅπερ ἀπίθανον (διότι πῶς ἀσθενεῖς θὰ ἐκοιμῶντο ἐν ὑπαίθρῳ), ἢ θὰ εἶχε θυρίδας, διότι μόνον διὰ τούτων ἐδύνατο νὰ βλέπῃ τοὺς ἐν αὐτῷ κοιμωμένους ἀσθενεῖς ὁ ἐπὶ τοῦ δένδρου ἀναβάς Αἰσχίνης, διὰ τῶν θυρῶν βεβαίως οὐχί, πρῶτον μὲν διότι αὐταὶ θὰ ἦσαν κεκλεισμέναι, δεύτερον δὲ διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀναβῇ ἐπὶ δένδρου. Τὸ Ἄβατον τοῦτο ἀπεκαλύφθη νῦν ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς ὡς εἰκόζω, καὶ εἶνε αὐτὸ ἐκεῖνο οὐτινος ἐμνημόνευσα ἤδη ἐν σελ. 197 (Περὶ τοῦ οἰκοδομήματος τούτου θέλω γράψαι τὰ δέοντα ἐν τοῖς κατὰ τὸ προσηχῆς ἔτος ἐκδοθησομένοις πρακτικοῖς τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας).

Στ. 98. Ἀνὴρ τορωναῖος δευμέλας: εἶνε ἡ τοῦ ἰάματος ἐπιγραφὴ ἐν ἣ ὑπονοητέον εἶχε ἢ τοιοῦτόν τι, ὡς καὶ ἐν τῷ ἐν στίχῳ 104: «Ἀνὴρ ἐν αἰδοίῳ λίθον». Δὲν εἶνε δὲ κανονικαὶ προτάσεις αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται, διότι εἶνε περιληψίς τοῦ περιεχομένου καὶ οἰοῦνται ἐν τῷ περιθωρίῳ, κατὰ τὴν ἡμετέραν συνήθειαν, γεγραμμένα.

Ἡ λέξις δευμέλας εἶνε πρωτοφανῆς καὶ ἀπαντᾷ μόνον παρ' Ἡσυχίῳ καὶ δὴ ὑπὸ τὸν τύπον δευβλεῖς (=βδέλλαι). Σημειωτέον ὅμως ὅτι ἐν τῇ προκειμένῃ ἐπιγραφῇ οὐδ' ἐλαχίστη ἀμφιβολία δύναται νὰ ὑπάρξῃ ὡς πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς λέξεως. Ταῦτα λέγω ἵνα μὴ τις νομίσῃ ὅτι ἐν τῇ ἐπὶ τοῦ λίθου ἀναγνώσει τῆς ἐπιγραφῆς ἐγένετο λάθος τι καὶ τὸ Β ἐξελήφθη δῆθεν ὡς Ε. Ὡστε διορθωτέον τὸ τοῦ Ἡσυχίου κείμενον.

Στ. 100. Χεῖρας: ἐνταῦθα μόνον διὰ τοῦ εἰ, ἄλλως πανταχοῦ διὰ τοῦ η.

Στ. 103—104. Παρατηρητέος ὁ πρωτοφανῆς τύπος κυκῆι, δοτ. τοῦ κυκεών.

Στ. 110. Ἡ διὰ τοῦ ι γραφὴ τοῦ ἦνικε εἶνε μοι πρωτοφανῆς, ἐν ᾧ ἐν στίχῳ 113 γράφεται, ὡς συνήθως διὰ τοῦ εἰ. Ἡ διὰ τοῦ ι γραφὴ ἀπαντᾷ καὶ ἐν ἑτέρῳ ἐκ Τροιζήνος ἐπιγραφῇ ἐκδοθησομένη προσηχῶς ἐν τῇ Ἐφημερίδι ταύτῃ, καὶ δὴ οὐχὶ ἄπαξ, ἀλλὰ πολλάκις.

Στ. 112. Ὡς πρὸς τὸ ἀστάς δύσκολον εἶνε νὰ εἴπῃ τις ἂν ὁ χαρακτήρας παρέλειψε τὸ ν ἢ ἂν ὁ τύπος οὗτος ἐσχηματίσθη κατ' ἀποκοπὴν αὐτοῦ.

Στ. 114. μεθήμερα: περίεργος πρωτοφανῆς

ἐπιρρηματικός σχηματισμός ἀναλογῶν πρὸς τὸ τῆς ὁμιλουμένης γλώσσης σήμερα καὶ ἀπομεσήμερα καὶ σχηματισθεὶς καταφανῶς ἐκ τοῦ μεθ' ἡμέραν.

Στ. 117. *ιάσατο τῆ γλώσσα* κτλ. Πρβλ. Ἄριστοφάνους Πλοῦτον Στ. 733—736 καὶ 741.

Στ. 119. *ἐπιπῆν*: πρωτοφανῆς τύπος.

Στ. 120. Ἄλκίας ἀλικός, ἦτοι ὁ κάτοικος τῆς Ἀλίκης. Τοῦτο σχέσιν ἔχει πρὸς τὸ χωρίον ἐκεῖνο τοῦ Παυσανίου (2, 36, 1): «ἡ δὲ Ἀλίκη » τὰ μὲν ἐφ' ἡμῶν ἐστὶν ἔρημος, ὤκειτο δὲ καὶ » αὕτη ποτέ, καὶ Ἀλικὸς λόγος ἐν στήλαις ἐστὶ » ταῖς Ἐπιδαυρίων, αἵ τοῦ Ἀσκληπιοῦ τὰ ἰάμα- » ματα ἐγγεγραμμένα ἔχουσιν· ἄλλο δὲ σύγγραμ- » μα οὐδὲν οἶδα ἀξιόχρεων, ἐνθα ἡ πόλις Ἀλίκης » ἢ ἀνδρῶν ἐστὶν Ἀλικῶν μνήμη» (1). Ἐπειτα ἀπὸ τοῦ λαμπρῶν τοῦτο τεκμήριον τοῦ ἀξιόπιστου τοῦ Παυσανίου, ὡς ἐξακολουθῶσι τινὲς νὰ λέγωσιν αὐτὸν μετὰ μεγάλης εὐκολίας ἐπιτόλαιον καὶ κακῆς πίστεως, ὡς εἴπωσι τυγχόν ὅτι δὲν ἐπεσκέφθη οὐδὲ τὴν Ἐπιδαυρίαν, ὡς εἶπον τοῦτο καὶ περὶ Ὀλυμπίας!

Τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ Παυσανίου σὺν τῷ προκειμένῳ ἰάματι εἶνε πρὸς τούτοις σπουδαῖα καὶ διὰ

τοῦτο, ὅτι ἐναργῶς πλέον δεικνύουσι ὅτι ἡ ἡμετέρα ἐπιγραφή εἶνε τῶν ἐξ ἐκείνων στηλῶν, ὡς ἀναφέρει ὁ περιηγητής, διότι τῇ ἀληθείᾳ, ἀφοῦ τὰ πάντα τινὲς τίθενται ἐν ἀμφιβόλῳ, δυνατὸν ἦτο καὶ περὶ τούτου νὰ ἐκφράσωσιν ἐνδοιασμούς.

Στ. 125—126. Ἀφοῦ ἡ Κορωνίς γεννήσασα τὸν Ἀσκληπιὸν ἐξέθηκεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ ὄρος Μύργιον καὶ εἶτα Τίθιον, ἔδιδε γάλα εἰς τὸ βρέφος μία τῶν περὶ τὸ ὄρος αἰγῶν καὶ ἐφύλασσε αὐτὸ ὁ τοῦ ποιμνίου φρουρὸς κύων (Παυσ. 2, 26, 4). Ἐκ τούτου ὁ κύων ἦτο ἱερὸν τῷ Ἀσκληπιῷ ζῶον καὶ ὁ Θρασυμήδης συμπαρέστησεν αὐτὸν σὺν τῷ ὄφει ἐν τῷ τοῦ Θεοῦ χρυσελεφαντίνῳ ἀγάλματι. Ἐκ τῶν ἐν τῷ προκειμένῳ δ' ἰάματι μανθάνομεν ὅτι ὁ κύων ἰδιαιτέρας ἀπήλαυεν ἐν τῷ Ἱερῷ τιμῆς καὶ ἱαματικὴν δύναμιν, ὥσπερ ὁ ὄφις, ἐκέκτητο.

Τὸ κύριον ὄνομα συνεπλήρωσα εἰς Θύσων, διότι τὸ ἐφθαρμένον ἀρχικὸν γράμμα φαίνεται οἰοῖται Θ.

Ἄιδης: Παρατηρητέα ἡ ἐνεργητικὴ τῆς λέξεως σημασία (=οὐ βλέπων).

Καὶ ἐν τῇ ἐτέρᾳ στήλῃ κύων τῶν ἱερῶν ἐθεράπευσε τῆ γλώσσα παιῖδα ἔχοντα φθῆμα ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ.

60

Ε Π Ι Ε Ρ Ε Ω Σ Π Α Ι Λ Α Ν Τ Ι Ο Χ Ο Υ
 Μ Ι Ο Υ Λ Ι Ο Σ Α Π Ε Λ Λ Α Σ Ι Δ Ρ Ι Ε Υ Σ Μ Υ Λ Α Σ Ε Υ Σ Μ Ε Τ Ε Π Ε Μ Φ Θ Η Ν
 Υ Π Ο Τ Ο Υ Θ Ε Ο Υ Π Ο Λ Λ Α Κ Ι Σ Ε Ι Σ Ν Ο Σ Ο Υ Σ Ε Ν Π Ι Π Τ Ω Ν Κ Α Ι Α Π Ε Ψ Ι
 Α Ι Σ Χ Ρ Ω Μ Ε Ν Ο Σ Κ Λ Τ Α Δ Η Τ Ο Ν Π Λ Ο Υ Ν Ε Ν Α Ι Γ Ε Ι Ν Η Κ Ε Κ Ε Λ Ε Υ Σ Ε Ν
 5 Μ Ε Μ Η Π Ο Λ Λ Α Ο Ρ Γ Ι Ξ Ε Σ Θ Α Ι Ε Π Ε Ι Δ Ε Ε Γ Ε Ν Ο Μ Η Ν Ε Ν Τ Ω Ι Ι Ε Ρ Ω Ε
 Κ Ε Λ Ε Υ Σ Ε Ν Ε Π Ι Δ Υ Ο Η Μ Ε Ρ Α Σ Σ Υ Ν Κ Α Λ Υ Ψ Α Σ Θ Α Ι Τ Η Ν Κ Ε Φ Α Λ Η Ν
 Ε Ν Α Ι Σ Ο Μ Β Ρ Ο Ι Ε Γ Ε Ν Ο Ν Τ Ο Τ Υ Ρ Ο Ν Κ Α Ι Α Ρ Τ Ο Ν Π Ρ Ο Λ Α Β Ε Ι Ν Σ Ε Λ Ε Ι
 Ν Α Μ Ε Τ Α Θ Ρ Ι Δ Α Κ Ο Σ Α Υ Τ Ο Ν Δ Ι Α Υ Τ Ο Υ Λ Ο Υ Σ Θ Α Ι Δ Ρ Ο Μ Ω Γ Υ Μ Ν Α Ξ Ε
 Σ Θ Α Ι Κ Ι Τ Ρ Ι Ο Υ Π Ρ Ο Λ Α Μ Β Α Ν Ε Ι Ν Τ Α Α Κ Ρ Α Ε Ι Σ Υ Δ Ρ Α Π Ο Β Ρ Ε Ξ Α Ι Π Ρ Ο Σ
 10 Τ Α Ι Σ Α Κ Ο Α Ι Σ Ε Ν Β Α Λ Α Ν Ε Ι Ω Π Ρ Ο Σ Τ Ρ Ι Β Ε Σ Θ Α Ι Τ Ω Ι Τ Ο Ι Χ Ω Ι Π Ε Ρ Ι Π Α Τ Ω Ι Χ Ρ Η
 Σ Θ Α Ι Υ Π Ε Ρ Ω Ω Α Ι Ω Ρ Α Ι Σ Α Φ Η Π Η Λ Ω Σ Α Σ Θ Α Ι Λ Ν Υ Π Ο Δ Η Τ Ο Ν Π Ε Ρ Ι
 Π Α Τ Ε Ι Ν Π Ρ Ι Ν Ε Ν Β Η Ν Α Ι Ε Ν Τ Ω Ι Β Α Λ Α Ν Ε Ι Ω Ε Ι Σ Τ Ο Θ Ε Ρ Μ Ο Ν Υ Δ Ρ
 Ο Ι Ν Ο Ν Π Ε Ρ Ι Χ Ε Α Σ Θ Α Ι Μ Ο Ν Ο Ν Λ Ο Υ Σ Α Σ Θ Α Ι Κ Α Ι Α Τ Τ Ι Κ Η Ν Δ Ο Υ Ν Α Ι
 Τ Ω Ι Β Α Λ Α Ν Ε Ι Κ Ο Ι Ν Η Θ Υ Σ Α Ι Α Σ Κ Λ Η Π Ι Ω Η Π Ι Ο Ν Η Ε Λ Ε Υ Σ Ε Ι Ν Ι Α Ι Σ
 15 Γ Α Λ Α Μ Ε Τ Α Μ Ε Λ Ι Τ Ο Σ Π Ρ Ο Λ Α Β Ε Ι Ν Μ Ι Α Δ Ε Η Μ Ε Ρ Α Π Ι Ο Ν Τ Ο Σ Μ Ο Υ Γ Α

(1) Εἰς τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ Παυσανίου κατέστησέ με προσεκτικὸν ὁ σύμβουλος τῆς Ἐταιρίας κ. Στέφανος Δραγούμης, ὅστις ἦλθεν ἐνταῦθα κατὰ συγκυρίαν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἀνασκαφῶν τὴν ἡμέραν ἀκρι-

βῶς, καθ' ἣν εὐρέθη ἡ ἐπιγραφή αὕτη, καὶ ἔχων ἀνὰ χεῖρας τὸν Παυσανίαν ἠρώτησέ με εὐθύς, ἂν ἐν αὐτῇ γίνεται μνεία Ἀλικῶν τινος!

ΛΑΜΟΝΟΝΕΙΠΕΝΜΕΛΙΕΜΒΑΛΕΕΙΣΤΟΓΑΛΛΑΙΝΑΔΥΝΗΤΑΙΔΙΑΚΟ
 ΠΤΕΙΝΕΠΕΙΔΕΕΔΕΗΘΗΝΤΟΥΘΕΟΥΘΑΤΤΟΝΜΕΑΠΟΛΥΣΑΙΩΜΗΝΑ
 ΠΥΙΚΑΙΑΛΣΙΝΚΕΧΡΕΙΜΕΝΟΣΟΛΟΣΕΞΙΕΝΑΙΚΑΤΑΤΑΣΑΚΟΑΣΕΚΤΟΥ
 ΑΒΑΤΟΥΠΑΙΔΑΡΙΟΝΔΕΗΓΕΙΣΘΑΙΘΥΜΙΑΤΗΡΙΟΝΕΧΟΝΑΤΜΙΣΟΝ
 20 ΚΑΙΤΟΝΙΕΡΕΑΛΕΓΕΙΝΤΕΘΕΡΑΠΕΥΣΑΙΧΡΗΔΕΑΠΟΔΙΔΟΝΑΙΤΑΙΑΤΡΑ
 ΚΑΙΕΠΟΙΗΣΑΑΕΙΔΟΝΚΑΙΧΡΕΙΜΕΝΟΣΜΕΝΤΟΙΣΑΛΣΙΚΑΙΤΩΙΝΑΠΥ
 .ΥΓΡΩΙΗΛΓΗΣΑΛΟΥΜΕΝΟΣΔΕΟΥΚΗΛΓΗΣΤΑΥΤΑΕΝΕΝΝΕΑΗΜΕ
 .ΑΙΣΑΦΟΥΗΛΘΟΝΗΨΑΤΟΔΕΜΟΥΚΑΙΤΗΣΔΕΞΙΑΣΧΙΡΟΣΚΑΙΤΟΥ
 ΜΑΣΤΟΥΤΗΔΕΕΞΗΣΗΜΕΡΑΕΠΙΘΥΟΝΤΟΣΜΟΥΦΛΟΞΑΝΑΔΡΑΜΟΥ
 25 .ΑΕΠΕΦΛΕΥΣΕΤΗΝΧΕΙΡΑΩΣΚΑΙΦΛΥΚΤΑΙΝΑΣΕΞΑΝΘΗΣΑΙΜΕΤΟ
 ΛΙΓΟΝΔΕΥΓΙΗΣΗΧΕΙΡΕΓΕΝΕΤΟΕΠΙΜΕΙΝΑΝΤΙΜΟΙΑΝΗΘΟΝΜΕ
 ΤΕΛΑΙΟΥΧΡΗΣΑΣΘΑΙΠΡΟΣΤΗΝΚΕΦΑΛΑΛΓΙΑΝΕΙΠΕΝΟΥΜΗΝΗΛ
 ΓΟΥΝΤΗΝΚΕΦΑΛΗΝΣΥΝΕΒΗΟΥΝΦΙΛΟΛΟΓΗΣΑΝΤΙΜΟΙΣΥΝΠΛΗ
 ΡΩΘΗΝΑΙΧΡΗΣΑΜΕΝΟΣΤΩΕΛΑΙΩΑΠΗΛΛΑΓΗΝΤΗΣΚΕΦΑΛΑΛΓΙ
 30 .ΑΣΑΝΑΓΑΡΓΑΡΙΣΕΣΘΑΙΨΥΧΡΩΠΡΟΣΤΗΝΣΤΑΦΥΛΗΝΚΑΙΓΑΡΠΕΡΙ
 ΤΟΥΤΟΥΠΑΡΕΚΑΛΕΣΑΤΟΝΘΕΟΝΤΟΑΥΤΟΚΑΙΠΡΟΣΠΑΡΙΣΘΜΙΑΕΚΕ
 ΛΕΥΣΕΝΔΕΚΑΙΑΝΑΓΡΑΨΑΙΤΑΥΤΑΧΑΡΙΝΕΙΔΩΣΚΑΙΥΓΙΗΣΓΕ
 ΝΟΜΕΝΟΣΑΠΗΛΛΑΓΗΝ

Ἐπὶ ἱερέως Ποπλίου Αἰλίου Ἀντιόχου.

Μ. Ἰούλιος Ἀπελλᾶς Ἰδριεύς Μυλασεὺς μετεπέμψθη
 ὑπὸ τοῦ θεοῦ πολλάκις εἰς νόσους ἐνπίπτων καὶ ἀπεψί-
 αϊς χρώμενος. Κατὰ δὴ τὸν πλοῦν ἐν Αἰγείνῃ ἐκέλευσέν
 5 με μὴ πολλὰ ὀργίζεσθαι, ἐπεὶ δὲ ἐγενόμην ἐν τῷ ἱερῷ,
 ἐκέλευσεν ἐπὶ δύο ἡμέρας συναλύψασθαι τὴν κεφαλὴν,
 ἐν αἷς ὄμβροι ἐγένοντο, τυρὸν καὶ ἄρτον προλαβεῖν, σέλει-
 να μετὰ θρίδακος, αὐτὸν δι' αὐτοῦ λούσθαι, δρόμω γυμνάζε-
 σθαι, κιτριῦ προλαμβάνειν τὰ ἄκρα, εἰς ὕδωρ ἀποβρέξαι, πρὸς
 10 ταῖς ἀκοαῖς ἐν βαλανείῳ προστριβεσθαι τῷ τοίχῳ. περιπάτω χρῆ-
 σθαι ὑπερώφ αἰώραις, ἀφῆ πηλώσασθαι, ἀνυπόδητον περι-
 πατεῖν πρὶν ἐνθῆναι ἐν τῷ βαλανείῳ, εἰς τὸ θερμὸν ὕδωρ
 οἶνον περιχέασθαι, μόνον λούσασθαι καὶ ἀπτικὴν δοῦναι
 τῷ βαλανεῖ, κοινῇ θῦσαι Ἀσκληπιῶ ἥπιον ἢ ἐλευσεινίαις,
 15 γάλα μετὰ μέλιτος προλαβεῖν· μιξ δὲ ἡμέρα πiónτος μου γά-
 λα μόνον, εἶπεν, μέλι ἔμβαλλε εἰς τὸ γάλα, ἵνα δύνηται διακό-
 πτειν. Ἐπεὶ δὲ ἐδέηθην τοῦ θεοῦ θάττον με ἀπολύσαι, ὤμην (ν)ά-
 πυϊ καὶ ἀλσίν κεραιμένος ὅλος ἐξίεναι κατὰ τὰς ἀκοὰς ἐκ τοῦ
 ἀβάτου, παιδάριον δὲ ἠγείσθαι θυμιατήριον ἔχον ἀτμίζον
 20 καὶ τὸν ἱερέα, λέγειν τε θεραπεῦσαι χρῆ δὲ ἀποδιδόναι τὰ ἴατρα.
 Καὶ ἐποίησα ἃ εἶδον, καὶ χρεϊμένος μὲν τοῖς ἀλσὶ καὶ τῷ νάπυ-
 [ῖ] ὑγρῷ ἤλγησα, λούμενος δὲ οὐκ ἤλγησα. Ταῦτα ἐν ἐννέα ἡμέ-
 [ρ]αῖς ἀφ' οὗ ἤλθον. (ἠψατο δέ μου καὶ τῆς δεξιᾶς χιρὸς καὶ τοῦ
 μαστοῦ). Τῇ δὲ ἐξῆς ἡμέρᾳ, ἐπιθύοντός μου, φλόξ ἀναδραμοῦ-

- 22 [σ]α ἐπέφλευσε τὴν χεῖρα, ὡς καὶ φλυκταίνας ἐξανθῆσαι. Μετ' ὀλίγον δὲ ὑγιῆς ἡ χεὶρ ἐγένετο ἐπιμεινάντι μοι ἄνηθον μετ' ἐλαίου χρήσασθαι. Πρὸς τὴν κεφαλαλγίαν εἶπεν (οὐ μὴν ἤλγουν τὴν κεφαλὴν. Συνέβη οὖν, φιλολογήσαντί μοι συμπληρωθῆναι, χρησάμενος τῷ ἐλαίῳ ἀπηλλάγην τῆς κεφαλαλγίας) ἀναγαργαρίζεσθαι ψυχρῶ πρὸς τὴν σταφυλὴν (καὶ γὰρ περὶ τούτου παρεκάλεσα τὸν θεόν), τὸ αὐτὸ καὶ πρὸς παρίσθμια. Ἐκέλευσεν δὲ καὶ ἀναγράψαι ταῦτα χάριν εἰδώς· καὶ ὑγιῆς γένόμενος ἀπηλλάγην.

Ταῦτα εἶνε γεγραμμένα ἐπὶ μαρμαρίνης πλακῶς ἐχούσης ὕψος 1,00, πλάτος 0,50 καὶ πᾶχος 0,09. Μῆκος τῶν γραμμάτων 0,01. Ἔχει δὲ πρὸς τὰ ἄνω ἢ πλάξ τρία ἀνθέμια ἐσχηματισμένα δι' ἐγγλυφῆς τοῦ μεταξὺ ἐμβαδοῦ, ἧτοι κοιλαναγλυφικῶς γεγλυμμένα. Διατηρεῖται δὲ ἐν καλλίστῃ καταστάσει καὶ εὐανάγνωστος εἶνε· ἡ ἔννοια ὁμῶς τῶν γεγραμμένων εἶνε ἐνιαχοῦ ἀκατάληπτος, τῆς συνθέσεως τοῦ λόγου οὐσης ἀμελοῦς καὶ ὅλως συγκεχυμένη (1). Ἐν τοῖς ἐπομένοις θέλω προσπαθῆσαι νὰ ἐκθέσω, ἢν νομίζω πιθανωτέραν ἐρμηνείαν.

Ὡς πρὸς τὴν ὀρθογραφίαν δὲ παρατηρητέον, ὅτι ὁ χαρακτὴς ὑπέπεσεν εἰς ἱκανὰ λάθη ἕνεκα μάλιστα τῆς προφορᾶς. Τὸ προσγεγραμμένον Ι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παραλείπεται. Τινὰ δὲ γράμματα εἶνε συνδεδεμένα, οἷον τὰ ΡΗ ἐν στ. 10 ἐν τῇ λέξει χρῆσθαι καὶ τὰ ΜΕ ἐν τῷ τέλει τῶν στίχων 25 καὶ 26.

Εὐρέθη δὲ καὶ ἡ ἐπιγραφή αὕτη πλησίον τοῦ ναοῦ καὶ ἐχρησίμευε πρὸς ἐπίστρωσιν τοῦ ἐδάφους μεσαιωνικῆς οἰκίας, ἀνεστραμμένη εὐτυχῶς οὕσα καὶ διὰ τοῦτο ἐν καλλίστῃ καταστάσει διατηρηθεῖσα.

Στ. 1. Ἐπειδὴ ἡ ἐπιγραφή χρονολογεῖται διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἱερέως, ἔπεται ὅτι ὁ ἱερεὺς οὗτος ἦτο ὁ ἀνώτατος ἐν τῷ Ἱερῷ ἀρχιερεὺς, ὁ ἱεροφάντης. Περὶ τοῦ ἱερατικοῦ τούτου ἀξιόματος εἶπον τινὰ ἐν τῷ Α'. τεύχει τῆς Ἐφημερίδος ταύτης. (Σελ. 26. ἀρ. 1).

(1) Τοῦτο δ' εἶνε ἀποτέλεσμα ὅχι τόσο τῶν μεταγενεστέρων χρόνων καθ' ὅς ἐγράφη ἢ ἐπιγραφή, ὅσον τῆς καταγωγῆς τοῦ γράφοντος ἀσθενοῦς, ὅστις Κάρ ὢν δὲν ἐγνώριζεν, ὡς φαίνεται, καλῶς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

Στ. 2. Ἰδριεύς, ὁ κάτοικος τῆς Ἰδριάδος, πόλεως τῆς Καρίας. Μυλασεύς, ὁ κάτοικος τῶν Μυλάσων, πόλεως ὠσαύτως τῆς Καρίας. Εἶνε δὲ περιεργός ἢ ἐν τῷ αὐτῷ προσώπῳ συνένωσις τῶν δύο τούτων ἐθνικῶν ὀνομάτων προερχομένη ἐκ τούτου ἴσως ὅτι ὁ Ἀπελλῆς θὰ κατήγετο μὲν ἐκ τῆς μιᾶς τῶν πόλεων τούτων, θὰ κατῴκει δὲ ἐν τῇ ἐτέρᾳ.

Ἄγνωστου δ' ὄντος τοῦ ἀσθενοῦς τούτου δὲν δύναμεθα ἀκριβῶς νὰ ὀρίσωμεν τοὺς πάντως μεταγενεστέρους ῥωμαϊκοὺς χρόνους τῆς ἐπιγραφῆς.

Στ. 5. Παρατηρητέον ἐνταῦθα τὴν σοφὴν ὄντως παραγγελίαν: Μὴ πολλὰ ὀργίζεσθαι.

Στ. 7. Τὸ προλαβεῖν σημαίνει ἐνταῦθα τρώγειν, οἰονεὶ ὡς πρόγευμα λαμβάνειν. Ἡ σημασία αὕτη τοῦ ῥήματος τούτου καταφαίνεται ἔτι ἐναργέστερον ἐν Στ. 15.

Στ. 7—8. Σέλεινα μετὰ θροῖδακος: ὑπονοεῖται τὸ προλαβεῖν.

Στ. 8. αὐτὸν δι' αὐτοῦ λοῦσθαι, μόνον δηλ. καὶ οὐχὶ τῇ βοθηεῖα ὑπηρετοῦ, πρὸς κίνησιν καὶ ἄσκησιν τοῦ σώματος, ὡς φαίνεται.

Στ. 8—9. τὸ δρόμῳ γυμνάζεσθαι δὲν δηλοῖ ἀπλῶς περιπατεῖν, ἀλλ' ἐν τοῖς δημοσίοις γυμναστηρίοις ἀσκεῖσθαι δρόμῳ. Τοιοῦτόν τι δημόσιον γύμνασμα ἐν τῷ Ἱερῷ διὰ τοὺς ἀσθενεῖς ἦτο, ὡς φαίνεται, καὶ τὸ « περιπάτω ὑπερώω αἰώραις χρῆσθαι ». (Στ. 11—12).

Στ. 9—10. κίτριον προλαμβάνειν τὰ ἄκρα κτλ. Ἀσαφή εἶνε ταῦτα. Σημαίνει ἄρα γε τὸ προλαμβάνειν ὅ,τι ἐν στίχῳ 7 καὶ 15; τότε τὸ κίτριον σημαίνει τὸν καρπὸν τῆς κίτρου, τὸ κίτρον, καὶ ἡ σύνταξις βραίνει οὕτως: κίτριον προλαμβάνειν τὰ ἄκρα, εἰς ὕδωρ ἀποβρέξει (αὐτά), ἐν βλαναίῳ προσ-

τρίβεσθαι τῷ τοίχῳ πρὸς ταῖς ἀκοαῖς, (πρὸς θεραπείαν αὐτοῦ ἐκ τῆς κεφαλαλγίας): Ταῦτα φαίνονται μοι πιθανότερα.

Στ. 10. Ἐν τῇ λέξει βαλαρείῳ παρελείφθη ἡ συλλαβὴ λα καὶ ἐχαράχθη ὑστερον ὑπεράνω τοῦ στίχου μικρότεροις γράμμασιν.

Στ. 10—11. περιπάτω χρῆσθαι ὑπερώῳ αἰώραις: ἴδε τὰ ἐν στίχ. 8—9 λεχθέντα.

Στ. 11. ἀγὴ καλεῖται, ὡς γνωστόν, ἡ κιτρίνη ἄμμος δι' ἧς οἱ ἀθληταὶ ἤλειφον τὸ σῶμα.

Στ. 11—12. ἀνυπόδητον περιπατεῖν: τοῦτο δυνατόν νὰ κεῖται καὶ ἀπολύτως καὶ τότε στικτέον οὕτως: ἀνυπόδητον περιπατεῖν, πρὶν ἐνβῆναι ἐν τῷ βαλαρείῳ εἰς τὸ θερμὸν ὕδωρ οἶνον περιχέασθαι, κτλ.

Στ. 13. μόνον λούσασθαι: ἡ αὐτὸν δι' αὐτοῦ (ὡς ἐν στ. 8) λούσασθαι, ἡ μόνον νὰ λούηται, νὰ μὴ πίνῃ δηλ. ἐκ τοῦ ὕγρου ἐκείνου, (τοῦ οἴνῳ ἀναμειγμένου ὕδατος).

Στ. 13—14. καὶ ἀττικὴν δοῦναι τῷ βαλαρείῳ: Τοῦτο τὸ παράγγελμα ἦτο, ἐννοεῖται, σπουδαῖον καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ παραλειφθῇ (!), ὡς καὶ τὸ κατωτέρω ἔτι σπουδαιότερον: ἀποδιδόναι τὰ ἴατρα (στ. 20). Ἄν διὰ τῶν μέσων τούτων δὲν ἐπορίζοντο χρήματα οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ οἱ τὰ τῆς περιουσίας τοῦ ναοῦ ἐπιτετραμμένοι, πῶς θὰ ἐδύναντο νὰ κατασκευάσωσι τοσοῦτον λαμπρὰ οἰκοδομήματα ἐν τῷ Ἱερῷ καὶ πολύτιμα ἔργα τῆς τέχνης, καὶ δὴ τὸ ωραιότατον θέατρον τοῦ ἀρχαίου κόσμου;

Στ. 14. θῆσαι Ἀσκληπιῷ ἥπιον ἢ ἐλευσινίαις: Τοῦτο δεικνύει ἐναργῶς τὴν σχέσιν τῆς λατρείας τοῦ Ἀσκληπιοῦ πρὸς τὴν τῶν Ἐλευσινίων θεοτήτων ἐκ τούτου καὶ ἱεροφάντης ὑπῆρχεν ἐν τῷ Ἱερῷ. Ἴδε πρὸς τούτοις ὅσα ἔγραψα ἐν τῇ Ἐφημερίδι ταύτῃ: Τεῦχ. σελ. 26. ἀρ 1).

Στ. 16. Τὸ διακόπτειν δὲν δύναται νὰ σημαίνῃ ἄλλο τι ἐν τῇ παρούσῃ περιπτώσει ἢ ποιεῖν αὐτὸ (τὸ γάλα) ἢ τὰ λοιπὰ φαγητὰ εὔπεπτα.

Στ. 17—20. ζῆμη νάπυι: ὁ χαρακτὴρ παρελείψε τὸ ἐν Ν.

Καὶ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ λοιπὸν ταύτῃ ὑπάρχει ὀπτασία, ἀλλὰ πάντῃ διάφορος τῶν ἐν τῇ προηγουμένῃ, διότι ἐν ἐκείνῃ σὺν τῇ ὀπτασίᾳ ἐγένετο καὶ ἡ θεραπεία, ἐν ᾧ ἐν ταύτῃ ἀποκαλύπτεται, ὡς ὄφειλε, τὸ πρὸς θεραπείαν μέσον.

Στ. 20. κεχρημένος: διὰ τοῦ εἶνε γεγραμμένος ὁ τύπος οὗτος καὶ ἐν στίχῳ 21, ἐνθα παραδόξως παραλείπεται ὁ ἀναδιπλασιασμός πρὸς ἀποφυγὴν, φαίνεται, τῆς ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ κακοφωνίας.

κατὰ τὰς ἀκοάς: Ταῦτα κείμενα μετὰ τὸ ἐξίεναι δὲν δύναται νὰ σημαίνωσιν ἄλλο τι, ἢ καθ' ἃ ἤκουον, ἀλλ' ἡ ἔννοια καὶ οὕτως εἶνε πως ἀκατάληπτος. Μήπως σημαίνει: κατὰ τὰς ἀκροάσεις, κατὰ τὸν χρόνον δηλ. καθ' ὃν οἱ ἀσθενεῖς ἤκουον τοῦ θεοῦ ἐμφανιζομένου καὶ ἐξετάζοντος τὰ περὶ αὐτούς, ὡς ἐκ τοῦ Πλούτου τοῦ Ἀριστοφάνους γνωρίζομεν καὶ ἐκ τῶν ἐν τῇ προκειμένῃ ἐπιγραφῇ: ἦψατο μου δὲ: κτλ. (στ. 23) διδασκόμεθα;

Στ. 19. Ἄβατον καλεῖται, ὡς ἐκ τῆς προηγουμένης ἐπιγραφῆς ἐδιδάχθημεν, τὸ οἰκοδόμημα ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ἐκάθευδον οἱ ἀσθενεῖς.

παιδάριον δὲ ἠγεῖσθαι καλ. Ταῦτα ἀναπολοῦσι τὰ ἐν τῷ Πλούτῳ τοῦ Ἀριστοφάνους (στ. 710) « ἔπειτα παῖς αὐτῷ λίθινον θυεῖδιον παρέθηκε ».

Στ. 20. Ὑποκείμενον τοῦ θεραπεῦσαι ὑπονοητέον, φαίνεται, τὸν θεόν.

Περὶ τῆς λέξεως ἴατρα ἴδε σημείωσιν ἐν στ. 45 τῆς προηγουμένης ἐπιγραφῆς.

Στ. 21 καὶ χρεμμένος κτλ. Ἡ ἔννοια ἔχει οὕτως: Καὶ ἐποίησα, ἃ εἶδον ἐν τῇ ὀπτασίᾳ (ἦτοι ἠλειψα ἑμαυτὸν νάπυι καὶ ἄλσι), καὶ, ἐν ᾧ εἶχον ἀλειφθῆ διὰ τούτων, ἤσθανόμην πόνον, λουσθεῖς δὲ δὲν ἤλγουν πλέον.

Στ. 23. ἦψατο δέ μου κτλ. Ταῦτα εἶνε παρεμπίπτων λόγος, ὃν ὁ γράφων ἀσθενὴς ἐλησμόνησε νὰ ἐκθέσῃ ἐν τοῖς ἀνωτέρω περὶ τῆς ὀπτασίας λεχθεῖσι, καὶ διὰ τοῦτο προσέθηκεν ἐνταῦθα. Τὸ ὑποκείμενον δὲ τοῦ ἦψατο εἶνε ὡσαύτως ὁ θεός.

Στ. 25—31. Τὰ ἀπὸ τοῦδε εἶνε ὅλως συγκεχυμένα καὶ ἀδύνατον νὰ ἐξαχθῇ ἐξ αὐτῶν ὅλως ἱκανοποιῶσα καὶ σαφὴς ἔννοια. Δύναται δὲ ταῦτα πολλαχῶς νὰ διαχωρισθῶσι διὰ στίξεως, ἀλλὰ πανταχοῦ προσκόπτει τις καὶ μόνη στίξις παρέχουσα ἔννοιαν τινα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον σαφῆ, εἶνε, πέπεισμαι, ἢ ἐν τῇ μεταγραφῇ. Κατὰ ταῦτα ἡ ἔννοια ἔχει οὕτως: Κατὰ τὴν δεκάτην ἡμέραν, ἀφ' ὅτου ἦλθεν ὁ ἀσθενὴς εἰς τὸ Ἱερόν, ἐν ᾧ ἐτέλει θυσίαν, φλόξ ἔκαυσε τὴν χεῖρα αὐτοῦ, ὥστε ἐξήνηθη

σαν φλύκταιναι· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἡ χεὶρ ἐγένετο ὑγιής διὰ τῆς χρήσεως ἀνήθου μετ' ἐλαίου. Διὰ τὴν κεφαλαλγίαν δὲ παρηγγέλθη αὐτῷ ἵνα ποιήσῃται χρῆσιν ψυχρῶν ἀναγαργαρισμῶν πρὸς τὴν σταφυλὴν καὶ πρὸς τὰ παρίσθμια. Ἡ σύνταξις δ' ἔχει οὕτως : Μετ' ὀλίγον δὲ ὑγιής ἡ χεὶρ ἐγένετο, ἐπιμείναντί μοι ἄνηθον μετ' ἐλαίου χρήσασθαι. Πρὸς τὴν κεφαλαλγίαν εἶπεν (ὁ θεὸς) ἀναγαργαρίζεσθαι ψυχρῷ πρὸς τὴν σταφυλὴν (καὶ γὰρ περὶ τούτου, τούτέστι περὶ τῆς κεφαλαλγίας, παρεκίλεσα τὸν θεόν), τὸ αὐτὸ (ποιεῖν δηλ. ἤτοι ἀναγαργαρίζεσθαι) καὶ πρὸς παρίσθμια.

Ἄλλὰ ἐν ᾧ ταῦτα ἐξέθετεν ὁ ἀσθενὴς προσέθηκεν ἐν ὅλως ἀκαταλλήλῳ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ συνήθειαν θέσει παρεμπύπτοντα λόγον, ἐν ᾧ διηγεῖται ὅτι ποιησάμενος χρῆσιν τοῦ ἐλαίου (διὰ τὴν ἴασιν τῆς χειρὸς) ἀπηλλάγη τῆς κεφαλαλγίας. Ἡ σύνταξις τοῦ παρεμπύπτοντος τούτου λόγου ἔχει οὕτως : Οὐ μὴν ἤλθουν τὴν κεφαλαλγίαν· συνέβη οὖν (συλλογιστικὸς λόγος ἀντὶ αἰτιολογικοῦ), φιλολογήσαυτί μοι συμπληρωθῆναι (ἀπολύτως εἰρημμένα, κατὰ τὸ συνελόντι εἰπεῖν καὶ παραπλησίας ἐκφράσεις, δηλοῦντα = ἵνα τελειώσω πλέον, ἀφοῦ ἐπολυλόγησα, διὰ νὰ μὴ τὰ πολυλογῶ), χρησάμενος τῷ ἐλαίῳ ἀπηλλάγη (ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ τοῦ συνέβη: συνέβη, ὥστε ἀπηλλάγη) τῆς κεφαλαλγίας.

Τοιαύτη φαίνεται μοι ἡ πιθανώτερα στίξις καὶ ἔρμηνεία τοῦ *rotpourit* τούτου ἐλληνικῶν λέξεων. Δύναται δ' ὡς εἶπον καὶ ἄλλως νὰ στίξῃ τις καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως καλλιτέρα θὰ φανῆ ἴσως εἰς τινα ἢ ἐξῆς στίξις : Μετ' ὀλίγον δὲ ὑγιής ἡ χεὶρ ἐγένετο ἐπιμείναντί μοι ἄνηθον μετ' ἐλαίου χρήσασθαι πρὸς τὴν κεφαλαλγίαν. Εἶπεν κτλ. Ἄλλ' ἔάν διὰ τὴν κεφαλαλγίαν παρηγγέλθη αὐτῷ ἢ χρῆσις τοῦ ἐλαίου, ἀφ' οὗ διὰ τῆς χρήσεως τούτου ὄντως ἢ κεφαλαλγία παρήλθε, πρὸς τί παρηγγέλθησαν αὐτῷ οἱ ψυχροὶ ἀναγαργαρισμοί; Δὲν ικανοποιεῖ λοιπὸν ἢ σύνταξις αὕτη, καὶ πολὺ ὀλιγώτερον ἑτέρα τις, πλὴν τῆς ἀνωτέρω ἐκτεθείσης ἀγούσης ἡμᾶς εἰς ὅπωςδῆποτε πιθανώτερόν τι καὶ σαφέστερον συμπέρασμα.

Κατὰ ταῦτα δυνάμεθα νὰ ὀρίσωμεν ἐν συντόμῳ

τὴν διαίταν, εἰς ἣν ὑπεβλήθη ὁ ἀσθενὴς ὡς ἐξῆς :
 α'.) προλαμβάνειν τυρόν καὶ ἄρτον, σέλινα μετὰ θρίδακος, τὰ ἄκρα κιτρίου ἀποβεβρεγμένα ἐν ὕδατι, καὶ γάλα μετὰ μέλιτος.

β'.) δρόμῳ γυμνάζεσθαι

γ'.) περιπάτῳ ὑπερώῳ αἰώραις χρῆσθαι

δ'.) ἀφῆ πηλοῦσθαι

ε'.) ἀνυπόδητον περιπατεῖν πρὶν ἐμβῆναι ἐν τῷ βαλανείῳ

ς'.) εἰς τὸ θερμὸν ὕδωρ τὸ ἐν τῷ βαλανείῳ οἶνον ἐγγεῖν.

ζ'.) προστρέβεσθαι κατὰ τὰ ὕδα ἐν τῷ τοίχῳ τοῦ βαλανείου.

η'.) αὐτὸν δι' αὐτοῦ λούεσθαι.

θ'.) σινάπυϊ καὶ ἄλατι χρίεσθαι

ι'.) ψυχρῷ ἀναγαργαρίζεσθαι πρὸς τὴν σταφυλὴν καὶ πρὸς παρίσθμια.

Πρὸς θεραπείαν δὲ τῆς ὑπὸ τῆς φλογὸς καεῖσης χειρὸς καὶ τῶν φλυκταινῶν αὐτῆς παρηγγέλθη αὐτῷ ἢ χρῆσις ἀνήθου μετ' ἐλαίου.

Ἐν τέλει δὲ παρατηρητέον ὅτι τὰ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ ἱκανῆν ἔχουσιν ὁμοιότητα πρὸς τὰ ὑπὸ Ἀριστείδου τοῦ ῥήτορος ἐν τοῖς Ἱεροῦς λόγοις ἐκτιθέμενα, διότι ἔχει μόνον ψυχρὰ καὶ θερμὰ λουτρὰ παρηγγέλλοντο καὶ τῷ ἐπιφανεῖ τούτῳ ἀσθενεῖ δι' ὀπτασίας, ἀλλὰ καὶ τινα τῶν ἐνταῦθα ἀναγεγραμμένων μέσων. Οὕτω παρηγγέλθη καὶ αὐτῷ ἀνυπόδητον περιπατεῖν, διότι λέγει : « δρόμος τέ ἐστιν, ὃν ἔδει δραμεῖν ἀνυπόδητον » (I, σελ. 461). καὶ ἔτι ἀφῆ πηλοῦσθαι ὡς ἐκφαίνεται ἐκ τῶν : « ἦν ἰσημερία ἢ μετὰ χειμῶνα ὅτε πηλοῦνται τῷ θεῷ, » ἐμοὶ δ' οὐχ οἶόν τ' ἦν, εἰ μὴ τι σημήναιε παρακινεῖν . . . Τοιούτων δὲ ὄντων προσέταξε χρῆσθαι τῷ πηλῷ πρὸς τῷ φρέατι τῷ ἱερῷ καὶ λούεσθαι αὐτόθεν » (I σελ. 484). Καὶ τὰ ἐν σελίδι δὲ 462 : « ἦν δὲ τι φάρμακον οὐ τὰ μὲν καθέκαστα οὐ μέμνημαι, ἀλῶν δὲ ὅτι μετεῖχεν, ὡς δὲ » ἐπεπάσαμεν ἔρρει δὴ ταχὺ τοῦ ὄγκου τὸ πλεῖστον » ἔχουσι σχέσιν πρὸς τὰ : *νάπυϊ καὶ ἀλσί κεχρημένος* τῆς προκειμένης ἐπιγραφῆς.

61.

Ἐν τῷ οἰκήματι, ἐν ᾧ εὐρέθη ἢ προηγουμένη

ἐπιγραφή, ἦτο ἐντετειχισμένη καὶ τετραγωνικὴ ἐπιμήκης λιθίνη στήλη ἔχουσα ἄνω τε καὶ κάτω ἄβακα καὶ κυμάτιον καὶ τὰς ἐξῆς διαστάσεις: ὕψ. 0,75 πλ. 0,26, πχ. 0,23. Ἐν αὐτῇ, ἐντελῶς ἐφθαρμένη κατὰ τὸ κατώτερον μέσον μέρος, ἀναγινώσκονται τὰδε:

Α Γ Α Θ Η
 Τ Ι Β · Κ Λ · Σ Ε Υ Η Ρ Ο Σ
 Σ Ι Ν Ω Π Ε Υ Σ Α Π Ο Λ
 Λ Ω Ν Ι Μ Α Λ Ε Α Τ Α Κ Α Ι
 5 Σ Ω Τ Η Ρ Ι Α Σ Κ Λ Η Π Ι Ω
 Κ Α Τ Ο Ν Α Ρ Ο Ν Ο Θ Ε Ο Σ
 Ε Ι Α Σ Α Τ Ο Ε Ω Ε Ν
 Κ Ο Ι Μ Η Τ Η Χ Ο Ι
 Ρ Α Δ Α Σ Ε Χ Ε Π .
 10 Τ Ο Υ Τ Ρ Α Α Ι
 Κ Α Ρ Κ Ι Ν Ο Ο Σ
 Ε Π Ι Σ Τ Α Τ Ω
 Ο Ι Ο Σ Ε Σ Τ
 Ε Π Ι Ι Ε Ρ Ε
 15 Α Υ Ρ Π Ο Υ
 Ε Τ Ο Υ Σ
 Ε Τ Ο Υ Υ
 ⊕ ○

Ἄγαθῆ [τύχη]
 Τιβέριος Κλαύδιος Σευῆρος
 σινωπεύς Ἀπόλλωνι
 5 σωτήρι Ἀσκληπιῶ
 κατ' ὄναρ, ἐν ᾧ θεὸς
 εἶσατο ἐ[ν τ]ῷ ἐν-
 κοιμητη[ρίῳ] χοι-
 ρίδας ἔχ[οντα] ἐπ[ι]

10 τοῦ τρα[χῆλου κ]αὶ
 καρκίνον ος
 ἐπιστά[ς]
 οἰος ἐστ
 ἐπὶ ἱερε[ως]
 15 Αὐρηλίου Π ου
 ἔτους
 ε του υ

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶνε ὡς καὶ ἡ προηγουμένη εὐχαριστήριος ἀναθηματικὴ ἐπὶ γενομένη θεραπείᾳ, σὺν μόνῃ τῇ διαφορᾷ ὅτι δὲν ἀναγράφεται ἐν αὐτῇ τὸ πρὸς τὴν θεραπείαν μέσον. Καὶ θὰ ἦτο τῇ ἀληθείᾳ περιέργον νὰ μάθωμεν πῶς οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐθεράπευον τὰς χοιράδας καὶ δὴ καὶ τὸν καρκίνον!

Τὸ ἀγαθῆ [τύχη] εἶνε γεγραμμένον ἐπὶ τοῦ ἄβακος τῆς πλακός. Ἐγραψα δὲ ταῦτα ἐν Δοτικῇ πτώσει, διότι ἐν ὅλῃ τῇ ἐπιγραφῇ παραλείπεται τὸ προσγεγραμμένον Ἰ δυνατὸν ὅμως κατὰ τὰ ἀνωτέρω εἰρημένα (σελ. 221) νὰ εἶνε γεγραμμένα ἐν ὀνομαστικῇ.

Ὡς πρὸς τὴν ἔκφρασιν κατ' ὄναρ πρβ. ἡμετέρας ἐπιγραφὰς Τεῦχ. Α'. σελ. 31. ἀρ. 12 καὶ τεῦχ. Γ'. σελ. 147. ἀρ. 37. σελ. 150. ἀρ. 43 καὶ σελ. 151 ἀρ. 46. Πρβ. καὶ ἐτέραν ἐξ Ἐπιδαύρου ἐπιγραφῆν ἐν Lebas II, 145.

εἶσατο: διὰ τοῦ εἰ γεγραμμένον.

ἐγκοιμητήριον καλεῖται τὸ κατὰ τὰς δύο προηγουμένας ἐπιγραφὰς Ἄβατον, τὸ οἰκοδόμημα δηλ. ἐν ᾧ ἐγκατεκοιμῶντο (ἴδε ἐπιγραφῆν ὑπ' ἀρ. 59. στ. 10) οἱ ἀσθενεῖς.

Ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ τῇ 30 Ὀκτωβρίου 1883.

Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ.

ΔΥΟ ΣΦΙΓΓΕΣ ΕΚ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

(Βλ. τὸν πίν. 12).

Αἱ ἐν τῷ προσηρτημένῳ IB' πίνακι κατὰ ἰχνογράφημα τοῦ κ. E. Gillieron ἀπεικονιζόμεναι δύο

Σφίγγες εἰσὶν ἐκ τῶν εὐρημάτων τῆς τελευταίας ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἀνασκαφῆς, περὶ τῆς ὁποίας

μακρὸν ἐποίησατο λόγον ἐν τῷ πρώτῳ τεύχει τῆς Ἐφημερίδος ταύτης ὁ κ. Κ. Δ. Μυλωνᾶς. (1) Τούτων ἡ ὑπὸ στοιχ. Α. εὐρέθη κατὰ τὸν παρελθόντα χειμῶνα, ἐν τῇ αὐτῇ περίπτῳ θέσει, ὅπου καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ἄλλων μαρμαρίνων καὶ πωρίνων πλαστικῶν ἔργων ἦτοι πλησίον καὶ ΝΑ. τοῦ παλαιοτάτου τείχους, κατωτέρω δὲ τοῦ στρώματος τῆς λατύπης, ἀναμιξ μετ' ἀργῶν λίθων. Κατὰ τὸν αὐτὸν σχεδὸν χρόνον εὐρέθησαν καὶ αἱ συνημμέναι πτέρυγες τῆς ἐτέρας Σφιγγός. Ἀκριβέστερόν τι περὶ τῆς θέσεως καὶ τοῦ χρόνου τῆς εὐρέσεως αὐτῶν δὲν εἰξεύρομεν. Τῆς δ' ὑπὸ στοιχείου Β. Σφιγγός, κατὰ τὰς πληροφορίας, ἃς παρέσχεν ἡμῖν ὁ κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐφορευὼν τῆς ἀνασκαφῆς κ. Χρ. Τσουντας, ὁ μὲν κορμὸς, ἀκέφαλος καὶ ἄπους, εὐρέθη τῇ 30 Μαρτίου 1883 εἰς βάθος τεσσάρων περίπου μέτρων ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ στυλοβάτου τοῦ Παρθενῶνος καὶ ὀκτῶ περίπου μέτρα μακρὰν τῆς ΒΔ. γωνίας τοῦ μουσείου· ἡ δὲ κεφαλὴ τῇ 10 Ἀπριλίου, ἐν περίπτῳ μέτρον μακρὰν τοῦ κορμοῦ. Ἐκεῖ που πλησίον εὐρέθη καὶ κομμάτιον τῆς κεφαλῆς ἄλλης Σφιγγός, φεροῦσης κάλυμμα ἀπαράλλακτον τῷ τῆς ὑπὸ στοιχείου Α.

Ἀμφότεραι αἱ Σφίγγες ἀπεικονίζονται ἐν τῷ πίνακι κατὰ τὸ $\frac{1}{7}$ τοῦ φυσικοῦ μεγέθους. Ἡ ὑπὸ στοιχ. Α. ἔχει ὕψος 0,476, μῆκος δὲ τοῦ κορμοῦ 0,37 (ὕψος δὲ μέχρι τοῦ ἀνωτάτου σημείου τῶν πτερυγῶν 0,51). Πεποιήται δὲ παρίου λίθου πιθανῶς. Ἐκτὸς τῆς ἐν τῷ ἀπεικονίσματι ἐμφανῶς δηλουμένης κολοβότητος ἦτοι τῆς ἐλλείψεως τῶν ποδῶν καὶ μεγάλου μέρους τοῦ σώματος, κατὰ τὰ λοιπὰ εἶναι καλῆς διατηρήσεως· ἡ ῥίς μόνον εἶναι ἀποκεκρουσμένη κατὰ τὸ σφαιρίον καὶ ἡ ἀριστερὰ πτέρυξ ὀλίγον κατὰ τὸ ἄκρον. Διατηρεῖ δ' ὁ λίθος ἀφθονώτατα ἴχνη χρώματος· ἐρυθροῦ μὲν καταφανῆ ἐν τῷ ἐνωτίῳ (μὴ δηλουμένῳ ἐν τῷ ἀπεικονίσματι), καὶ ἀμυδρὰ ἐν τοῖς ἐπιστέφουσι τὸ μέτωπον κυματοειδέσι βοστρύχοις· ὑπὸ τὸ δεξιὸν οὖς διακρίνεται μεμελανισμένη βάσις χρώματος· τὸν τράχηλον χωρίζουσιν ἀπὸ τοῦ πτερώματος δύο λεπτότατα κεχρωματισμένα γραμμαῖ, παρέχου-

(1) Ἀπεικασμα τῆς ὑπὸ στοιχ. Α' Σφιγγός καὶ βραχέων περιγραφῶν ἀμφοτέρων βλ. ἐν σ. 43-44.

σαι ἰδέαν περιδεραιίου· ἐκατέρω τῶν πτερυγῶν διχάζεται ἀπὸ τῆς πρὸς τοὺς ἐμπροσθίους πόδας ῥίζης μέχρι τῆς πρὸς τὰ ἔσω καμπτομένης ἄκρας διὰ τριῶν γραμμῶν, (ὧν ἡ μέση ἀδροτέρα), καταφανῶν ἔτι· τὸ πρὸς τὸ στήθος μέρος τῆς δεξιᾶς πτερυγῶς διατηρεῖ πολλά ἴχνη ἐρυθροῦ χρώματος, μαρτυροῦντα ὅτι ὁ τεχνίτης ἐδήλωσε διὰ γραφῆς τὰ πτίλα· τὸ δ' ἕτερον μέρος ἔχει ἴχνη ὑποξάνθου χρώματος, δι' ὧν ἐναργῶς ἐμφαίνεται ἡ ὑποτύπωσις τριῶν ἐπαλλήλων σειρῶν πτερῶν· ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ πτέρυγι σαφέστερον εἶναι τὸ διάγραμμα τῶν τε πτερῶν καὶ τῶν πτίλων καὶ φαίνεται ὡσεὶ ἐγαράχθη ἐπὶ τοῦ μαρμάρου πρὸ τῆς ἐπιχρώσεως (1)· τὸ τῶν πτίλων σχῆμα εἶναι φολιδῶδες, ἔνια δὲ διατηροῦσιν ἴχνη χρωματισμοῦ. Τέλος ἐν τῇ καμπύλῃ γωνιώδει ἐσοχῇ, τῇ σχηματιζομένη ἐκ τῆς ἐνώσεως τῶν δύο πτερυγῶν, παρατηρεῖται μελαμβοφῆς ὑποτύπωσις πτερῶν, ὧν τὸ πέρασ συμπίπτει ἐνιαχοῦ ταῖς ἐντομαῖς τοῦ μαρμάρου· εἰσὶ δ' αἱ ἐντομαὶ αὐταί, ἃς ἐποίησεν ὁ τεχνίτης ὅπως δηλώσῃ πλαστικῶς τὸ ἄκρον τῶν πτερῶν, ἐν ὄλῳ ἐννέα.

Ἡ ἐτέρα Σφίγγῃ ἔχει ὕψος μετὰ τῆς κεφαλῆς 0,553, μῆκος δὲ ἀπὸ τῆς οὐρᾶς μέχρι τῆς σφαγῆς τοῦ τραχήλου 0,665. Πεποιήται δὲ καὶ αὕτη παρίου λίθου, καὶ ἀποτελεῖται ἐκ πέντε ἀποκεχωρισμένων τεμαχίων: α') τῆς κεφαλῆς· β') τοῦ σώματος· γ') τῶν πτερυγῶν· δ') ἐκ τεμαχίου τῆς ἀριστερᾶς πτερυγῶς, ἐν ᾧ καὶ τὰ ἄκρα πέντε βοστρύχων καὶ ε') ἐκ τεμαχίου τῆς κεφαλῆς, προσαρμοζομένου εἰς τὸ προηγούμενον δ' τεμάχιον. Ἐλλείπουσι δὲ μέγα μέρος τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς ἀριστερᾶς ὠμοπλάτης καὶ μέγα μέρος τῶν τε ἐμπροσθίων καὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν· ἐκτὸς δὲ τούτων καὶ ἄλλας ἔχει βλάβας· ἡ ῥίς εἶναι ἀποτετριμμένη, ὁ πώγων ἀποκεκρουσμένος, λελωθήμενος ὁ δεξιὸς ὀφθαλμὸς, λελωθημένα καὶ τὰ ἄκρα τῶν πτερυγῶν καὶ ἐν γένει τὰ ἄκρα τῶν τεμαχίων κατὰ τὰς προσαρμογὰς. Ἰχνη χρώματος ὀλίγιστα διατηρεῖ· εἰσὶ δὲ τοιαῦτα καταφανῆ μόνον ἐν τῷ ὑπὸ τὸ στέργον

(1) Ἐκ τῆς μαλακότητος ὅμως τῶν χαραγμάτων συνάγεται, ὅτι προηλθον ἐξ ὀξειδώσεως τῶν χρωμάτων καὶ ἐκ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς ἐπιπηρείας.

μέρει τῶν πτερυγίων, ὅπου ἀμυδρῶς διακρίνεται ἡ ὑποτύπωσης φολιδοειδῶν πτίλων καὶ ἐν ταῖς πτέρυξιν· ἀλλὰ καὶ στίγματα τινὰ ἐρυθρὰ παρατηροῦνται (ἐν τῷ ποδί, ἐν ταῖς πλευραῖς καὶ ἐν τῷ ἀριστερῷ μέρει τοῦ σώματος) ἐμφαίνοντα ἴσως ὅτι τὰ μέρη ταῦτα δὲν ἦσαν κεχρωματισμένα, διότι πιθανῶς τὰ στίγματα ἐξέπεσαν τυχαίως τοῦ χρωστικῆρος τοῦ καλλιτέχνου κατὰ τὴν ἐπίχρωσιν τῶν πτερυγίων. Ἰχνη δὲ καύσεως παρατηροῦνται ἐν τοῖς βοστρύχοις κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ αὐχένου καὶ ἐν τῷ ἀριστερῷ μάλιστα ἰσχύϊ.

Παραβάλλοντες πρὸς ἀλλήλας τὰς δύο ταύτας Σφίγγας παρατηροῦμεν μεγάλας διαφορὰς ἐν τε τῷ τρόπῳ τῆς τέχνης καὶ τῇ ἀπεργασίᾳ. Καταφανέσταται δ' εἰσὶν αὐταὶ ἐν τῇ ἐργασίᾳ μάλιστα τῆς κεφαλῆς. Ἐν τῇ μορφῇ ἀμφοτέρων ἐπανθῆι τὸ τυπικὸν μειδίωμα, ἀλλ' ἐν τῇ ὑπὸ στοιχ. Β. Σφιγγί ἡ λεπτότης τῶν χειλέων καὶ ἡ διὰ γραμμῶν σκληροτάτων δήλωσις τοῦ τε φίλτρου καὶ τῆς νύμφης καὶ τῶν χαλινῶν τῶν χειλέων καθιστᾷσιν αὐστηροτέραν τὴν τοῦ προσώπου ἔκφρασιν· ἀρχαιωτέρα δ' ἐστὶ καὶ ἡ τῶν ὀφθαλμῶν θέσις, ἐγκρασιωτέρων πρὸς τὴν ῥίνα καὶ μᾶλλον προβεβληκότας ἐχόντων τοὺς βολβούς· καὶ τὸ μέτωπον δ' ἐστὶν ἀτεχνότερον εἰργασμένον. Ἐν τοῖς λοιποῖς ὅμως ἡ τεχνικὴ ἐργασία τῆς Σφιγγὸς εἶναι ἐντελεστέρα καὶ καταφανῆς εἶναι ἡ προσπάθεια τοῦ ποιήσαντος πρὸς ἀπομίμησιν τῆς φύσεως. Τὰ ζυγωματικά ὅστ' ἀδηλοῦνται σαφῶς, ἐν ᾧ ἐν τῇ ὑπὸ στοιχ. Α. τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ προσώπου εἶναι πάνυ ἀτέχνως εἰργασμένον. Ὡσαύτως ἐν τῷ σφριζομένῳ δεξιῷ ὡτῷ ἐπειράθη ὁ τεχνίτης νὰ παραστήσῃ τὸ τε πτερύγιον, καὶ τὴν ἕλικα καὶ ἀνθελίκα καὶ τὴν κόγχην· καίπερ δ' ἀμαρτῶν τοῦ σκοποῦ, διότι πόρρω ἀπέχουσι ταῦτα τῆς ἐντελοῦς μιμήσεως τῆς φύσεως, κατέδειξε ὅμως, ὅτι ἀποφεύγων ὅσον ἐδύνατο τὴν πιστὴν καὶ ἀπικριβωμένην ἀντιγραφὴν παραδοδεγμένων πλαστικῶν τύπων, ἐζήτηε νὰ ἐμφυσήσῃ ζωὴν εἰς τὸ ἔργον του, ἔχων ὑπογραμμὸν πρότυπα ζῶντα. Καὶ ἡ τοῦ τραχήλου δ' ἐργασία ἐστὶ κρείσσων ἐν τῇ προκειμένη Σφιγγί, καίτοι ἀσαφῶς καὶ ἀορίστως διὰ γραφῆς μόνον ἐδηλώθη κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ συναφὴ τῆς ὑποδερίδος μετὰ τῶν πτερυγίων. Παν-

τελῶς δὲ διάφορος εἶναι ἡ κόμμωσις ἐκατέρας τῶν Σφιγγῶν. Ἐν ἀμφοτέραις ἡ κόμη φαίνεται ὡσπερ περίθετος, ἀλλ' ἐν τῇ ὑπὸ στοιχ. Β. ἡ διασκευὴ αὐτῆς εἶναι παραπλησίᾳ τῇ τοῦ ἐν τῷ μουσεῖῳ τῆς Ἀκροπόλεως ἀρχαίου μοσχοφόρου Ἑρμοῦ· δηλονότι εἶναι πεπλεγμένη ψιάθου δίκην καὶ προσέτι ἀκτινοειδῶς καταπίπτει ἐπὶ τῶν ὤμων. Τοῦτο δὲ καὶ ἡ ἀνάδεσις ὅπισθεν διὰ ταινίας, κολάζουσι τὸ βαρὺ καὶ ἄχαρι τῆς κομμώσεως. Ἡ δὲ ὑπὸ στοιχ. Α. φέρει ἐν τῇ κεφαλῇ πῖλον, ὅσον ἐν μνημείοις τῆς ἀρχαίας τέχνης ἀπεικονίζονται φέροντες ὁ Ἡφαίστος, ὁ Χάρων, ὁ Ὀδυσσεὺς κλπ. καὶ ὅσον φέρει καὶ ὁ ἀρχαῖος Ἑρμῆς, οὗ ἄνω ἐμνήσθημεν. Ὁ πῖλος κρασπεδοῦται ταινίᾳ ἢ στεφάνῃ, ἀφίησι δ' ἀκαλύπτους ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐξ ὀριζοντίου κυματοειδεῖς βοστρύχους, οἵτινες διερχόμενοι ὅπισθεν τῶν ὠτων καταπίπτουσι παραλλήλως καὶ κανονικῶς πρὸ τοῦ στήθους. Σημειωτέον δ' ὅτι οἱ βόστρυχοι οὗτοι δὲν στενοῦνται ὡς ἔπρεπεν ὅπισθεν τῶν ὠτων, ἀλλὰ πρὸς ὑπερνίκησιν τῆς δυσκολίας ταύτης μόνον κατάλληλον τρόπον εὔρεν ὁ καλλιτέχνης νὰ περιορίσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν βοστρύχων ἐν τῇ χώρᾳ ἐκεῖνῃ εἰς τέσσαρας, προσθεῖς τοὺς ἄλλους δύο κατωτέρω τῶν ὠτων, οὕτως ὥστε φαίνονται ὡς διατρυπῶντες τὴν σάρκα (1)· τὴν δυσχέρειαν ταύτην δὲν ἀπέφυγεν ἐντελῶς καὶ ὁ τὴν ἐτέραν Σφίγγα ποιήσας κατὰ τὴν διὰ ταινίας ἀνάδεσιν τῆς κόμης ἐν τῷ αὐχένι, ὑπεβόηθησέ πως αὐτὸν ὅμως ἡ ἀκτινοειδὴς διάταξις τῶν βοστρύχων. Ὅπισθεν δ' ἡ κόμη τῆς ὑπὸ στοιχ. Α. Σφιγγὸς καλύπτει ὀλομερῆς τὸν αὐχένα καὶ τὰς ὠμοπλάτας, ἐκ δεκατεσσάρων ψιαθῶν βοστρύχων ἀποτελουμένη· οὕτω δ' ἡ κόμμωσις τῆς Σφιγγὸς ταύτης ἐστὶν ὁμοιοτάτη τῇ τῶν πλείστων ἀρχαίων ἀγαλμάτων, μάλιστα δὲ τῶν ἐσχάτως ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὑρεθέντων. — Ἐτέρα δ' ἐκτὸς τούτων σπουδαιοτάτη διαφορὰ, παρατηρουμένη ἐν τῇ κεφαλῇ τῶν προκειμένων δύο Σφιγγῶν ἐστὶν ἡ τοῦ σχήματος τοῦ προσώπου αὐτῶν· τὸ μὲν τῆς ὑπὸ στοιχ. Β. εἶναι κανονικώτατον ὠοειδές, ἐν ᾧ τὸ τῆς ἐτέρας προσεγγίζει τῷ τύπῳ τῶν ἀρχαίων κεφαλῶν τοῦ ἀτ-

(1) Οἱ κατὰ τὸ ἀριστερὸν οὗς βόστρυχοι εἰσὶν ἐν ὅλῳ δέκα καὶ οὐχὶ ἕξ.

τικοῦ ἐργαστηρίου, σαρκωδέστερον ὄν καὶ μᾶλλον τετράγωνον ἐπίμηκες.

Διαφέρει δὲ καὶ τῶν πτερυγῶν τότε σχῆμα καὶ ἡ ἀπεργασία. Αἱ τῆς ὑπὸ στοιχ. Α. εἰσι κομψότεραι καὶ ὡς δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν ἐκ τῶν σωζομένων ἰχνῶν γραφῆς μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἦσαν πεποικιλμένοι· καὶ ἡ ἔνωσις ἀμφοτέρων τῶν πτερυγῶν ἀπὸ τῶν νώτων καὶ ἄνω εἶναι τεχνικωτέρα, ἐν ᾧ ἐν τῇ ἐτέρᾳ Σφιγγί ἡ ἐργασία τοῦ μέρους τούτου εἶναι ἀδρὰ καὶ βαρεῖα (1). Ὅμως ἐν τῇ Σφιγγί ταύτῃ αἱ πτέρυγες φαίνονται προσπεφυκυῖαι τῷ σώματι, ἐν δὲ τῇ ὑπὸ στοιχ. Α. παρέχουσι μᾶλλον ἰδέαν περιθέτου μεταλλικοῦ κόσμου, ἐμφαίνουσαι ὅτι ὁ ποιήσας αὐτὴν εἶχεν ὡς πρότυπον ἔργον τι τῆς παλαιότερας τορευτικῆς τέχνης· ἰδίᾳ τοῦτο εἶναι κατάδηλον ἐν τῇ πρὸς τοὺς βοστρύχους καὶ τὸν τράχηλον γραμμῇ τῶν πτερυγῶν, ἧτις μόνον διὰ τοιαύτης προϋποθέσεως ἐξηγεῖται.

Τὸ δὲ σῶμα ἀμφοτέρων τῶν Σφιγγῶν, σῶμα θηρίου καὶ πιθανῶς λέοντος, παρουσιάζει ἐπίσης σπουδαίας ἀπ' ἀλλήλων διαφοράς. Τὸ τῆς ὑπὸ στοιχ. Β. πεποιήται μετὰ πολλῆς τέχνης· τὰ ὅστ' αὐτῶν πλευρῶν ὑποδηλοῦνται σαφῶς, ἀξία δὲ προσοχῆς διὰ τὴν ἐντέλειαν αὐτῆς εἶναι ἡ ἐργασία τοῦ σωζομένου μέρους τοῦ δεξιῦ ἐμπροσθίου ποδός· μόνον ἐν τῇ ὀσφύϊ καὶ ἐν τοῖς ἰσχίοις παρατηρεῖται τις πλαδαρότης. Ἄλλ' ὁ κεκολοβωμένος δυστυχῶς κορμὸς τῆς ἐτέρας Σφιγγός, φαίνεται κορμὸς ἐρπετοῦ μᾶλλον καὶ οὐχὶ τετραπόδου, ἰσχνὸς ὢν καὶ καμπύλος καὶ δυσανάλογος· μετὰ τινος δ' ὑπερβολῆς δηλοῦνται καὶ τὰ ὅστ' αὐτῶν πλευρῶν.

Ἐκ τῶν διαφορῶν τούτων δυνάμεθα μὲν νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι αἱ εὐρεθεῖσαι Σφίγγες δὲν εἶναι ἔργα τοῦ αὐτοῦ τεχνίτου· ἀλλ' οὐδαμῶς τεκμηριῶνται ἐκ τούτων, ὅτι ἐποιήθησαν καὶ ἐν χρόνοις ἀφεστῶσιν ἀλλήλων. Οὐδ' ἔχει τινὰ ῥοπήν πρὸς διορισμὸν τοῦ χρόνου τῆς ἐργασίας ἢ παρὰ φύσιν στροφή τῆς κεφαλῆς τῆς ὑπὸ στοιχ. Α Σφιγγός.

(1) Πλάτος τῶν πτερυγῶν ἐν τῇ συναφῇ μετὰ τῆς ῥάχους: τῆς μὲν Α. 0,187 τῆς δὲ Β. 0,26· ἐνδότερον τῆς Α. 0,138, τῆς Β. 0,152· ἐν τῇ κορυφῇ τῆς Α. 0,059, τῆς Β. 0,069, τῆς Β. 0,069. Μέγιστον πλάτος τῶν πτερυγῶν τῆς Α. 0,286, τῆς Β. 0,35.

Διότι προδήλως αὕτη δὲν πρέπει νὰ ὑποληφθῇ ὡς ἔνδειξις ἀτεχνίας ἢ ἀδεξιότητος τοῦ ποιήσαντος· πιθανώτερον φαίνεται μᾶλλον, ὅτι οὗτος δι' ἀρχιτεκτονικούς ἢ ἄλλους οἰουσδήποτε λόγους προεῖλετο νὰκολουθήσῃ πιστῶς προϋπάρχοντι τύπῳ ἀπεικονίσεως Σφιγγός, οὗ παραδείγματα πρόκεινται ἡμῖν πρόχειρα ἢ ἐν Σπάτα εὐρεθεῖσα καὶ ἐν τῷ ἐνταῦθα κεντρικῷ μουσεῖῳ ἀποκειμένη ἀρχαίῃ Σφίγγι (1), καὶ ἡ χαλκῆ διπλοκέφαλος Σφίγγις τῆς Ολυμπίας (2).

Δὲν εἶναι βεβαίως τοῦ παρόντος νὰ πραγματευθῶμεν περὶ τοῦ σπουδαιοτάτου τῆς ἱστορίας τῆς ἀρχαίας τέχνης θέματος τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς διαπλάσεως τῶν εἰκονικῶν παραστάσεων τῆς Σφιγγός, καὶ τῆς σχέσεως αὐτῶν πρὸς τὴν τέχνην τῶν ξένων ἐθνῶν καὶ πρὸς τοὺς ἑλληνικούς μύθους. Σκοποῦντες ἐν ἄλλῳ τόπῳ νὰ διαλάβωμεν ἐκτενῶς περὶ τούτου, ἀρκούμεθα νῦν νὰ παραπέμψωμεν εἰς τὰς ἐπ' ἐσχάτων δημοσιευθείσας σχετικὰς μελέτας (3). Ἀπλῶς δὲ σημειοῦμεν, ὅτι καὶ ὁ τύπος, ὃν ἐμιμήθη ὁ ποιήσας τὴν ὑπὸ στοιχ. Β. Σφίγγα, συνηθέστατος οὗτος καὶ μετὰ τινων παραλλαγῶν ἀπαντῶν ἐν πολυαρίθμοις μνημείοις τῆς ἀρχαίας τέχνης ἀπὸ τῶν παλαιωτάτων μέχρι τῶν χρόνων τῆς ἐσχάτης παρακμῆς, ἐπενοήθη ἐπίσης πρὸς πλήρωσιν ἀρχιτεκτονικῆς ἀνάγκης· διότι τὰ κατὰ τὸν τύπον τοῦτον πεποικημένα πλαστικὰ ἔργα ἐδύναντο προσφεύστατα νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς γωνιαῖα ἀκρωτήρια ναῶν (*acroteria angularia*), ἐν ᾧ τὰ κατὰ τὸν τύπον τῆς ὑπὸ στοιχ. Α. Σφιγγός ἐχρησίμευον ἴσως ἀντὶ καλυπτῆρων ἡγεμόνων, ὡς μέσσα ἀκρωτήρια (*acroteria mediana*).

Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ.

(1) Δημοσιευθεῖσα ὑπὸ Α. Milchhöfer ἐν Mittheil. des Inst. in Athen 1879 Πιν. Ε'.

(2) Βλ. Die Funde von Olympia. Berlin, 1882 πιν. 27.—Ausgrab. IV. πιν. 22.—Ἀμφοτέρων τῶν Σφιγγῶν τούτων τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς διαφέρει τοῦ τῆς ἐν Ἀκροπόλει.

(3) Milchhöfer ἐνθ. ἀν. σ. 45 κτ. Πρβλ. τοῦ αὐτοῦ. Die Anfänge der Kunst. Leipzig, 1883 σ. 10 καὶ ἄλλ.—J. Langbehn, Flügelgestalten der ältesten griech. Kunst. München, 1881 σ. 52 κτ.—Βλ. καὶ O. Jahn, Archäol. Beiträge σ. 112—121.

ΨΗΦΙΣΜΑ ΚΑΙ ΑΝΑΘΕΣΙΣ ΣΑΒΑΖΙΑΣΤΩΝ.

Ἐκδίδομεν δύο λίθων ἐπιγραφάς, ὁμοῦ εὑρεθέντων ἐν Πειραιεὶ πρὸ μηνὸς καὶ ἀγορασθέντων ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολ. Ἑταιρίας. Ὁ τόπος τῆς εὐρέσεως μερικώτερον δὲν μᾶς ὠρίσθη ὑπὸ τοῦ πωλητοῦ, ἵνα ἠδυνάμεθα νὰ εἰπωμεν καὶ ποῦ ἔκειτο τὸ ἱερόν τοῦ θεοῦ Σαβαζίου, ἐξ οὗ παρωνυμοῦντο οἱ λάτραι αὐτοῦ ἑρανισταί, οἱ στήσαντες τοὺς λίθους τούτους. Τὸ ὄνομα Σαβαζιασταὶ ἐσχηματισμένον κατὰ τὰ Ἀπολλωνιασταὶ Διονυσιασταὶ Σαραπιασταὶ κτλ. νῦν πρῶτον φανεροῦται, αὐτὸς δὲ ὁ θεὸς ἤδη ἐξ Ἀριστοφάνους Δημοσθένους Θεοφράστου Λουκιανοῦ καὶ ἄλλων συγγραφέων ἐγνωρίζετο ὡς ὁ κατὰ Φρύγας Διόνυσος. Ὁ δὲ Πειραιεύς, ἐν ᾧ πλείστη ἦτο ξένων ἀνθρώπων συρροή, ὅτι καὶ θεοὺς πολλοὺς ξένους ἐφιλοξένει, ἰδίᾳ ὑπὸ σωματείων, οὐχὶ δημοσίᾳ λατρευομένους, ἐγένετο μάλιστα ἐξ ἐπιγραφῶν γνωστὸν, κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας εὐρεθεισῶν. Περὶ τῶν ὀνομάτων τῶν λατρευόντων αὐτοὺς, ἅπερ ἦσαν ἑρανισταὶ, θιασῶται, ὀργεῶνες καὶ περὶ τοῦ εἶ τις ἔστι καὶ ὁπόση διαφορά σημασίας ἐν αὐτοῖς, ἀναγνώτω ὁ φιλομαθὴς τὴν σπουδαίαν πραγματείαν τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἐνταῦθα Γαλλικῆς σχολῆς P. Foucart: Des associations religieuses chez les Grecs. Paris, 1873, ἐν ἣ πραγματεία καὶ περὶ τῆς οὐσίας τῶν ξενικῶν λατρειῶν καὶ τῆς καλῆς ἢ κακῆς αὐτῶν ἐπιβρότης εἰς τὰ ἦθη τῶν Ἑλλήνων ἢ προσήκουσα ἐξέτασις γίνεται.

Στήλη λίθου Πεντελησίου, ὕψους 1,44, πλάτους 0,37 1/2, πάχους 0,08, τετραυσιμένη τὰ νῦν εἰς δύο συνεχῆ τεμάχια, κάτω δὲ κολοβή, σώζουσα ὅμως ἄνω τὸ ἀετωμάτιόν τῆς μετ' ἀκρωτηρίων, εἶναι ἢ ἔχουσα τὸ ἐξῆς ψήφισμα:

Θ ε ο (ι .

Ἀγαθὴ τύχη ἐπὶ Θεοκλέους ἄρχοντος Μουνιχιῶνος ἀγοραὶ κυρίαὶ ἔδοξεν τοῖς Σαβαζιασταῖς ἀναγράφαι τὰ ὀνόματα τῶν ἑρανι-

5

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ 1883.

στῶν ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ στήσαι ἐν τῷ ἱερῷ.

- ἱερεὺς
Ζήνων Ἀντιοχεύς
10 ταμίας καὶ
γραμματεὺς
καὶ ἐπιμελητῆς
Δωρόθεος Ὁαθεν.
ἑρανισταὶ
15 Εὐβουλος Σημαχίδης
Βάχχιος Μιλήσιος
Ξενοκλείδης Σουνιεὺς
Διοκλῆς Κολωνῆθεν
Ἐπαινος Φαληρεὺς νε-
20 Σωμένης Οἰναῖος
Ἐπαινος Φαληρεὺς πρε-
Διογένης Μακεδῶν
Φαῖδρος Μιλήσιος
Διογένης Ἀμφιτροπῆθεν
25 Ἀπελλῆς Κολωνῆθεν
Ἀπολλόδωρος Τριχορύσιος
Φιλοκράτης Ἐυπεταίων
Θεοδόσιος Ἀχαρνεὺς
Κόιντος Προβαλίσσιος
30 Ἀρτέμων Λαοδικεὺς
Διονύσιος Λαοδικεὺς
Δημήτριος Ἀντιοχεύς
Διόδοτος Ἀλιμούσιος
Διονύσιος Ἀλιμούσιος
35 Ἀθηνόδοτος Οἰναῖος,
Μενέδημος Μακεδῶν
Σήραμβος Αἰθαλίδης
Θεοδόσιος Ἀγνούσιος
Ζώβιος Ἡρακλεώτης
40 Διονύσιος Φλυεὺς
Εὐφρόνιος Φαληρεὺς
Εὐρύστρατος Κικυννεὺς
Ἀθηνόδοτος Οἰναῖος πρε-
Διονύσιος Ἑρμειος
45 Σῶσος Μαρωνίτης
Φίλων

- Λύσις Παλληνεύς
 Πλούταρχος Αιγινήτης
 Ἀριστοτέλης Παιανιεύς
 50 Ὠκυμένης Προβαλίστιος
 Πύθων
 Πολέμαρχος Φαληρεύς
 Σωσιγένης Προβαλίστιος
 Ῥόδιππος Ῥαμνούσιος
 55 Σωσιγένης Ἀπαμειεύς
 Φιλόστρατος Κολωνήθεν
 Μενέμαχος Παιανιεύς
 Ἀγαθοκλῆς δημόσιος
 Ἀριστόνικος Ὀθηθεν
 60 Δημήτριος Ἀλωπεκῆθεν
 Ληναῖος Μιλήσιος
 Θέων Ὀθηθεν
 Σωτῆς Ἀναγυράσιος
 Εὐβουλίδης
 65 Δημήτριος Ἀμαξαντεύς

66ον ἐπὶ Μηδείου Μουνιχιῶνος

Σχῆμα γραμμάτων φαίνεται μοι τὸ τῶν πρὸ Χριστοῦ Ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ὁ ἐν στίχῳ γ'. ἐπώνυμος τῶν Ἀθηναίων ἀρχῶν Θεοκλῆς νῦν πρῶτον γνωρίζεται. Θὰ ἦτο δὲ πλησιόχρονος τῷ Μηδείῳ, τῷ ἐν στίχῳ ξς'. ὅν ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ Hermann, Griech. Staatsalterth. εὕρισκω τεθειμένον ὑπὸ τὸ ἔτος 116 πρὸ Χρ. ὅπως καὶ παρὰ τῷ Dumont ἐν Fastes éponym. d'Athènes. Ὁ μὴν Μουνιχιῶν ὅτι ἐν τοῖς τῶν σωματείων τούτων ψηφίσμασι πολὺ συχνότερον ἢ ἄλλοι μῆνες ἀναφέρεται ὡς χρόνος καθ' ὃν ἐγίνοντο αἱ ἀγοραὶ (= συνελεύσεις), ἥδη παρατηρήθη ὑπὸ τοῦ Foucart (ἐνθα ἀνωτ. σελ. 16, *) ἀλλ' ὁ λόγος τούτου ἀγνοεῖται.

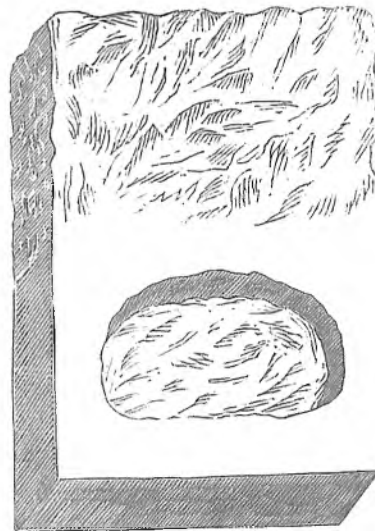
Ἐν τοῖς ἀναγεγραμμένοις ὅτι δεκατρεῖς εἶναι ξένοι σὺν καὶ τῷ ἱερεῖ, δὲν παραξενεύομεθα, μᾶλλον δὲ ὅτι καὶ δημόσιος, δηλ. δοῦλος εὐρηται εἶς, ὁ ἐν στίχῳ νη' Ἀγαθοκλῆς. Ὁ δὲ ἐν στίχῳ λθ'. Ζώβιος Ἡρακλεώτης ἴσως σχετιστέος πρὸς τὸν Ζώβιον Ζω-

(*) Ἐξ ἦσαν τότε, τῷ 1873, αἱ μνῆαι τοῦ Μουνιχιῶνος, δέκα ἐγένοντο νῦν· ἐκ δὲ τῶν ἄλλων μνηῶν δις ὁ Σκιροφοριῶν μνημονεύεται καὶ ἀπαξ ὁ Ἀνθεστηριῶν, ὁ Ἐλαφηβολιῶν καὶ ὁ Πυανοφιῶν.

βίου Ἡρακλεώτην, οὗ ὁ ἐπιτύμβιος κιονίσκος ἐξεδόθη ὑπ' ἐμοῦ ἐν Ἐπιτυμβ. Ἀττικ. ἐπιγρ. ὑπ' ἀρ. 1738.

Ἰπὸ τὸν τελευταῖον ξς'. στίχον ὑπάρχει ἀκόμη ὀλίγος τόπος, ὡς τριῶν στίχων, πρὸς τὰ δεξιὰ τῶ ὀρώντι κενός γραμμάτων, ἀλλ' ἄδηλον εἰ καὶ ἐπ' ἀριστερὰ οὕτω ἦτο κενός, διότι ἐκεῖ λοξοῦ γενομένου τοῦ θραύσματος ἐξέλιπεν ὁ λίθος. Καὶ τοσαῦτα μὲν συντόμως περὶ τοῦ ψηφίσματος.

Ὁ δὲ δεύτερος λίθος, ὁ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ εὑρεθείς, εἶναι ὡσαύτως Πεντελήσιος, ἔχει δὲ σχῆμα πλακὸς τοιοῦτο·

μῆκος αὐτοῦ 0,50, πλάτος 0,34 1/2, πάχος 0,09. Τὸ ἀνεξέργαστον αὐτοῦ πρὸς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ μήκους του φανερώνει, ὅτι εἰσεχώρει ποτὲ οἰκοδομικῶς εἰς τοῖχόν τινα καὶ εἶχε θέσιν ὀριζόντειον, δεικνύων τοῖς παριοῦσι τὰ ἐγκεκολλημένα ἐπὶ τῆς ἔξω στενῆς τοῦ πάχους του πλευρᾶς γράμματα· τὸ δὲ ὀρώμενον ἄνω κοίλωμα δὲν ἔχει τὴν ἔσω ἐπιφάνειαν λείαν, ὥστε νὰ ἐκλάβωμεν αὐτὸ ὡς λεκάνης διὰ ὑγρὸν καὶ ἐπομένως τὸ ὄλον ὡς περιβόραντήριον ἱεροῦ ἐνφοδομημένον πρὸς τῇ θύρᾳ, ὅποσον ἄλλοτε εὐρέθη ἐκ τοῦ ἐν Πειραιεῖ Μητροῦ, ἔχον ὁμοίως ἐμπρὸς ἐπιγραφὴν τὴν δε· Νικίας ταμίας Μητροῦ θεῶν (ἀνέθηκεν)· ἴδε Kekulé, Die. ant. Bildw. im Theseion N° 371· ἀλλὰ πρέπει, νομίζω, νὰ θεωρήσωμεν τὸν ἡμέτερον λίθον

ὡς πεποιημένον ἵνα δεχθῆ ἐν τῷ κοιλώματί του ἀγαλμάτιον μετρίου μεγέθους, πιθανῶς τοῦ θεοῦ Σαβαζίου, συμφυῆς τῷ σφέλαι, ὅπερ νὰ ἀνέθηκαν οἱ ἀναγεγραμμένοι τέσσαρες ἄνδρες ὡς ἱεροποιοί. Ὅτι δὲ ἱεροποιοὺς εἶχον καὶ αἱ ξενικαὶ λατρεῖαι καὶ δὴ ἐνιαυσίους, γνωστὸν καὶ ἐξ ἄλλων ἐπιγραφῶν καὶ ἐκ ταύτης τῆς νῦν ἐκδιδομένης, ἣτις ἔχει ὧδε:

Οἶδε ἱεροποιήσαντες ἀν-
έθεσαν ἐπὶ Σωσιγένοσ ἄρχον-
Νίκων Εὐτυχίδης
Δημοκλῆσ : Μαντίθεοσ.

Τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων εἶναι ἐπιεικῶσ παλαιότερον τοῦ τῆσ ἄλλης ἐπιγραφῆσ. Καὶ ἡ κατάληξισ δὲ Σωσιγένοσ ἀντί ρουσ καὶ ἡ τρίστιγμοσ στίξισ μετὰ τὸ Δημοκλῆσ εἶναι ἀρχαιότητοσ τεκμήρια. Ὅθεν ἴσωσ δὲν σφαλλόμεθα, ἂν θεωρήσωμεν τὸν Σωσιγένη τοῦτον ὡσ τὸν τοῦ ἔτοουσ 342 πρὸ Χρ. ἄρχοντα καὶ ὄχι ἄλλον ὁμώνυμόν του, ὃν ὁ Dumont θέτει περὶ τὰ 268-263 πρὸ Χρ.

Ἐν Ἀθήναισ, τῆ 26 Φεβρουαρίου 1884.

ΣΤΕΦΑΝΟσ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗσ.

ΤΥΡΡΗΝΙΚΟΝ ΕΓΧΑΡΑΚΤΟΝ ΚΑΤΟΠΤΡΟΝ.

(Ὅρα πιν. 13).

Τὸ ἐν τῷ δεκάτῳ τρίτῳ πίνακι εἰσ φυσικὸν μέγεθοσ ἀπεικονιζόμενον ἐγχάρακτον κάτοπτρον ἀνήκον τῆ συλλογῆ τοῦ φιλαρχαίου κ. Henry Grun, διευθυντοῦ τῆσ ἐν Πάτραισ Ἰονικῆσ Τραπεζῆσ, ὅστισ ἐκθύμωσ παρεχώρησέ μοι αὐτὸ πρὸσ ἐκδοσιν (1) ἔχει τὴν ἀκόλουθον παράστασιν. Ἐν τῷ μέσῳ γυνῆ ἐν ποδῆρει χιτῶνι φέρει κράνοσ ἐπὶ τῆσ κεφαλῆσ· παρ' αὐτῆ δ' ἐτέρα μορφῆ γυναικεία γυμνή, περιβεβλημένην ἔχουσα μόνον τὴν

(1) Ὡσ καὶ προφορικῶσ εἶπεν ἡμῖν ὁ ἀξιότιμοσ κ. Grun καὶ δι' ἐπιστολῆσ του ἐδήλωσεν, ἠγόρασε τὸ κάτοπτρον τοῦτο παρὰ χωρικῶ "Ἑλληνοσ εὐρόντοσ αὐτὸ ἐν Πελοποννήσῳ καὶ οὐχὶ παρὰ συνήθοουσ ἀρχαιοπόλλου· ὥστε ἐὰν οἱ λόγοι τοῦ πωλητοῦ ἦνε ἀληθεῖσ, δυνάμεθα πιθανῶσ νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι τὸ κάτοπτρον εἰσῆχθη εἰσ τὴν Ἑλλάδα κατὰ τοὺσ ἀρχαίουσ ἤδη χρόνοουσ. Ὅτι δὲ τὸ κάτοπτρον εἶνε Τυρρηνικὸν καὶ κατὰ συνέπειαν ἔξωθεν εἰσαχθὲν εἰσ τὴν Ἑλλάδα, περὶ τούτου οὐδεὶσ καὶ ἄκρω δακτύλῳ γευσάμενοσ τῆσ ἀρχαιολογικῆσ ἐπιστήμησ δύναται νὰ ἀμφιβάλλῃ. Τὸ ζήτημα λοιπὸν ἐνταῦθα εἶνε μόνον, ἐὰν τὸ κάτοπτρον εἰσῆχθη κατὰ τοὺσ ἀρχαίουσ χρόνοουσ, ἢ νῦν διὰ τῆσ ἀρχαιοκαπηλίασ. Ἡμεῖσ ἔχομεν λόγουσ ἰσχυροὺσ διὰ νὰ πιστεύσωμεν τὸ δεύτερον, ὅτι δηλαδὴ εἰσῆχθη νῦν διὰ τῆσ ἀρχαιοκαπηλίασ· τοὺσ λόγουσ ὁμωσ τούτουσ ἐπειδὴ οὔτε τοῦ παρόντοσ χρόνου, ἀλλ' οὔτε πρὸ πάντων τοῦ παρόντοσ τύπου εἶνε νὰ ἐκθέσωμεν, παραλείπομεν. Ἰσῶσ δ' ἄλλοτε ποτε, ἐὰν κριθῆ ἀναγκαῖον, γράψωμεν περὶ τοῦ ζητήματοσ τούτου, σχετιζόμενου στενῶσ πρὸσ τὰ διάφορα εἶδη τῆσ ἐμπορίας τῶν ἀρχαίων καὶ πρὸσ τὰσ προελεύσεισ τῶν ἐν τοῖσ διαφόροισ τύποισ τῆσ Ἑλλάδοσ εὐρεθέντων κατόπτρων.

δεξιὰν κνήμην λεπτῶ ἐνδύματι, στηρίζει τὴν δεξιὰν ἐπὶ τῆσ ὀσφύοσ· ἐνθεν καὶ ἐνθεν τῶν δύο τούτων κεντρικῶν μορφῶν δύο νεανίαι ἐνδεδυμένοι βραχὺν ἀχειρίδωτον χιτῶνα καὶ ἐπὶ τῆσ κεφαλῆσ κάλυμμα παρεμπερὲσ κράνει φέροντεσ, στηρίζουσιν ἐκάτεροσ τὸν ἀριστερόν βραχίονα ἐπὶ κίνοσ· ἄνω ἐν τῷ ἐδάφει παρατηρεῖται ἀέτωμα· ἡ ὄλη παράστασισ περικλείεται κύκλῳ ὑπὸ ἐμπλέκτου (entrelacée) κοσμήματοσ. Ἡ λαβὴ τοῦ κατόπτρου χωριστὰ ὑπὸ τὸν δίσκον ἀπεικονιζόμενη, ἔχει καλὸν ἀρχιτεκτονικὸν κόσμον, ὡσ βλέπει τισ ἐπὶ τοῦ πίνακοσ. Ἡ διατήρησισ δ' αὐτοῦ εἶνε ἀρίστη, ἢ ἐργασία ὁμωσ ἐπιεικῶσ ἀμελήσ.

Ἡ ἐποχῆ τοῦ κατόπτρου δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ὀρισθῆ ἐπ' ἀκριβέσ. Τὸ ἑλληνικὸν ὁμωσ ὑπόδειγμα, τὸ ὁποῖον ὁ τεχνίτησ εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν εἰσ τὴν ἐξεργασίαν τῆσ παραστάσεώσ του, ὡσ θέλομεν ἰδεῖ παρακατιόντεσ, ἢ ἐρωτικῆ ὑπόθεσισ αὐτῆσ, τὸ γυμνὸν τῆσ ἐν τῷ μέσῳ γυναικείασ μορφῆσ, τὸ ἀντωπὸν τοῦ προσώπου, μάλιστα δὲ ἡ δεδηλωμένη αὐτῆσ αἰδῶσ, πάντα ταῦτα εἶνε τεκμήρια πείθοντα ἡμᾶσ νὰ κατατάξωμεν τὸ κάτοπτρον εἰσ τὴν τετάρτην καὶ τελευταίαν περίοδον τῶν Τυρρηνικῶν

κατόπτρων, τὴν ὀριζομένην ἐξ ἑνὸς μὲν ὑπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὑπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων. Καὶ ταῦτα μὲν καθόλου τὰ κατὰ τὴν παράστασιν, τὴν διατήρησιν, τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ἐποχὴν τοῦ κατόπτρου.

Νῦν δὲ ἄς προσπαθήσωμεν νὰ ἐξηγήσωμεν ἰδίᾳ τὰ τῆς παραστάσεως. Ἡ ἐν τῷ μέσῳ ἐν ποδῆρει χιτῶνι, ἢ τὸ κράνος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσα μορφή, εἶνε βεβαίως ἡ Ἀθηναῖα, ἢ δὲ παρ' αὐτῇ γυμνὴ μορφή εἶνε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ Ἀφροδίτη, οἱ δὲ ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἰστάμενοι νεανία εἶνε οἱ Διόσκουροι, ὡς ἐκ τοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καλύμματος καὶ ἐκ τῆς ἐνδυμασίας δυνάμεθα πιθανῶς νὰ εικάσωμεν. Εἰς τοῦτο πειθόμεθα μάλιστα, ἐὰν παραβάσωμεν αὐτοὺς πρὸς ἄλλα Τυρρηνικὰ κάτοπτρα, ἐν οἷς παρίστανται συνηθέστατα οἱ Διόσκουροι, ἄλλοτε μὲν τὴν αὐτὴν τοῖς ἐνταῦθα ἀναβολὴν φέροντες, ἄλλοτε δὲ γυμνοὶ μετὰ κράνους καὶ δόρατος, προσεπιγεγραμμένα ἔχοντες ἐνίοτε καὶ τὰ ὀνόματά των, Castor, Poluce (1). Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ἀμφιβολία ὅτι ὁ τεχνίτης εἶχεν ἑλληνικὸν ὑπόδειγμα πρὸ ὀφθαλμῶν, καὶ δὴ ὑπόδειγμα παριστῶν τὴν κρίσιν τοῦ Πάριδος, διότι αὐτὸ τοῦτο παρίσταται ἐν τῷ κατόπτρῳ, ὡς καταφαίνεται καὶ ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῆς παρουσίας παραστάσεως πρὸς μεγαλειτέρας καὶ ἀσφαλεστέρας παραστάσεις τοῦ μύθου τούτου ἐπὶ Τυρρηνικῶν ἐπίσης κατόπτρων ἀπαντώσας (2). Περιεργὸν ὅμως φαίνεται, ὅτι ἐλλείπουσιν ἐκ τῆς παραστάσεως δύο κύρια πρόσωπα, ὁ Ἔρμιος δηλαδὴ καὶ ὁ Πάρις. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἐν τῇ συνηθεστάτῃ ταύτῃ παραστάσει, ἀπαντῶσιν ἐν διαφόροις μνημείοις τῆς τέχνης, οἷον ἐν ἀναγλύφῳις (3), ἐν ἀγρείῳις (4), ἐν τοιχογραφίαις (5), ἐν κατόπτροις (6),

ἐν ἀναγεγραμμένοις λίθοις (cameen) (1), ἐν νομισμασίαις (2), ἐν νομισματοσήμοις (3), δὲν ἀπαντῶσιν μὲν πάντοτε καὶ τὰ πέντε πρόσωπα τὰ ἀποτελοῦντα τὴν παράστασιν τοῦ μύθου τούτου, ἤτοι ὁ Ἔρμιος, ὁ Πάρις, ἡ Ἀθηναῖα, ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀφροδίτη, ἀλλ' ἐλλείπουσι τινὰ αὐτῶν ἐνίοτε· οὕτω λ.χ. ἀπεικονίζεται μόνον ὁ Πάρις μετὰ τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἄλλης τινὸς μορφῆς (4), ἢ ὁ Ἔρμιος μετὰ τῆς Ἀφροδίτης (5) ἢ μετὰ τῆς Ἀθηναῖας (6) ἢ μετὰ τῆς Ἥρας Ἀθηναῖας καὶ Ἀφροδίτης (7). Σπανιώτατα ὅμως καὶ σχεδὸν οὐδέποτε ἐλλείπουσιν ἐκ τῆς παραστάσεως ταύτης ἀμφοτέροι ὁμοῦ, ὁ Πάρις δηλονότι καὶ ὁ Ἔρμιος (8), ἀλλ' ἢ παρισταμένου τοῦ Ἔρμιου, ἐλλείπει ὁ Πάρις, ἢ τοῦναντίον ὑπάρχοντος τοῦ Πάριδος ἐλλείπει ὁ Ἔρμιος. Καὶ ὑπάρχουσι μὲν παραδείγματα παραμορφώσεως τῶν ἑλληνικῶν ὑποδειγμάτων παρὰ τοῖς Τυρρηνοῖς κατόπτρων ἐξεργασταῖς καὶ παραλείψεις κυρίων προσώπων τῆς παραστάσεως (9), προερχόμεναι εἴτε ἐξ ἀμελείας, εἴτε ἐξ ἀγνοίας τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας, εἴτε ἀκόμη καὶ ἐκ τῆς ταχύτητος τῆς ἐργασίας διὰ βιομηχανικὰ μάλιστα προϊόντα, οἷα τὰ Τυρρηνικὰ κάτοπτρα, τὰ ὅποια κατεσκευάζοντο κατὰ ἑκατοντάδας ἀντιτύπων. Ἐνταῦθα ὅμως φρονῶ ὅτι ἡ ἔλλειψις τοῦ Ἔρμιου καὶ τοῦ Πάριδος, ἢ μᾶλλον ἡ ἀντικατάστασις αὐτῶν διὰ τῶν Διόσκουρων

(1) Τοιοῦτο τὸ ἐν Avignon κάτοπτρον. Πρὸς καὶ Friederichs, Berlins Antike Bildwerke II, σελ. 64.

(2) Βλέπε Gerhard, Etr. Spiegel, πίν. 194.

(3) Mon. ined. de l'Inst. arch. III, pl. XXIX. Πρὸς Braun, Ann. XIII, σελ. 84—90. Welcker, Ann. XVII, σελ. 194—203. Millin, Gal. Myth. pl. CXXXIX N° 536.

(4) Welcker, αὐτόθι σελ. 147—192. M. Collignon, Catalogue de vases peints N° 203, 259, 522.

(5) W. Helbig, Wandgemälde. N° 1281, 1282, 1283 b, 1284, 1285, 1286, 1554. Millin, Gal. Myth. pl. CXLVII N° 537.

(6) Gerhard, Etrus. Spiegel I, 88, II, 186, 187, 189, 195.

(1) Mus. Flor. II, 24, 2. Gall. di Fir. V. 22, 1. Visconti, Opere Varie, II, p. 269, n° 355. Montfaucon, Antiq. expl. I. pl. CVIII, n° 1. Winckelmann, Descript. des pierres gravées de Stosch. III, 1, n° 195, 196, 197.

(2) Mionnet, Descript. III, p. 540, n° 503.

(3) Mionnet, II, p. 670 n° 257. Suppl., V, p. 580, n° 506. Mionnet, VI, p. 234, n° 1585. Raoul Rochette, Monum. ined. p. 262. Millin, Gal. Myth. pl. CLI, N° 538.

(4) Gerhard, Etr. Spiegel. II, 186.

(5) Gerhard, αὐτόθι II, 189.

(6) Winckelmann, M. Ined. n° 113.

(7) Otto Jahn, Vasensammlung König Ludwigs N° 107, 641, 773, 716.

(8) Βλέπε Gerhard, Auserl. Wasenbilder πίν. LXVI. Mus. Gregor., II, πίν. XXXVII, 2. Πρὸς καὶ Welcker, le jugement de Paris, ἐν Ann. del'Inst. 1845 σελ. 149, N° 4 καὶ 5, καὶ σελ. 155—N° 27.

(9) Οὕτω λ.χ. ἐν κατόπτρῳ, ἀπεικονιζομένῳ ἐν Gerhard Etr. Spiegel πίν. 251 A παρίσταται ἡ Νίκη προσφέρουσα θυσίαν ἄνευ ξίφους καὶ ἐν ἄλλῳ, ὃ βλέπει ἐπίσης ἐν Gerhard, αὐτόθι πίν. 285, 1 ἐν τῇ παραστάσει τῆς γενέσεως τῆς Ἀθηνᾶς παραλείπεται τὸ κύριον πρόσωπον, ἢ Ἀθηνᾶ δηλαδὴ.

ἔχει ἀλλαγῶν τὸν λόγον τῆς. Ὁ λόγος οὗτος νομίζω εἶνε ὅτι ὁ τεχνίτης ἠθέλησε νὰ διακοσμήσῃ τὸ ἔργον του κατ' ἀκριβῆ συμμετρίαν (1), καὶ εἶχεν ἀνάγκην πρὸς τοῦτο δύο ὁμοίων συμμετρικῶν μορφῶν, ὅθεν ἐξελέξατο λίαν καταλλήλως τοὺς δύο *Τυνδαρίδας*. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ τούτου λόγου ἐξηγεῖται διατί ἡ παράστασις τῶν Διοσκούρων ἀπαντᾷ τόσον συχνά, ὅσον οὐδεμία ἄλλη ἐπὶ τῶν Τυρρηνικῶν κατόπτρων καὶ ἔνθα μάλιστα οὐδένα ἄλλον λόγον ἔχει ἢ ὑπαρξίς αὐτῶν. Καὶ ἐν τῷ παρόντι δὲ κατόπτρῳ ἡ παράξενος ὄντως ὑπόδεσις τῆς Ἀφροδίτης ἐκ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς τῆς συμμετρικῆς διακοσμήσεως δύναται νομίζω νὰ ἐξηγηθῇ.

Κατὰ τὰ εἰρημένα ὁ τεχνίτης ἀντικατέστησε μὲν χάριν τῆς συμμετρικῆς διακοσμήσεως τὸν *Ἐρμῆν*

καὶ τὸν *Πάριον*, διὰ τοῦ *Κάστορος* καὶ τοῦ *Πολυδεύκου*, οὐδὲν ἤττον ὅμως διεφύλαξε τὴν ἀρχικὴν κίνησιν τῶν χειρῶν τῶν πρωτοτύπων μορφῶν, τὸ ὁποῖον μάλιστα βεβαιώνει ἐτι πλεόν, ὅτι ὑπόδειγμα ἐχρησίμευσεν αὐτῷ ἡ κρίσις τοῦ *Πάριδος*. Ὁ εἰς δὴλονότι τῶν Διοσκούρων, ὁ παρὰ τῇ Ἀθηναῖ ἱστάμενος καὶ ἀνέχων τὴν δεξιάν, φαίνεται οἷον ἀποτεινόμενος καὶ προσομιλῶν τῷ ἀπέναντι αὐτοῦ, τῷ παρὰ τῇ Ἀφροδίτῃ ἱσταμένῳ Διοσκούρῳ. Κεῖται λοιπὸν οὗτος ἀντὶ τοῦ *Ἐρμῶ* ἐνῶ τὸναντίον ὁ ἕτερος, πλησιάζων τὴν χεῖρα εἰς τὰ χεῖλη καὶ φαινόμενος, ὅτι ἀκροᾶται τρόπον τινὰ τῶν λόγων τοῦ *Ἐρμῶ*, ἀντικαθιστᾷ τὸν *Πάριον* (1).

Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑΣ.

ΛΟΓΟΔΟΣΙΑ ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΕΛΕΥΣΙΝΙ ΙΕΡΟΥ.

(Ἦρα πιν. 12).

Καθὰ ὑπεσχέθημεν, παρέχομεν ἐν τῷ τεύχει τούτῳ πανομοιότυπον τοῦ δευτέρου τεμαχίου τῆς ἐξ Ἐλευσίνος ἐπιγραφῆς, οὗ τὴν μεταγραφὴν ὄρα ἀνωτέρω σελ. 117 ἐξ. Περὶ δὲ τοῦ τόπου τῆς εὐρέσεως τοῦ τεμαχίου τούτου καὶ τῶν διαστάσεών του εἶπομεν τὰ δέοντα αὐτ. σελ. 127 σημ. 1. Ἐνταῦθα προσθέτομεν καὶ σημειώσεις τινὰς συντόμους, ὧν αἱ μὲν ἀφορῶσιν εἰς τὰς ὀλίγας συμπληρώσεις, ἃς ἀπετόλμησα, ἢ ἀμφίβολά τινα γράμματα, ὀλίγα δὲ τινες εἶναι ἐρμηνευτικά, ἄνευ ὅμως ἀξιώσεως, ὅτι ἐξαντλοῦσι τὰ ἐκ τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου μνημείου γεννώμενα ζητήματα.

(1) Καὶ παρὰ τοῖς ἀγγειογράφοις, ἂν δὲν παραμορφῶται ἡ παράστασις, κερματίζεται ὅμως ἐνίοτε ἕνεκα τῆς συμμετρικῆς διακοσμήσεως. Λόγου χάριν ἐπὶ ἀγγείου τινὸς ἡ παράστασις τῆς κρίσεως τοῦ *Πάριδος* διαμοιράζεται οὕτως, ὥστε νὰ κοσμήσῃ καὶ τὰς δύο ὄψεις αὐτοῦ. Ἐπὶ τῆς μιᾶς π. χ. ὄψεως τοῦ ἀγγείου ἀπεικονίζεται ἡ Ἦρα φέρουσα σκήπτρον, ὁ Ἐρμῆς καὶ ἡ Ἀφροδίτη κρατοῦσα ἄνθος, ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης ἡ Ἦρα πάλιν, ἡ Παλλὰς καὶ ὁ Πάρις καθήμενος καὶ κρατῶν βάζον. Βλέπε Welcker ἐν Ann. del'Inst. 1845 σελ. 157 καὶ Gerhard, Vasenbilder des königlichen Museums zu Berlin, σελ. 24 N° 5.

Ἡ ἐπιγραφή, ὡς ἐν τῷ πανομοιότυπῳ φαίνεται, εἶναι στοιχηθὸν γεγραμμένη, ὁ ἀριθμὸς ὅμως τῶν γραμμάτων δὲν εἶναι πανταχοῦ ὁ αὐτός· διὰ τοῦτο ὅταν λείπη τὸ τέλος τοῦ στίχου ἢ συμπλήρωσις εἶναι πολλάκις ἀδύνατος ἢ ἀβεβαία. Συνήθως ἕκαστος στίχος ἔχει 78 γράμματα, τινὲς ὅμως μόνον 76, ὡς ὁ β. 67, ἄλλοι δὲ πάλιν 79 ἢ 80· τούτων τὰ τελευταῖα γράμματα εἶναι συμπεπυκνωμένα καὶ εὐρίσκονται εὐκόλως ἐν τῷ πανομοιότυπῳ. Κατὰ μέγα μέρος αἱ ἀνισότητες αὗται περὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν γραμμάτων προέρχονται ἐκ τούτου, ὅτι ὁ γαράκτης οὐδέποτε χωρίζει τοὺς ἀριθμοὺς οὕτω, ὥστε τὸ μὲν ἥμισυ αὐτῶν νὰ τίθηται εἰς τὸ τέλος τοῦ στίχου, τὸ δ' ἕτερον ἥμισυ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐπομένου. Τὸ τρίτον μέρος τῆς ἐπιγραφῆς, τὸ γ, εἶναι ἀμελέστερον κεχαραγμένον· καὶ ἐκ τούτου δὲ ἐτι γίνεται δῆλον, ὅτι δὲν εἶναι σύγχρονον τοῖς προη-

(1) Ἡ αὐτὴ στάσις καὶ χειρονομία τῶν Διοσκούρων ἀπαντᾷ καὶ ἐν ἄλλοις Τυρρηνικοῖς κατόπτροις, ἃ βλέπε ἐν Gerhard, αὐτῶν πιν. 276—278

γουμενοις, ἀλλ' ὀλίγον νεώτερον. Ἴσως δὲ καὶ ὁ χαρακτήρ δὲν εἶναι ὁ αὐτός.

Ὁφείλω πρὸς τούτοις νὰ ἀνακοινώσω τὴν ὀρθὴν παρατήρησιν φίλου μου τινός, ὅτι οὐδεμία τῶν τοῦ δευτέρου τούτου τεμαχίου πρυτανειῶν ἀρχεται ὅπως αἱ τρεῖς τοῦ πρώτου, δηλαδὴ διὰ τῶν· Λόγος ἐπιστατῶν κτλ. τοῦτο δὲ συμβαίνει διότι ὁ τίτλος οὗτος ἦν ἀναγκαῖος μόνον ἐν ἀρχῇ ἐκάστης στήλης ἢ σελίδος, ἤτοι ἐν ἀρχῇ τῆς πρώτης καὶ τῆς ἕκτης πρυτανείας· τὸ ὅτι δὲ καὶ ἡ δευτέρα πρυτανεία ἐπιγράφεται Λόγος ἐπιστατῶν καὶ ταμιῶν προῆλθεν ἐκ τούτου, ὅτι ὡς ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ (σελ. 128) εἴπομεν, ὁ χαρακτήρ κατὰ λάθος ἤρχισεν ἀντιγράφων τὴν μίαν ἀντὶ τῆς ἐτέρας πρυτανείας, μέχρι οὗ παρατήρησε τὴν ἀπάτην του.

α.

στ. 26. Ὁ στίχος οὗτος κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐλλειπόντων γραμμῶν συμπληροῦται οὕτω· [ἀνδράσιν ΔΠΗ, τὸ ἰμάτιον].

στ. 27. Διφθέραι ἠγοράσθησαν ἐπίσης δεκαεπτὰ.

στ. 28. Παρὰ δὲ τοῦ Ἀπολλοφάνους φαίνεται ὅτι ἠγόρασαν ὑποδήματα πρὸς 6 δρ. τὸ ζεύγος. Ὁ Ἀπολλοφάνης ἀναφέρεται καὶ ἀνωτέρω Β 54.

στ. 29. Ὑποθέτω, ὅτι ἦν γεγραμμένον· [κονίας μέδι]μοι κτλ.

στ. 34. Δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω τί λείπει ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου τούτου· ὑποθέτει τις ὅτι ἦν γεγραμμένον· καὶ τοὺς θρ[ιγχοῦς], ἀλλὰ τότε πῶς ἀναγινώσκονται τὰ μετὰ ταῦτα; ἴσως συμπληρωτέον οὕτω· καὶ τοὺς ὀρ[θούς (δηλαδὴ κεράμους)] θ]ε[ῖ]σιν, ἀν καὶ τὸ Θ φαίνεται βέβαιον.

στ. 41. Ἐκ παραδρομῆς ἔγραψα· τῷ ἀνδρὶ, ἐνῶ ὡς ἐν τῷ πανομοιότυπῳ εἶναι πρόδηλον, πρέπει ν' ἀναγνωσθῇ· ἐκ]άστῳ.

στ. 42 ἐξ. Ἡ Ῥαρία, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ στίχου τούτου, ἦν τέμενος, ἐν ᾧ ὡς εἰκὸς δὲν ἦτο ὄσιον τὸ ἀποθνήσκειν ἢ θάπτειν νεκρούς. Ἐνταῦθα τίς οἶδε πῶς εὐρέθη νεκρός τις, ἐξήγαγον λοιπὸν αὐτὸν ἐκεῖθεν καὶ ἐξήγγισαν τὸ μέρος διὰ τοῦ αἵματος χοίρου, ὡς τοῦτο εἴθιστο. Τὸ τέμενος τοῦτο ἐμισθοῦτο καὶ ἐκ τῶν εἰσοδημάτων του ἐδίδοντο

εἰς τοὺς τὰ Ἐλευσίνα νικῶντας κριθαὶ ἄθλα (πρβ. 6 στ. 39 ἐξ.).

στ. 44. Πᾶσαι αἱ συμπληρώσεις τοῦ στίχου τούτου, πλὴν τῶν ὄξ[υν]τρα [σιδῆρ]ου, φαίνονται καὶ ἐμοὶ αὐτῷ πολὺ ἀμφίβολοι· τῆς δὲ λέξεως λ[η]νοῦ τὸ πρῶτον γράμμα δύναται νὰ ἦναι καὶ Α ἢ Δ.

στ. 47. Μετὰ τὸ σιδηρ διακρίνω τώρα ἴγνη τῶν γραμμῶν Οξ.

στ. 52. Μέγα λάθος τοῦ χαρακτοῦ ἐν' ὁδῶς κτλ. Τί ἤθελε νὰ εἴπη ἀγνοῶ.

β.

στ. 8. Οἱ κατ' ἐνιαυτὸν ἱεροποιοὶ ἐπ' Εὐθυκρίτου ἀρχοντος (328—327) ἦσαν Κριτόβουλος Κολωνῆθεν, Νικόμαχος Στειριεύς καὶ οἱ συνάρχοντες αὐτῶν (στ. 39)· κατωτέρω δὲ παραβαλλομένων πρὸς ἀλλήλους τῶν στίχων γ 1, 3 καὶ 7 γίνεται δῆλον, ὅτι ὁ Νικόδημος καὶ οἱ συνιεροποιοὶ αὐτοῦ ὀνομάζονται καὶ ἱεροποιοὶ ἐκ βουλῆς. Ἀπὸ τούτων τῶν ἐνιαυσίων ἢ ἐκ βουλῆς ἱεροποιῶν διάφοροι ἦσαν οἱ ἐπιμήνιοι, οἵτινες πιθανῶς ἐξελέγοντο ἐκ τῶν δικαστῶν, ὡς δύναται νὰ συμπεράνη τις ἐκ τῆς ὑπὸ Κουμανούδη ἐκδοθείσης ἐπιγραφῆς ἐν τῷ περιοδικῷ τούτῳ (1883 σελ. 167). Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ὅμως ταύτης ἐξάγεται, ὅτι πρότερον καὶ οἱ ἐκ βουλῆς ἱεροποιοὶ δὲν ἦσαν ἐνιαύσιοι οὐδὲ τακτικοί, ἀλλ' ὡς οἱ ἐπιμήνιοι ἐξελέγοντο χάριν ὠρισμένης τινὸς ἐορτῆς· διότι στ. 14 ἐξ. διατάσσεται· δια|κληρωσάτω δὲ καὶ ἡ β[ουλ]ῆ σφῶν αὐτῶν ἱεροποιούς δέκα ἀνδρ[ας] ἕνα ἐκ τῆς φυλ[ῆς] ἐκάστης· ἡ διάταξις αὕτη θὰ ἦτο περιττή, ἐὰν ἤδη κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ ψηφίσματος, ὅπερ εἶναι πρὸ τοῦ Εὐκλείδου, ἐπεβάλλετο εἰς τὴν βουλὴν ὑπὸ νόμου νὰ ἐκλέγη κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους τοὺς ἐξ ἑαυτῆς ἱεροποιούς.

στ. 16. Ἡ ἱματιοθήκη ἀναφέρεται καὶ πάλιν ἐν γ στ. 13.

Οἱ μυούμενοι ἀνέθετον τὰ ὑφ' αὐτῶν κατὰ τὴν μύησιν φορούμενα ἐνδύματα (ιδ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. στ. 843—845). Ὡς δὲ ἐκ τοῦ στίχου τούτου δηλοῦται, ὑπῆρχεν ἴδιον οἰκοδόμημα δι' αὐτά.

στ. 25. Τὸ ὄνομα Ἀβύκων δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Pape· ὁ κ. Κουμανούδης ἀναγινώσκει Λεύκωνι καὶ ἐγὼ παραδέχομαι τοῦτο, ἀν καὶ τὸ

δεύτερον γράμμα μοιάζει μάλλον πρὸς Β. Τὸ πρῶτον ὅμως εἶναι Λ.

στ. 29 ἐξ. Ἐνταῦθα ἐκ πολλῶν γίνεται καταφανές, ὅτι αἱ ἀρχαὶ τῶν ταμιῶν καὶ τῶν ἐπιστάτων ἦσαν οὐχὶ ἐνιαύσιαι, ἀλλὰ τετραετείς. Τὰ πρῶτον μνημονευόμενα μεγάλα μυστήρια εἶναι τὰ τοῦ ἔτους 329 (1), τὰ δὲ ἐπὶ Ἀριστοφάνους ἄρχοντος τοῦ ἔτους 331. Ὡστε οἱ ταμίαι καὶ οἱ ἐπιστάται ἔλαβον παρὰ τοῦ βασιλέως καὶ ἄλλων τινῶν ἀρχόντων προκαταβολὴν ἢ μάλλον ἐπιχορήγησιν κατὰ τὰ ἔτη 331 καὶ 329· πάλιν δὲ κατωτέρω λαμβάνουσι παρὰ τοῦ Ὑπερείδου τὴν μίσθωσιν τῆς Ῥαρίας κατὰ τέσσαρα συνεχῆ ἔτη· διότι, ὡς ἀναμφιλέκτως προκύπτει ἐκ τῆς χρήσεως, ἥτις ἐν τοῖς ἐπομένοις στίχοις γίνεται τῶν καρπῶν τοῦ τεμένους τούτου, ὁ στ. 40 πρέπει νὰ συμπληρωθῇ οὕτω· μεδίμνω[ν κρι (2) ΓΗΗΔΓΙΙΙΙ, ἐτῶν]] τεττάρων γίγνονται κτλ. Ἐκ τούτων ἐπεταὶ ἀναγκάως, ὅτι αἱ λόγον δίδουσαι ἀρχαὶ ἦσαν τετραετείς. Ὅτι δὲ δὲν ἦσαν ἐνιαύσιαι, ἠδύνατο νὰ συμπεράνη τις καὶ ἐκ τῆς ἀρχῆς τῆς πρώτης πρυτανείας, ἐν ἣ (Α στ. 2—4) ἀναφέρεται τὸ περιὸν παρὰ ταμίαιν τοῖν θεοῖν καὶ τὸ περιὸν παρὰ ταμίαι τοῖν θεοῖν καὶ τὸ περιὸν παρ' ἐπιστάταις. Τοῦτο δὲν θὰ ἐλέγετο, ἐὰν οἱ ταμίαι καὶ οἱ ἐπιστάται δὲν εἶχον τὴν ἀρχὴν των καὶ τὸ προηγούμενον ἔτος.

στ. 35—39. Ἐν τῷ στ. 35 τελειώνει κυρίως ἡ πρυτανεία· τὰ μετὰ ταῦτα μέχρι τέλους τοῦ β εἶναι λογαριασμός ἴδιος περὶ τῆς Ῥαρίας καὶ τῆς ἀπαρχῆς τῶν καρπῶν καὶ σχετικῶν τινῶν δαπανῶν. Ἐκ τοῦ περιόντος τῆς διαχειρίσεως αἱ ταμίαι παρα-

(1) Ὅτι ἐν στ. 28—29 ἐννοοῦνται τὰ ἐπὶ Κηφισοφῶντος ἄρχοντος μυστήρια, ἐξάγεται νομίζω ἐκ τούτου ἀκριβῶς, ὅτι δὲν ὀρίζεται ὁ χρόνος αὐτῶν· ἐὰν δὲν ἦσαν τοῦ ἐνεστώτος ἔτους, τότε βεβαίως θὰ παρετίθετο καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἄρχοντος. Ὅτι δὲ μνημονεύονται δύο ἔτη καὶ παραλείπονται τὸ πρὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ἄρχοντος καὶ τὸ μετ' αὐτόν, ἐπιβάλλεται ὅτι ἔχει σχέσηιν πρὸς τὰς τριετηρίδας καὶ πεντετηρίδας περὶ ὧν κατωτέρω γίνεται λόγος, ὅτι δηλαδὴ εἰς τὸ ἔτερον τῶν ἐτῶν 329 καὶ 331 συνέπεσε μία πεντετηρίς καὶ εἰς τὸ ἔτερον μία τριετηρίς· καὶ εἶναι φυσικόν, ὅτι κατὰ τὰ τοιαῦτα ἔτη αἱ ἑορταὶ πολλὰς ἀπῆλθον πλείονα γρήματα, ἢ ὅσα οἱ ἀποδέχεται ἠδύνατο νὰ μερίσωσι.

(2) Δὲν πιστεύω, ὅτι ἔλειπεν ὁ ἀκριβέστερος οὗτος ὀρισμός τοῦ εἴδους τοῦ σίτου· ἄλλως τε ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐλλειπόντων γραμμάτων ἀπαιτεῖ τοῦτο· ὅτι δὲ εἶναι κριθαὶ καὶ οὐχὶ πυροί, ἀποδεικνύεται ἐκ τούτου, ὅτι κατωτέρω (στ. 45 ἐξ) ἐκ τοῦ σίτου τούτου δίδονται τὰ ἄλλα εἰς τοὺς ἀγῶνας, ὁ δὲ σχολιαστής εἰς Πινδ. Ἰσθ. 4,57 (ἐκδοσ. Dindorf) λέγει· ἐν Ἐλευσί· Δήμερός ἐστιν ἀγὼν καὶ στέφανος ἦν κριθαί.

δίδουσι μέρος μὲν εἰς τοὺς διαδόχους των ταμίας, τὸν Κάλλαισχρον καὶ τινὰ ἄλλον· τοῦτο καταβάλλει ὁ Ἀλεξίμαχος, ὅστις ἴσως ἦν ὁ τρίτος ταμίας τῆς παρελθούσης τετραετίας· μέρος εἰς τοὺς νέους ἐπιστάτας καὶ τὸ ὑπόλοιπον εἰς τοὺς ἱεροποιούς ἐκ τῆς βουλῆς ἢ κατ' ἐνιαυτόν.

στ. 40 ἐξ. Περὶ τῆς Ῥαρίας καὶ τῆς μισθώσεως αὐτῆς ἴδε τὰ ῥηθέντα ἐν α στ. 42 καὶ β στ. 29. Ὡς δὲ ἐν τῷ πανομοιοτύπῳ φαίνεται, μετὰ τὸ κεφάλαιον τῶν μεδίμων ἀκολουθεῖ ἐν Γ· ἐὰν τοῦτο εἶναι λάθος ἀντὶ Ι, τότε τὸ ποσὸν τῶν ἐπιμέτρων ἔχη τῷ ὄντι 257· ἐὰν ὅμως τὸ Γ πρέπει νὰ ἐκλείψῃ, τότε τὰ ἐπίμετρα εἶναι 256. Εἰς τὸ τέλος τοῦ στ. 42, ὡς καὶ ἐν τῷ στ. 44, φαίνεται ὅτι ὑπῆρχε φράσις τις δηλοῦσα τὸν σκοπὸν, ἐφ' ᾧ ἐδόθη ὁ σίτος τοῖς ἱερεῦσι καὶ ἱερείαις· τοιοῦτος ὀρισμὸς δὲν ἠδύνατο νὰ λείπῃ, καὶ ἐγὼ νομίζω, ὅτι μετὰ τὸ ἐπ[ι] διέκρινα τὸ ἄρθρον τὰς ἢ τοὺς, ἀλλὰ δὲν εἶμαι βέβαιος· μοι φαίνεται ὅμως πιθανόν, ὅτι ἐλέγετο ἐκεῖ ἐπ[ι] τοὺς ἀγῶνας, ὅτι δηλαδὴ πρόκειται περὶ ἀγῶνων καθ' ἕκαστον ἔτος τελοῦμένων· τοῦτο δὲ διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. Κατὰ τοὺς ἐπομένους στίχους ἐδόθησαν ἄλλα εἰς τὴν τριετηρίδα 70 μεδίμνοι· εἰς τὴν ἵπποδρομίαν τῆς πεντετηρίδος πάλιν 70· ἐὰν δὲ δὲν θέλωμεν νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι εἰς τοὺς λοιποὺς ἀγῶνας τῆς πεντετηρίδος ἐδόθησαν 300 περίπου μεδίμνοι, ὅπερ θὰ ἦτο τῷ ὄντι ὑπερβολικόν, τότε εἰς τὸ σύμπαν κεφάλαιον τῶν ὑπερτετρακοσίων μεδίμων περιλαμβάνονται καὶ οἱ 244 οἱ εἰς τέσσαρα ἔτη δοθέντες· ἄλλως τε καὶ ἡ λέξις σύμπαν ὑποδηλοῖ, ὅτι πρόκειται περὶ ὄλου ὁμοῦ τοῦ σίτου, τοῦ τοῖς ἱερεῦσι καὶ ἱερείαις δοθέντος· ἀλλ' ὁ συνυπολογισμὸς οὗτος δηλοῖ, ὅτι καὶ ὁ σκοπός, πρὸς ὃν ἐδόθησαν τὰ διάφορα ποσά, ἦν ὁ αὐτός, ἦτοι οἱ ἀγῶνες. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ χαρακτὴς γράφει· σύμπαν κεφάλαιον ἱερεῦσι καὶ ἱερείαις εἰς τὴν τριετηρίδα τῶν Ἐλευσινίων καὶ εἰς τὴν πεντετηρίδα, δὲν ἀναφέρει δὲ ἐτησίους ἀγῶνας· ἀλλ' ἐὰν καὶ οἱ 244 μεδίμνοι ἐδόθησαν εἰς τοὺς ἀγῶνας τότε ἢ παράλειψις αὕτη τοῦ χαρακτοῦ εἶναι εὐνόητος· δὲν εἶναι ὅμως τόσον εὐνόητος, ἐὰν οὗτοι ἐδόθησαν τοῖς ἱερεῦσιν οὐχὶ εἰς τοὺς ἀγῶνας, ἀλλὰ παραδείγματος χάριν πρὸς ἰδίαν των χρῆσιν.

Ἐπειτα ὑπάρχουσιν ἄλλα τινὰ τεκμήρια ἂν καὶ οὐχὶ τόσοσιν ἀρχαῖα, ὅτι πράγματι ἐν Ἐλευσίῃ ἐτελοῦντο κατ' ἔτος γυμνικοὶ ἀγῶνες· οὕτω ἐν ταῖς ἐφηβικαῖς ἐπιγραφαῖς ἀπαντᾷ συχνὰ ἢ φράσις· καὶ ἀνειπεῖν τὸν στέφανον τοῦτον Διονυσίων τε τῶν ἐν ἄστει καινοῖς τραγωδοῖς καὶ Παναθηναίων καὶ Ἐλευσινίων τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν (ἴδε C. I. A. II n. 470, 471 καὶ ἀλλαχοῦ). Παναθηναῖα ἐννοοῦνται τὰ μικρὰ καὶ τὰ Διονύσια δὲ ἐτελοῦντο, ὡς γνωστόν, κατ' ἔτος· ἐὼν καὶ οἱ τῶν Ἐλευσινίων γυμνικοὶ ἀγῶνες δὲν εἶναι ἐτήσιοι, τότε πῶς συνέπιπτον τὰ ἐφηβικὰ ψηφίσματα πάντοτε μετὰ μιᾶς τριετηρίδος ἢ πεντετηρίδος τῶν Ἐλευσινίων; Ἐχομεν λοιπὸν οὕτω ἐτησίους ἀγῶνας, τριετηρικούς καὶ πεντετηρικούς. Τούτων δὲ μόνον οἱ τριετηρικοὶ χρῆζουσιν ἴσως δικαιολογίας τινὸς ἢ ἐξηγήσεως· ἀρκεῖ ὁμως νὰ ὑπομνήσωμεν, πόσον ἐν Ἐλευσίῃ ἡ λατρεία τοῦ Διονύσου ἦν στενωῶς συνδεδεμένη τῇ τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης· ἀκριβῶς δὲ ἢ τριετηρὶς ἦν συνηθεστάτη καὶ ἀρχαιοτάτη ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου ἑορταῖς (πρβ. Mommsen *Delphica* σ. 273 καὶ ἄλλους συγγραφεῖς οὗτος ἀναφέρει). Ἐνεκα τούτου δὲ νομίζω, ὅτι καὶ τὸ ἕκτον τοῦ στ. 45 εἶναι ἐσφαλμένον ἀντὶ τοῦ· εἰς τὴν. Διότι δὲν φαίνεται πιθανόν, ὅτι μόλις μετὰ τὰ μέσα τοῦ τετάρτου αἰῶνος εἰσήχθησαν εἰς Ἐλευσίνα οἱ τριετηρικοὶ ἀγῶνες.

στ. 50 ἐξ. Ἐντεῦθεν ἀρχεται νέα παράγραφος, ἥτοι ἡ καταγραφή τῶν ποσῶν τοῦ σίτου, ὅσα ἐκάστη φυλὴ τῆς Ἀττικῆς καὶ τινες ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων κατεχόμενοι νῆσοι προσήνεγκαν ταῖς Ἐλευσινίαις θεαῖς ὡς ἀπαρχήν. Ἡδὴ ἀπὸ ἐτῶν εἶναι γνωστὸν ψήφισμά τι τοῦ δήμου Ἀθηναίων (Ἀθην. τόμ. 8 σ. 407 ἐξ. καὶ Foucart *Bull. de Corr. hell.* IV σ. 225 ἐξ.) κανονίζον τὴν ἀπαρχὴν ταύτην. Τοῦτο (στ. 5 ἐξ.) ὀρίζει· ἀπάρχεσθαι Ἀθηναίους ἀπὸ τῶν ἑκατὸν μεδίμων κριθῶν μὴ ἔλαττον ἢ ἑκτέα, πυρῶν δὲ ἀπὸ τῶν ἑκατὸν μεδίμων μὴ ἔλαττον (ἢ) ἡμιεκτεῖον. Οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν δύναται νὰ ὑπάρξῃ, ὅτι ἡ ἀπαρχὴ τοῦ ψηφίσματος τούτου εἶναι ἡ αὐτὴ τῇ ἀπαρχῇ τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς, ἂν καὶ κατὰ τοὺς ἀρχαίους λεξικογράφους (πρβ. τὰ Λεξικά καὶ τὴν Συναγωγὴν Λέξεων τοῦ Στ. Κουμανοῦδη) αἱ δύο

λέξεις διαφέρουσιν ἀλλήλων. Ἄλλὰ κατωτέρω (γ στ. 1) ἡ ἀπαρχὴ ὀνομάζεται ἀπαρχή, ἐν δὲ τῷ β στ. 79 ἀναγινώσκειται· Σανίδων δεκατεσσάρων τιμῆ καὶ γραφὴ πενήτηντα δύο δραχμαί. Αἱ σανίδες αὗται εἶναι τὰ ἐν τῷ ψηφίσματι (στ. 26) μνημονευόμενα πινάκια, ἐν οἷς δέον ν' ἀναγράφεται τὸ μέτρον τοῦ καρποῦ τό τε παρὰ τῶν δημάρχων κατὰ τὸν δῆμον ἕκαστον καὶ τὸ παρὰ τῶν πόλεων κατὰ τὴν πόλιν ἑκάστην. Ἐκ τούτων ἀποδεικνύεται ἡ ταυτότης τῆς ἀπαρχῆς καὶ ἀπαρχῆς. Ἐὰν δὲ ὑποθέσωμεν, ὅτι αἱ τοῦ ψηφίσματος διατάξεις ἴσχυον καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐπιγραφῆς, τότε ἔχομεν ἀπαρχὴν κριθῶν μὲν ἑξακοσίων περίπου μεδίμων, πυρῶν δὲ τριάκοντα δύο περίπου, ἐπομένως παραγωγὴν ἑνὸς ἔτους ὀλοκλήρου τῆς Ἀττικῆς κριθῶν μὲν τριακοσίας ἐξήκοντα χιλιάδας μεδίμων, πυρῶν δὲ τεσσαράκοντα χιλιάδας περίπου. Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι εἶναι ἀληθεῖς, ἐὰν ὑποθεθῇ, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι προσήνεγκαν τῷ 328 τὸ ἐλάχιστον ποσὸν τὸ ὑπὸ τοῦ ψηφίσματος ἐπιτρεπόμενον· διότι ἐὰν τινες πλουσιώτεροι ἢ εὐσεβέστεροι προσήνεγκαν πλεόν τοῦ $\frac{1}{600}$ ἀπὸ τῶν κριθῶν ἢ τοῦ $\frac{1}{800}$ ἀπὸ τῶν πυρῶν, τότε ἡ παραγωγὴ ἦν μικροτέρα τῆς ἀνω ὀρισθείσης· καὶ τοῦτο ἴσως εἶναι κατὰ τι ἀληθές, ἀλλὰ δὲν πιστεύω, ὅτι δύναται νὰ μεταβάλλῃ πολὺ τοὺς εὐρεθέντας ἀριθμούς· διότι εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἀκριβῶς κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐπιγραφῆς σιτοδεία ἐμάστιζε τὴν Ἑλλάδα καὶ ἰδίως τὰς Ἀθήνας (πρβ. Schäfer *Demosthenes u. s. Zeit.* III. σ. 268 ἐξ. καὶ U. Koehler *Mittheil. d. arch. Inst.* VIII σ. 211 ἐξ.). Ἐνεκα τούτου οἱ πλείστοι περιορίσθησαν βεβαίως εἰς τὸ ἀπολύτως ὑποχρεωτικόν, καὶ ἂν τινες ἐδείχθησαν ἐλευθεριώτεροι, εἶναι πιθανόν ὅτι ἄλλοι, πρόφασιν τὴν ἀνάγκην ποιούμενοι, ὅπως παρημέλησαν τὸ πρὸς τὰς Ἐλευσινίας θεὰς καθήκον των. Παραδεχόμεθα λοιπὸν ὡς ἐγγυτάτους τῇ ἀληθείᾳ τοὺς εὐρεθέντας ἀριθμούς, ὅτι δηλαδὴ ἡ κατὰ τὸ ἔτος 328 παραγωγὴ σίτου ἐν Ἀττικῇ ἦν τετρακοσίων περίπου χιλιάδων μεδίμων. Ἄλλ' ἐνταῦθα προκύπτει ἀπορία τις, ἣν ἐγὼ δὲν ἀξιῶ νὰ λύσω ἐντελῶς, ἀλλὰ μόνον νὰ ὑποδείξω. Κατὰ τὸν Boeckh (*Staatshaushalt* I σ. 108 ἐξ.) κατηνάλισκον οἱ Ἀθηναῖοι

ετησίως 3,400,000 μεδίμνους· ἐκ τούτων 1,000,000 μεδίμνοι εισηγόντο ἔξωθεν, τὸ δὲ ἐπίλοιπον μετὰ τῆς ἀναγκαίας σπορᾶς, ἐν ὄλῳ 2,800,000 μεδίμνοι παρήγοντο ἐν αὐτῇ τῇ Ἀττικῇ. Ἐὰν τοῦτο ἦναι ἀληθές, τότε ἀνάγκη νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ἡ ἀφορία τοῦ ἔτους 329 — 328 ἦν μεγίστη, ἀφοῦ παρήχθη μόνον ὅσον ἐσπάρη. Τοῦτο δὲν φαίνεται πολὺ πιθανόν, διότι αἱ σωζόμεναι εἰδήσεις δὲν παριστῶσι τὴν σιτοδείαν τόσον δεινὴν (ἡ τιμὴ τοῦ σίτου ἐτριπλασιάσθη μόνον· ἴδε Δημ. κατὰ Φορμ. 38 ἐξ)· ἀφ' ἐτέρου δὲ ἡ ὑπερτίμησις ἦν ἐν μέρει τεχνητὴ, διότι Κλεομένης ὁ τῆς Αἰγύπτου σατραπῆς συγκεντρῶσας ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ ἅπαν τὸ ἐμπόριον τοῦ ἐξ Αἰγύπτου σίτου ἐπωφελεῖτο αἰσχυρῶς τῶν δεινῶν περιστάσεων τῆς Ἑλλάδος (ἴδ. Boeckh ἐνθ' ἀνωτ. σ. 119). Ἄλλ' ἐὰν ἡ ἀφορία δὲν ἦτο τόσον ἐξαιρετικῶς μεγάλη, ἴσως μετεβλήθησαν οἱ ὅροι τῆς ἀπαρχῆς, ἴσως δὲ καὶ ἡ ἐπαρχὴ οὐδὲν κοινὸν ἔχει μετὰ τῆς ἀπαρχῆς τοῦ ψήφισματος; Τοιαῦται ὑποθέσεις θὰ ἦσαν τὸ ὕστατον καταφύγιον ἡμῶν, ἐπὶ τοῦ παρόντος ὑπάρχει νομίζω ἀπλουστερὰ ἐξηγήσις τοῦ πράγματος. Ἡ Ἀττικὴ οὐδέποτε παρήγεν 2,800,000 μεδίμνους, καὶ τοῦτο ἐξάγεται ἐξ αὐτοῦ τοῦ Boeckh. Κατ' αὐτὸν ὀλόκληρος ἡ Ἀττικὴ ἔχει ἐπιφάνειαν 2,304,000 πλέθρων· τούτων 1,066,667 πλέθρα ἀναγκαιοῦσι πρὸς παραγωγὴν τῶν 2,800,000 μεδίμνων, τὸ δὲ ὑπόλοιπον ἐξ 1,273,333 πλέθρων διανέμεται εἰς γαίας χέρσους, εἰς δενδροφυτείας, ἀμπελοφυτείας, λαχανοκήπους καὶ ὄσπρια, εἰς καλλιέργειαν χόρτου πρὸς τροφήν τῶν κτηνῶν καὶ λειμῶνας, εἰς ἔλη, ρεύματα καὶ ποταμούς, ὁδοὺς, οἰκίας, ὄρη ὅλων ἄγωνα, δάση κτλ. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἀδύνατον ἐν Ἀττικῇ, ἥτις σχετικῶς πρὸς ἄλλας χώρας ἔχει τόσα ὄρη καὶ τόσον ὀλίγας πεδιάδας· πρὸς τούτοις εἶναι πιθανώτατον, ὅτι πᾶσαι αἱ καλλίτεροι γαῖαι ἐχρησιμοποιοῦντο ὡς κῆποι ἀνθέων, λαχανικῶν καὶ ὄσπριων, αἱ δὲ ἀμπελοφυτεῖαι κατεῖχον μεγαλειτέρας ἐκτάσεις, ἢ ὅσον ὑποθέτει ὁ Boeckh. Ὑπολείπονται λοιπὸν διὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ σίτου οὐχὶ 1,066,667 πλέθρα, ἀλλὰ πολὺ ὀλιγώτερα. Τὸ δὲ πάντων σπουδαιότερον, ὅπερ ὁμοίως ὁ Boeckh διστάζει νὰ παραδεχθῆ, εἶναι ὅτι καὶ τῶν ὑπολειπομένων ἀροσίμων

γαίων, ἀν οὐχὶ τὸ ἥμισυ, τοῦλάχιστον τὸ ἐν τρίτον ἔμενε διὰ λόγους προφανεῖς πάντοτε ἀργόν (πρβ. τὸ ψήφισμα τῶν Δυαλέων ἐν Ἀθην. τόμ. 2 σ. 484 ἐξ· καὶ C. I. A. II. n. 600 καὶ τὸ ψήφισμα τῶν Πειραιέων C. I. G. n. 103). Ὅφειλομεν ὁμοίως νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Boeckh (αὐτ. σ. 115) ἐκφράζει δισταγμοὺς περὶ τῆς ἀκριβείας τῶν ὑπολογισμῶν, οὗς ἐποίει θέλων νὰ συμβιβάσῃ τὰς κατὰ τὸ φαινόμενον ἀντιφατικὰς πληροφορίας τῶν ἀρχαίων, ὅτι ὁ μὲν πληθυσμὸς τῆς Ἀττικῆς ἦν 500,000 ψυχῶν, εισηγόντο δ' ἔξωθεν 800,000 ἢ 1,000,000 μεδίμνοι. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἐξηγεῖται, ἐὰν παραδεχθῶμεν ὅτι ἐν τῇ εἰσαγωγῇ ταύτῃ ἔξωθεν δὲν περιλαμβάνεται ὁ σίτος ὁ εἰσαγόμενος ἐκ τῶν τοῖς Ἀθηναίοις ἀνηκουσῶν νήσων. Ἐκ τῶν στ. 6 61 ἐξ. καὶ γ 1 βλέπομεν, ὅτι αἱ τέσσαρες νῆσοι Σαλαμίς, Σκύρος, Λήμνος καὶ Ἰμβρος παρήγαγον κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐν ὄλῳ 435,000 περίπου μεδίμνους, ἧτοι πλεόν τοῦ ἐν τῇ Ἀττικῇ παραχθέντος. Ἐὰν λοιπὸν ἐν τῇ ἀττικῇ παραγωγῇ συμπεριληφθῆ καὶ ἡ τῶν νήσων, τότε πιστεύω ἐξηγοῦνται μὲν πολλὰ δυσκολία καὶ ἀπλοποιεῖται τὸ περὶ πληθυσμοῦ τῆς Ἀττικῆς ζήτημα, ἐξηγεῖται δὲ καὶ ἡ στοργὴ τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὰς νήσους ταύτας.

Ἐν στίχῳ 50 ἐγὼ ἔγραφα 33 μεδίμνοι· ἀλλὰ τὰ τρία M δὲν εἶναι βέβαια· ἐν τῷ λίθῳ φαίνονται μᾶλλον ὡς τρία H. Μετὰ δὲ τὸ [π]υρ[ῶν] λείπει ὡς φαίνεται ἡ λέξις ὀκτώ.

στ. 52. Τὸ Π ἐν ἀρχῇ εἶναι Π, ὥστε αἱ τῆς Πανδιονίδος κριθαὶ ἦσαν 51 μεδίμνοι.

στ. 66. Ἐὰν ἀθροίσῃ τις πάντα τὰ ποσὰ τῶν κριθῶν, εὐρίσκει κεφάλαιον κατὰ τι μικρότερον τῶν 1108 μεδίμνων· τὸ λάθος ὑπάρχει εἰς τὰ μερικὰ ποσὰ, ὡς δεικνύουσιν οἱ ἐπόμενοι στίχοι (68 ἐξ.).

στ. 67. Ἐγραφα [κ]ροκῶνια, διότι νομίζω, ὅτι διέκρινα τὰ λείψανα τοῦ K· ἀγνοῶ ὁμοίως τί δύναται νὰ σημαίνῃ ἡ λέξις, λέγω μόνον ὅτι ἀναφέρεται ἐν Ἐλευσίνι ἱερὸν γένος τῶν Κροκωνιδῶν (ἴδε τὰς παραπομπὰς ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Pape)· ἴσως καὶ οὗτοι καὶ τὰ κροκῶνια εἶχον σχέσιν τινὰ πρὸς τὸν κόσμον τῶν θεῶν.

στ. 70. Τὸ ὅτι ὁ δῆμος ἔταξε τὴν τιμὴν τῶν κριθῶν καὶ κατωτέρω στ. 74 τὴν τῶν πυρῶν ἔχει σχέσιν ὑποθέτω πρὸς τὴν ἐπικρατοῦσαν σιτοδείαν. Εἰς τὸ τέλος τοῦ στ. συμπληρωτέον· ΓΔΔΔ[ΓΙ].

γ.

στ. 1. Καὶ ἐξ Ἰμβρου κτλ. Ἡ ἔννοια εἶναι σαφής (ὁ Χαιρέστρατος ἐκόμισε τὴν ἀπαρχήν), ἡ φράσις ὅμως στρυφνή.

στ. δ. Ὁ χαρακτήρ ἔγραψεν· ὀβολοὶ δύο χρυσοῖ, καὶ ἴσως τοῦτο εἶναι τὸ ὄρθον. Τότε καὶ

ἐν τῷ προηγουμένῳ στίχῳ συμπληρωτέον· ὀβολὸς δελφι[κός]. Τὸ δὲ νομίσματος εἶναι ἴσον τῷ κοινοῦ νομίσματος ἢ ἀξίας. Εἰς τὸ τέλος τοῦ στίχου τοῦτου ἀφοῦ παρετήρησα καλῶς ἐπέισθην, ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο γράμμα, ὥστε τὸ ὄνομα Λύκητι ἔχει καλῶς. Ὅτι δὲ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐπομένου στίχου πρέπει ν' ἀναγνωσθῆ οὐχὶ Πεiriθ[ω]ι, ὡς ἐγὼ ἔπραξα, ἀλλὰ Περιθοί[δη], τοῦτό μοι ὑπέδειξεν ὁ καθηγητὴς κ. Κουμανούδης.

ΧΡ. Δ. ΤΣΟΥΝΤΑΣ.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΕΚ ΘΡΑΚΗΣ

Τὸ ἐπόμενον ἐπίγραμμα δημοσιεύω, ὡς μοι ἐστάλη ἐκ Μεγάλου Μοναστηρίου τῆς ἐν Ἀνατολικῇ Ῥωμυλίᾳ ἐπαρχίας Καβακλή, δέκα ὥρας περίπου βορειοδυτικῶς τῆς Ἀδριανουπόλεως κειμένου· εἶναι κεχαραγμένον ἐπὶ βωμοῦ ἔχοντος σχῆμα δωρικοῦ κίονος μετὰ βάσεως, εὑρισκομένου δὲ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ χωρίου. Περὶ τῶν μέτρων αὐτοῦ οὐδὲν δύναμαι νῶ εἶπω.

ΤΟΝΔΕΠΟΤΕΙΔΡΥΣΑΝΤΟΘΕΩΙ ΕΡΙΚΑΛΛΕΙ
ΦΟΙΒΩ
ΑΠΘΑΛΛΩΝΙΣΗΔΕΚΑΣΙΓΝΗΤΟΙΠΑΙΔΕΣ
ΑΥΛΟΥΖΕΝΕΩ
Ε.ΚΕΔΕΤΩΝΠΑΤΡΟΣΑΝΑΣΑΠΑΜΚΗΝ
ΕΡΙΒΩΛΟΝ
ΛΥΤΛΦΟΙΕΤΗΣΑΝΤΟΚΑΤΑΧΘΟΝΑ
ΔΩΔΟΠΑΡΟΙΟ

Τόνδε ποτ' εἰδρύσαντο θεῶ(ι) [π]ερικαλλεῖ Φοῖβω(ι)
Ἄπ[ο]λλῶνις ἠδὲ κασίγνητοι, παῖδες Αὐλοῦζένεω.
Ἐ[σ]κε δὲ τῶν πατρῶος ἀνά Σαπάμκην ἐρίβωλον,
[Α]ὐτ[άρ] οἱ [σ]τήσαντο κατὰ χθόνα Δωδοπάροιο.

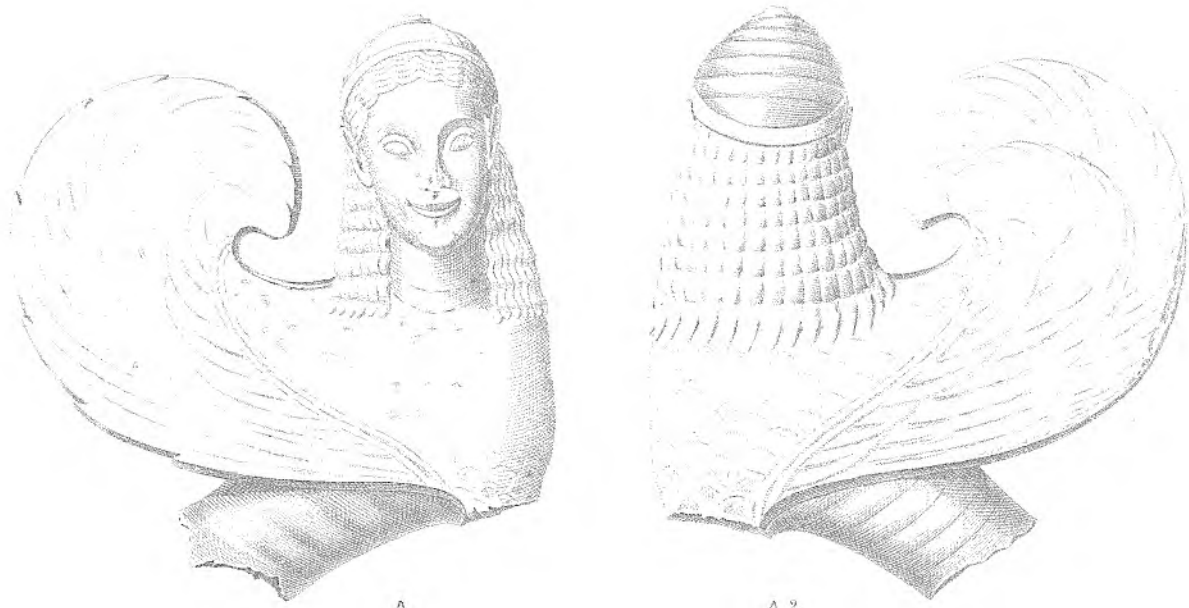
Τὸ μέτρον ἐν αὐτῇ ἔχει πολλὰ τὰ ἀμαρτήματα· διὰ τοῦτο, ἂν καὶ ὀκνῶν συνεπλήρωσα ὅμως ἐν στ. 4 αὐτῶν. Ἡ Σαπάμκη οὐδαμοῦ μνημονεύεται, ἀλλ' ὁ Ἡρόδοτος (VIII, 110) ἀναφέρει τοὺς Σαπαίους μετὰ τῶν ἐθνῶν, ὧν τὴν χώραν διήλθεν ὁ Ξέρξης ὁδεύων κατὰ τῆς Ἑλλάδος· καὶ ἄλλοι δὲ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ποιοῦνται μνείαν αὐτῶν καὶ τῆς χώρας τῶν, τῆς Σαπαικῆς ἢ Σαπαικῆς. Θὰ ἔγραφον λοιπὸν ἐγὼ καὶ ἐνταῦθα Σαπαικῆν, ἐὰν μὴ τὸ μέτρον ἠναντιοῦτο. Καὶ ἡ Δωδοπάρος δὲ νῦν πρῶτον ἀπαντᾷ, ὥστε ἡ τόσον πτωχὴ γεωγραφία τῆς Θρακῆς πλουτίζεται διὰ νέου ὀνόματος.

ΧΡ. ΤΣΟΥΝΤΑΣ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

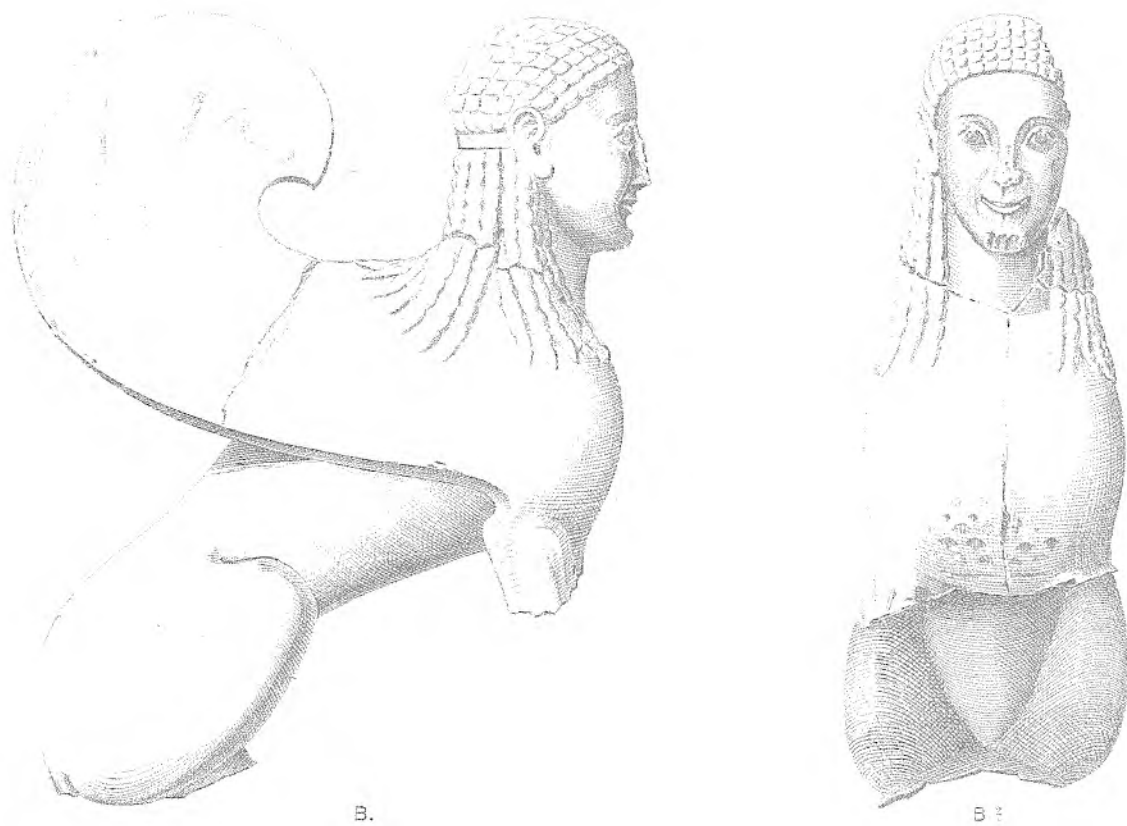
Σελ.	1—2	στιχ.	25	ἀντί	Φαληρεὺς	ἀνάγνωσι	Φαληρεὺς·
»	3—4	»	64	»	Σφόνδυλον	»	σφόνδυλον,
»	10	»	25	ἀντί	πίττη	»	πίττα
»	11	»	4				
»	14	»	1	»	διώρθωσέ	»	διώρθωσέ
»	15	Σημ.	2	»	ἀπεκατέστησε	»	ἀπεκατέστησε
»	19	»	5	»	σήμερον.	»	σήμερον,
»	21	»	8	»	διώρθωσεν	»	διώρθωσεν
»	85	»	27	»	ΓΗΓΛΟΝ	»	ΡΗΓΛΟΝ
»	95	»	34	»	βεβλαμμένοι	»	βεβλαμμένοι
»	99	»	14	»	ἐνός καὶ τοῦ	»	ἐνός δὲ καὶ τοῦ
»	133	»	5	»	Ἄ[ξ]η[νιεύς]	»	ἀ[ν]ή[ρ]
»	143	»	1	»	Μυστιπόλοι	»	Μυστιπόλοι
»	143	»	10	»	Ἴερο[φάντει	»	Ἴερο[φάντη
»	146	»	8	»	εἶσατο	»	εἶσατο
»	156	»	6	»	Πάλιος	»	Π[ά]λιος] Αἴλιος
»	191	Σημ. 3	4	»	ὡς ἐκ τοῦ	»	ἐκ τοῦ
»	196	»	16	»	ΠΡΩΤΩΝΑCΙΑCΠ	»	ΠΡΩΤΩΝΑCΙΑCΓ

Ἐξεδόθη τῇ 17 Μαρτίου 1884

A

A'

B.

B'

ΣΦΙΓΓΕΣ ΕΚ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ.

ΤΥΡΡΗΝΙΚΟΝ ΚΑΤΟΠΤΡΟΝ

B I B Λ Ι Α Ν Ε Ο Φ Α Ν Η .

Καββαδία, Π. Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Καλλιτεχνίας τεῦχος πρῶτον . . . Δρ.	5.—
Καστρομένου, Παναγ. Γ. Τὰ μνημεῖα τῶν Ἀθηνῶν »	2.—
Βάση Σπυρίδωνος, Codicis Ciceroniani bibliothecae Laurentianae ab Hieronymo Lagomarsino N. 32 designati in primo de oratore libro nova collatio. Accedunt adnotationes »	
Παπαγεωργίου Πέτρου, Ν. Ἐπίκρισις τῆς Σπυρίδωνος Π. Λάμπρου ἐκδόσεως τοῦ Μιχαήλ Ἀκομινάτου »	5.—
Ἀγαθονίκου, Ἀχ. ὁ Ἄρειος Πάγος καὶ οἱ Ἐφέται. Μέρ. α'. »	3.50
Museo italiano di Antichita classica, diretto da Domenico Comparetti vol. I Puntate 1. »	23.—
Berliner Studien für classische Philologie und Archaeologie, herausg. v. Ferdinand Aschersohn. I Halbband. »	10.50
Collection Saboureff, fasc. VI. »	36.—
Saalfeld. Der Hellenismus in Latium »	8.20
» Haus und Hof in Rom »	5.40
Albert, Culte de Castor et Pollux en Italie »	6.50
Bursian, Geschichte d. class. Philologie in Deutschland. 2 Bde »	20.—
Rayet, O., Monuments de l'art antique Livr. 6 »	26.50
Corpus inscriptionum latinarum, ed. Thdr. Mommsen vol. IX. fol. »	121.50
Dumont et Chaplain. Vases peintes et terres cuites. I. Partie 2 ^e 4 ^o »	22.—
Lafaye, G., Histoire du culte des divinités d'Alexandrie »	11.—
Veyries, M. A., Les figures criophores dans l'art grec, l'art greco-romain et l'art chrétien »	2.50
Karten von Mykenai, auf Veranlassung des Kaiserl. deutsch. archaeol. Instituts, von Steffen und Lolling. 2 Karten und Text. »	16.50
Pottier E., Étude sur les lécythes blancs Attiques à représentations funéraires » Quam ob causam Graeci in sepulcris Figlina sigilia deposuerint.	
Ausführliches Lexicon der griechischen und römischen Mythologie im Verein mit Th. Birt, C. Curtius, R. Engelmann u. A., herausg. von W. H. Roscher. Mit zahlreichen Abbildungen Lfrg. 1 und 2 à »	2.70
Nissen. Italische Landeskunde, vol. I »	10.50
Guhl et Koner. La vie antique vol. I »	8.50

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

	ΣΕΛΙΔ.
Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑ, Ἐπιγράφαί ἐκ τῶν ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἀνασκαφῶν (συνέχεια)	197
Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΟΥ, Δύο Σφίγγες ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως (πίναξ 12).	237
ΣΤΕΦΑΝΟΥ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗ, Ψήφισμα καὶ ἀνάθεσις Σαβαζιαστῶν	245
Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ, Τυρρηνικὸν ἐγχάρακτον κάτοπτρον (πίναξ 13).	249
ΧΡ. ΤΣΟΥΝΤΑ, Ἄρχων τοῦ ἐν Ἐλευσίνι ἱεροῦ λογοδοσία (συνέχεια πίναξ 11)	253
— Ἐπιγραφή ἐκ Θράκης	263

ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΜΑΤΑ.

Πίναξ	11	Πανομοιότυπον Ἐλευσινιακῆς ἐπιγραφῆς.
—	12	Σφίγγες ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως.
—	13	Τυρρηνικὸν κάτοπτρον.
